

குறமகள் கதைகள்

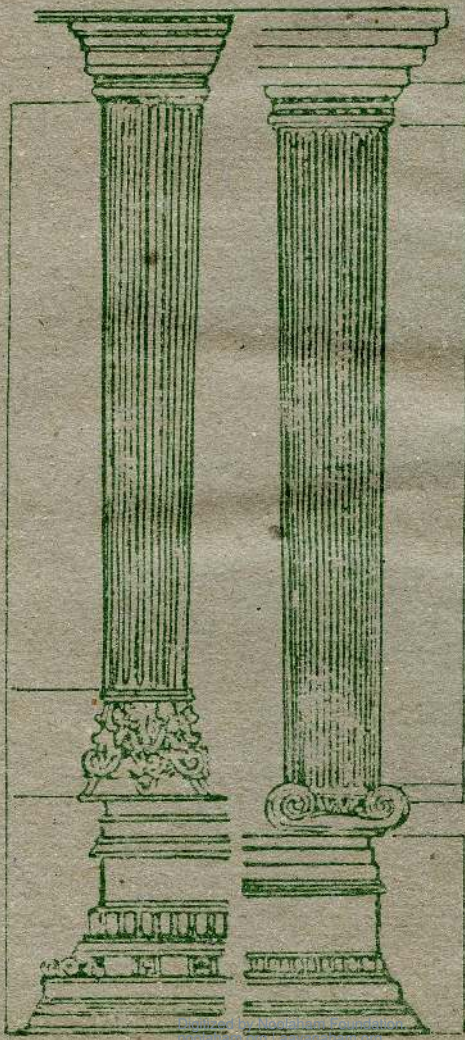

முக்கிய அறிவித்தல் பொதுசன நூலகம் கொக்குவில்

நீங்கள் எடுத்துச் செல்லும் புத்தகத்தினை, கிறித்தல், வெட்டுதல், கிழித்தல், அழித்தல், அழுக்குப் படியவிடல், மற்றும் ஊறுபாடுகளைச் செய்யவேண்டாமென மிகத் தாழ்மையாக கேட்டுக்கொள்கிறோம் புத்தகங்களை நீங்கள் எடுக்கும் பொழுது இப்படியான குறைபாடுகளைக் கண்டால் நூலகப் பொறுப்பாளருக்கு உடன் தெரிவிக்கவும். அல்லாவிடில் நீங்கள் எடுத்துச் சென்ற புத்தகம் நல்ல நிலையில் இருந்ததெனக் கருதப்படுவதுடன் ஊறுபாடுகளுக்கு நூலகப் பொறுப்பாளரினால் விதிக்கப்படும் அதண்டத்தை நீங்கள் ஏற்கவேண்டியநிர்ப்பந்தமும் ஏற்படும்.

அதிகாரமளிக்கப்பட்ட உத்தியோகத்தர
யாழ். அபிவிருத்திச் சபை
உபபணிமனை, கொக்குவில்.

வாணி அச்சகம் கல்வியங்காடு

LEMENTS
MENT

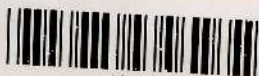
URE
OF

~~7084~~
1310

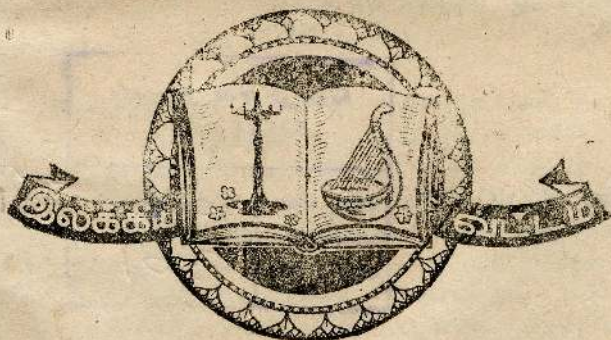
குறமகள் கதைகள்

0

திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்
(குறமகள்)

1310

யாழ். இலக்கிய வட்ட வெளியீடு.

KURAMAGAL KATHAIKAL

(selection of short stories)

Editor:	Mrs. Vallinayaky Ramalingam (Kuramagal)
Copy Right:	Veluppillai Ramalingam "Thirupthy" College Road, Kankesanthurai.
Published by:	Yarl Ilakkiya Vaddam
Publication Number:	50
First Edition:	January 1990
Press:	Stina Veliyeedu Jaffna.
Cover Printograph:	Mohan
Cover Printing:	St. Joseph Catholic Press.
Price:	40/-

விலை ரூபா 40/-

புத்தக விலை கொடுக்கலாம்.	
பதிப்பு விலை	~~40/-~~
அச்சு விலை	30/-

1310

பதிப்புரை

யாழ் இலக்கியவட்டம்' வெளியிடும் ஐம்பதாவது நூல் குறமகள் கதைகள் ஆகும். அவ்வகையில் யாழ். இலக்கிய வட்டம் உண்மையில் மகிழ்ச்சியும் பெருமீதழங் கொள்கின்றது. இலக்கிய வட்டத்தின் ஆரம்ப அங்கத்தவர், இலக்கிய வட்டத்தின் செயற்குழுவில் துணைத்தலைவராக விளங்கியவர், ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலரின் நூல்களை வெளியிட்ட வேலைகளில் அவ்விழாக்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர், இலக்கியவட்டத்தின் செயற்பாடுகளின் வெற்றிக்கு என்றும் துணைநிற்பவர் ஒருவரின் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமைக்காக யாழ். இலக்கியவட்டம் கௌரவமடைகின்றது.

குறமகள் அவர்களுக்குப் பின்னர் எழுதத்தொடங்கிய பல இலக்கிய கர்த்தாக்களின் ஆக்கங்கள் நூல்களாக வெளிவந்துவிட்டன. உண்மையில் இச்சிறுகதைத்தொகுதி இரண்டு ரசாப்தங்களுக்கு முன்னரே வெளிவந்திருக்க வேண்டியது. காலக்கணிப்பு, தரக்கணிப்பாக எடுத்துக்கருதுகில், குறமகள் எக்காலந்திற்குமுரியவர் என்பது என் கணிப்பு இலக்கியத்தின் செல்நெறியினை நன்கு தெரிந்திருப்பவர்.

குறமகள் திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்) அவர்கள் தின் மூத்த பெண் எழுத்தாளர். சிறுகதைத்துறையில் தனக் கென ஓரிடத்தைப் பெற்றிருப்பவர். பெண்களின் சமூக விடுதலைக்கான கருத்துக்களைத் தம் சிறுகதைகளில் பொறிக்கும் போது, குடும்ப உறவின் பிணைப்பு அறமல் வலுப்படும்படி சமூகப் பொறுப்புடன் எழுதுபவர். இவரது சிறுகதைகள் வீரக்தியின் வெளிப்பாடுகளாக அமையாது, நம்பிக்கையை யூட்டும் உணர்ச்சிச் சித்திரங்களாகவுள்ளன. வாழ்க்கையை

எப்படியாவது வாழ்ந்து முடித்துவிடுவோம் என்ற ஏக்கத் துயரோடு இவரது கதாபாத்திரங்கள் உலா வருவதில்லை. இப்படித்தான் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடிப்போம் எனத் தமக் கென ஒரு கருத்து, நெறியினை வகுத்துக்கொண்டு செயற்படும் கதாபாத்திரங்களை இவரது சிறுகதைகளில் காணமுடியும், அதுதான் குறமகள் என நான் கருதுகின்றேன்.

நான் எழுத்துத்துறைக்கு வருமுன்னரே, ஈழத்தின் இலக்கியப் பரப்பில் காலுன்றிவர்களில் குறமகள் ஒருவராவார். இலங்கையின் பல்வேறு பத்திரிகைகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. வரதரின் 'ஆனந்தன்' பத்திரிகையில் நிறைய எழுதியிருக்கிறார். சிறுகதைகளோடு நின்று விடாது கட்டுரைகள், கவிதைகள் எனப்பல்துறைகளிலும் தன் ஆளுமையைக் காட்டியுள்ளார். ஐவரோடு சேர்ந்து 'மத்தாப்பு'; என்ற குறுநாவலில் மஞ்சள் வர்ணத்தை வைத்து ஓர் அத்தியாயத்தை எழுதியிருக்கிறார். மாணிக்கம் பத்திரிகையில் பிரபல எழுத்தாளர்கள் சிலருடன் இணைந்து 'கடல் தாரகை' என்றொரு குறுநாவலை எழுதியிருக்கிறார். சிறந்த தமிழ்ச் சொற்பொழிவாளராகப் புகழ் எடுத்தவர். இவர் எழுத இலக்கிய மேடைகள் இல்லை. இவர் பங்கு கொள்ளாத இலக்கிய வெளியீடுகளில்லை.

குறமகள் கதைகள் என்ற இத்தொகுதியை யாழ், இலக்கிய வட்டம் வெளியிடும்போது, இலக்கியவட்டத்தின் இருபத்தைந்துவருட இலக்கிய யாகத்தின் ஓர் அம்சம் நிறைவேறுவதாகக் கூறின் தவறில்லை.

82, பிறவுண் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
57-12-1989.

செங்கை ஆழிபாண்டி,
தலைவர், யாழ். இலக்கிய வட்டம்
இலங்கை இலக்கியப் பேரவை.

உள்ளே புகுமுன்

உங்களோடு ...

எழுதத் தொடங்கி மூப்பதைந்து வருட காலத்தின் சின்பே நூலுருவில் உங்களைச் சந்திக்கிறேன். ஏன்? எனக்கே புரிய வில்லை. வாழ்க்கையில் அகத்தடைகளும் புறத்தடைகளுமாக, அநேக இலக்குகள் தட்டிப்போகின்றன. அவற்றைப் பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பதோடு திருப்தியாக ஏன் மிக மகிழ்ச்சியாக வாழ எமதுள்ளம் பழக்கப்பட்டமை காரணமாகலாம்.

செய்தித் தாள்களில் வந்த பாலர்வட்டாரம், பாலர்கழகம் ககுதிகளில் எழுதியவை போக, 1954ம் ஆண்டிலிருந்து சிறு கதை, கவிதை, கட்டுரை என எமது ஆக்கங்கள் தொடங்கின. பலரும் பெண்மையின் மேன்மை, தெய்வத்தன்மை ஓய்வு, ஒழிவு இல்லாத குடும்பத்தின் விளக்கு என்ற வகையிலோ, சாதி, சமய, வர்க்க வேறுபாடுகள் பற்றிய புதிய சிந்தனைகள் கோட்பாடுகளுக்கிணங்கவோ எழுதி வந்தார்களேதவிர, சகலமட்டங்களிலுமிருந்த பெண்களின் பிரச்சனைகள் பற்றி எழுதுவாரில்லாமல் இருந்ததெனலாம். ஓரிரு பெண் எழுத்தாளர்கூட இவற்றைப் புரிந்து கொண்டாலும், சமூகத்தின் கணிப்பை வேண்டிப்போலும் கதைகள் கட்டுரைகளில் வடிக்கத் தயங்கினார்கள்.

பெண்கல்வி, பெண்விடுதலை பற்றிய கருத்துக்களை இந்தியப் பத்திரிகைகள், நூல்கள் (பாரதி. காந்தி. வி. க. மு. வ. ஈ. வே. ரா.) என்பவற்றின் தாக்கத்தாற் பெற்று, அவற்றை இருபாலாருமே ஏற்கத் தயங்கிய காலத்தே, யாரையும் நோகடிக்காமல் குடும்பப் பாங்கான கதைகளினூடாக, கருவாகவும் கருவுக்கு மெருகூட்டுவனவாகவும் வெளிக் கொணர்ந்திருக்கின்றோம்.

மனிதநேயம் மக்களின் தவறுகளை, மறுபக்க நியாயம் பார்த்து, மன்னிக்கச் செய்கிறது. ஆனால் அந்திகள் இழைக்

கப்படும்போது பொங்கியெழுந்து சாடவைக்கிறது. இந்த வயதிலும், அனுபவத்திலும் இதனைத் தவிர்க்க முடியாதிருப்பதும் வீந்தையே.

தசாப்தங்கள் நான்கில் வெளிவந்த சிறு கதைகளுள் பன்னிரண்டு, இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. தொகுப்பு முறைகள் பல உண்டு. காலரீதியாகத் தொகுப்பதையேபலர் விரும்புகின்றனர். ஆனால் காலவீச்சின் வரிசைக் கிரமப்படி இங்கே தொகுக்கப்படவில்லை. ஏதோ ஓர் அடிப்படையில் தொகுப்பு நிகழ்ந்திருக்கின்றது. வாசகர்களுக்கு அதுவும் ஒரு ரசனையாக இருக்கட்டும், தேவை ஏற்படின் கதைகளின் இறுதியில் ஆண்டுகள் போடப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பத்திரிகையிலிருந்தும் ஒவ்வொரு கதையாகப் பன்னிரண்டு கதைகள். சிறுகதைகளின் பெருமைசிறுமை நோக்கிப்பத்திரிகைகள் மதிக்கப்படுவதும், பத்திரிகைகளின் தரம்நோக்கிக் கதைகள் மட்டிடப்படுவதும் எமக்கு உடன்பாடானவையல்ல. தாய்க்குத்தன்குஞ்சு எல்லாமே பொன்குஞ்சு தான். தக்கது வாழட்டுமே.

இச்சிறுகதைகளுட் சில, என் இதயத்தைப் பிடித்து உலுக்கிப் பிழிந்த இரத்தத்தில் பிறந்தவையாகும். தற்கொலைகள் அபூர்வமான ஐம்பதுக்களில் என்மதிப்புக்குரிய கன்னியொருத்தியின் தற்கொலை கண்டு மனம் வெதும்பிச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பிறந்தது வாழ்வைத்தேடு. கணவனோடு பிணக்குப்பட்டுத் தன் மழலைச் செவ்வங்கள் முன்றறைத் தவிக்க விட்டுப் பொலிடோலைத் தஞ்சமடைந்த ஆசிரியை ஒருவரால் எழுந்தது பிளவும் இன்பம் தரும். பெருஞ் சீதனத்தோடு பெண் வீடுவந்து அதிகாரக் கொடுமையால் ஊரைவிட்டே ஓடிய நல்ல மனிதன் ஒருவனின் பரிதாப நிலையை உணர்ந்து வருந்த உதித்தது ஆளுமைகள் அழிகின்றன. காணாமற் போய் விட்ட மைந்தனுக்காக எழுந்த, தாயின் பரிதாபமான ஓலத்தால் பாதிப்புற்றுத் தகவல்களை ஆராய்ந்ததின் விளைவாகத் தோன்றியது ஒரு படம் பூரணத்துவம் பெறுகிறது. பிறருக்கேற்பட்ட கற்பனைக்கும் எட்டாத கொடுமைகளைத் கண்டுங்கேட்டும் எழுந்த சகிக்க முடியாத துயரின் ஒருநுதுளியைக் கப்பலிலேயே வெளிக் கொண்டு வந்தது அவள் கொடுத்தவிடை.

1982 மார்ச் மாதம் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கொழும்பில் நடாத்திய பாரதிநூற்றுண்டு விழாச் சிறுகதை அரங்கிற்காக எழுதப்பட்ட கதை ஆளுமைகள் அழிசின்னா. 1984ம் ஆண்டு யாழ். இலக்கிய வட்டம் நடாத்திய வருடாந்தப் பொதுக் கூட்டத்திச் சிறுகதை நிகழ்வுக் காகப் படைக்கப்பட்டது வாழ்க்கையின் திருப்பங்களும் வானத்துக் குழந்தைகளும் இதன் கரு முழுமையாகவே நீர்வகாரமும்பு அரசினர் வைத்திய சாலையில் இடம்பெற்ற உண்மைச் சம்பவமாகும். இரு கதைகளும் சின்னர் பத்திரிகையில் இடம் பெற்றன.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே! என்ற எமது தலையங்கம் பொதுச் சொற்றொடரென இதழாசிரியரால் 'எட்டாக்கனி' யாக்கப்பட்டு, வெளிவந்த கதை, குறிக்கோள் துலக்கம் பெருமையால் 'வாழ்வைத் தேடு' என மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. 'அட்டை' எனும் தலைப்பில் வந்த கதை 'அதுவும் பிராணி தானே' என உணர்ந்த காலத்தில் அருவருப்பு எனும் பொருளின் வடமொழிச்சொல்லான 'பீப்தஸம்' என மாற்றப்பட்டுள்ளது. தேவை நோக்கி சி. உப பாத்திரங்களின் பெயர்களும் மாற்றப்பட்டனவே தவிர நடை சொல் எழுத்து எதுவும் சிறந்த மேனியிலிருந்து ஒருவித மாற்றமும் பெறவில்லை.

முதலாவது தொகுதியான படியால் உயிருடன் உள்ள இல்லாதார் யாருக்கோ வெல்லாம் இந்நூல் சமர்ப்பணமாகிறது. அவர்கள் நிழலுருவமாக அட்டைப்படத்தில் காணப்படுகிறார்கள். தெய்வம், குரு, தந்தையார், கணவன், நம் வாரிசுகள், நம் ஊர் இவற்றோடு, எழுதத் தொடங்கிய காலத்துக் குறமகளும், தற்போதய குறமகளும் காட்சியளிக்கிறார்கள். வேறென்ன?

உள்ளே செல்லுங்கள், கவையுங்கள், ஏற்பதை ஏற்று எம்மை வாழ்த்துங்கள்.

நூலில் இடம்பெற்ற
சிறுகதை நிரல்

○ பிரிவும் இன்பந்தரும்	4
○ வாழ்க்கையின் திருப்பங்களும் வானத்துக் குழந்தைகளும்	14
○ பீபதலம்	19
○ சலனம்	26
○ ஆளுமைகள் அழிகின்றன	40
○ புளியங் கொம்பு	53
○ சோடி வேட்டி	62
○ ஒரு படம் பூரணத்துவம் பெறுகிறது	70
○ அவர்கள் அப்படித்தான்	81
○ வாழ்வைத் தேடு	91
○ அவள் கொடுத்த விலை	100
○ கனலும் தாய்மையின் மடியில்	109

பிரிவும் இன்பம் தரும்

அதிகாலை ஐந்து மணி...

மறுநாள் விடிந்தால் பொங்கல் புதுநாள். புதிய வருடத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் புனிதமான நாள்.

சினக்குடாப் புகையிரத நிலையத்திலிறங்கி காலைவேளையின் புனிதத் தன்மையை அனுபவித்துக்கொண்டே மெல்ல மெல்ல நடந்தால்.....

கிண்ணியாவீதி நீண்டு செல்கிறது.

அழகும் அமைதியும் நிறைந்த புத்த கோவிலையும் தாண்டி மணற்றொழிற் கூட்டுத் தாபனத்தையும் கடந்து தட்டிக்கடையிலிருந்து ஆசையைத் தூண்டும் அப்பத்தின் மணத்தையும் நுகர்ந்து அப்பாற் சென்றால் ..... தபாற் கந்தோர். அத் தபாற் கந்தோரின் எதிரெ.....

வீதிக்கும் ரயில்பாதைக்கும் இடையே ஓர் அழகிய பங்களா. அதன் மதிலில் “கற்பனா லோகம்” என்ற பெயர்.

பக்க அறைகளில் ஒன்றின் யன்னல் திறந்திருக்கின்றது. விடிவிளக்கின் ஒளியில் யன்னலருகே ஓர் உருவம் காணப்படுகிறது.

யன்னல் கம்பியில் பிடித்தவாறே எதிரே தோன்றும் அஞ்சலகத்தை வைத்தகண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருள் இந்திரா.

அஞ்சலகத்தின் பெற்றோமாக்ஸ் வெளிச்சத்தில் வேலை நடக்கின்றது. இரண்டொரு உருவங்கள் அங்குமிங்கும் நடமாடுவது தெரிகிறது.

ஒரு மெலிந்த உருவம் சுந்தோரை விட்டிறங்கி மிகச் சுறுசுறுப்பாக நடந்து வீதியைக் கடந்து கற்பனாலோகத்தில் கால் வைக்கின்றது.

நெஞ்சு படபடக்க 'கலண்டர்' என அழைக்கிறாள் இந்திரா.

தோய்ந்து உலரவிட்ட கூந்தலும் குங்குமப் பொட்டுடன் இலட்சுமி கரமாக விளங்கும் வதனமும், போஸ்ட்மன் கலண்டரின் உள்ளத்தில் ஒரு புனித உணர்வையூட்ட "அம்மா, பெரியையா கொடுத்துவிட்டார். கொழும்பு மெயிலில் வந்ததாம்"

கடிதத்தைக் கையில் வாங்கும் போதே ஒருவித வெட்கம் அகத்திலும் முகத்திலும் பரம்புகிறது. 'சே, என் பார்வையிலிருந்த ஏக்கத்தைத் தபாலதிபரும் புரிந்து வைத்திருக்கிறாரே! அதனொருள் பிரத்தியேக சிரத்தை எடுத்து உடனேயே இக்கடிதத்தை அனுப்பியுள்ளார். மாணம் போச்சு' என்று நினைத்தவாரே கடிதத்தை விளக்கொளியில் பிடிக்கிறாள்.

முகவரி டைப் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சிறிது பரபரப்புத் தோன்றினாலும் தன் நிதானத்தைக் கைவிடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தோடு மெதுவாக உறையைக் கிழிக்கிறாள்.

"அன்பே இந்திரா"

கண்களில் நீர் கரைகட்டுகிறது.

"உலகின் போக்கோடு வாழவேண்டும் என முயன்று உம்மைக் கொடுமைப் படுத்திய சேகரன் இறந்துவிட்டான். வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை உணர்ந்து தெளிந்த உன் கணவனின் கடிதந்தான் இது"

அவள் உள்ளம் நெகிழ்கிறது. பழைய சேகரனாகி விட்டாரா எனக் குழைகிறது. கடிதம் நீண்டு கொண்டே செல்கிறது. சேகரன் பேசினாலும் மூச்சுவிட நேரமில்லாது பேசுவான். கடிதம் எழுதினாலும் அப்படித்தான்.

எட்டுப்பக்கம் நீண்டிருந்த கடிதத்தை எழுத்தெழுத்தாக வாசிக்கும் பொறுமையில்லை அவளுக்கு. ஆகவே கடைசிப் பந்திக்கு ஓடுகிறது அவள் கண்கள்.

“உமது மனோநிலை தெரியாமல் நான் நேரில் வர விரும்பவில்லை. உமது பதிலைத் தந்தியில் கண்டவுடன் வருவேன். பொங்கல் நாளில் ஒன்றாக இருக்கலாம். நம் செல்வங்கள் சுகமேயிருக்கிறார்கள். தாயில்லாத வசதியினங்களை அனுபவிக்காவிட்டாலும் தாயில்லாத ஏக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கவே செய்கின்றார்கள். தவறு செய்தவன் மன்னிப்புக் கேட்கத்தானே வேண்டும்? என்னை மன்னித்து எனக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டும். தற்செயலாய் நீர் வாழ்வை முடித்திருந்தால் வாழ்நாள் பூசாவுமே மன்னிப்பைப் பெற முடியாது அழுந்தியிருப்பேனே! என்னுயிரே, என்னுவி தளிக்க உம்பதிலை எதிர்பார்க்கிறேன்.

என்றும்
உம்முடையவனேயான

“.....”

அவள் கரங்கள் பரபரத்தன. குட்கேசுக்குள் உடுப்புகள் பறந்தன. சிந்தனை சிறகு கட்டிப் பறந்தது.

அவனும் அவளும் காதலித்து விவாகம் புரிந்து கொண்டவர்கள். இருவரும் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள். பல எதிர்ப்புக்களைச் சமாளித்து விவாகம் நடந்தபடியால் தனிக்குடித்தன காலத்தில் எதுவித உதவியும் கிடைக்கவில்லை.

ஆனால் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு அன்பு பாராட்டி எதையும் சகித்து வாழ்ந்தனர்.

இலட்சியங்கள் பலவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் காலமாகிய இளமைக்காலத்திலே - எதுவித உலகாயத நோக்கங்களும் தாக்கமுடியாத - தாக்கித் தோல்வியுற்ற, அந்த வயதிலே அவர்கள் இல்லறவாழ்க்கையை மேற்கொண்டமையால் அது, சிறந்த புதுமை இலட்சியங்களோடு கூடி மெச்சும்படி அமைந்திருந்தது.

ஆண் - பெண் என்ற வித்தியாசங்கள் - அதனால் சமூகத்திலுறிவிட்ட அதிகாரம் அடிமைத்தனம் என்ற குறுகிய கொள்கைகள் - தொழிற்பிரிவு, இடப்பிரிவு எனும் பிரிவுகள், பெண்வழிச்சேறல், பெண்மூத்தபேச்சு எனும் குற்றங்கள் எதுவும் அணுக முடியாத அன்பு பயிலும் இலட்சியவாழ்வாகத் திகழ்ந்தது.

இருவரும் தொழில் நிலையங்களுக்குச் செல்லவேண்டி, யவர்களாகையால் வீட்டுவேலைகளை இருவரும் பகிர்ந்தே செய்தனர். சேட்டுக்குப் பொத்தான் தைப்பதிலும் பார்க்க காற்சட்டைக் கிழியலுக்கு இழைப்போடுவதிலும் பார்க்க உலைவைத்து அரிசிபோடுவதும் தேங்காய் ஆருவதிலும் அவனுக்குப் பிடித்தமான செயல்கள். உடற்பயிற்சி ஆகிய யையான அவளுக்குக் கர்ப்ப காலத்திலும் பெற்றுக் காலத்திலும் குழந்தைக்குப் பாலூட்டி வளர்க்கும் காலத்திலும் பூரண ஓய்வைக் கொடுத்து வந்தான். குடும்பத்துக்கு அவள் வருவாயும் தேவையான காரணத்தால் அவள் வேலையிலிருந்து விலகுவதை அவளோ அவளோ அடியோடு விரும்பவில்லை.

ஆறு வருடங்கள் மூன்று குழந்தைகள், அழகான மனமொத்த இல்லறம்.

“நீ ஒரு பாக்கியசாலி” என்று அவன் சகாக்கள் அவளை நோக்கிப் பெருமூச்சுவிட “அவ்வாக்கென்ன, முகங்கோணுமனிசன்” என்று பொருமைத் தீயைக் கக்குவர். அவள் தோழியர்.

இந்நிலையில்.....

மெல்ல மெல்ல உறவினரின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவனுடைய தாய் சகோதரியர் அடிக்கடி அங்கே தங்கு மடம் போட்டனர். ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் பகிர்ந் தனுபவித்த அவர்களிடையே நெருக்கம் குறைய ஆரம் பித்தது.

“அடுப்படி வாசற்படியும் தெரியாத என் மகனைச் சமையற்காரருக்கிப் போட்டானே”! “என்னண்ணா வெட் கமாயில்லையா அண்ணிக்கு வேலை செய்து கொடுக்க? “என் பது போன்ற வார்த்தைகள் அவளை ஹோலுக்குள்ளேயே இருத்தி வைத்தாலும் தனிமையிலே அவர்கள் குத்துக் கதைகளுக்குக் காது கொடுக்கவேண்டாமென்று அவளைக் கேட்டுக்கொள்வாள்.

பாவம் அவள் என் செய்வாள். தூயை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை பேசியறியான். தங்கையோ எட்டாம் வகுப்பின்மேல் படிக்கமுடியாத அறிவுத்தரம் குறைந்தவள் அவளுடன் பேசிப் பிரயோசனம் இல்லை.

அவள் அடுப்படியில் தனிமையிலே தவிதவிக்க இங்கே வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவதுபோல தீபதூபங்கள் நடைபெற்றன.

“பக்கத்துவீட்டுப் பத்மா பட்டதாரி ஆசிரியைதானே, அவளின் கெட்டித்தனம் என்ன? கர்வம் சிறிதுகூட இல்லை விடிய நாலுமணிக்கே எழுந்து விடுவாள். காலேச்சாப்பாடு மத்தியானைச் சாப்பாடு இரண்டும் சமைத்து முடித்துப் புருசனை எழுப்பி காப்பி கொடுத்து உதவிசெய்து குளிக்கப் பண்ணி அவளை வேலைக்கு வழியனுப்பி விட்டுத்தான் அவள் சாப்பிட்டாலென்ன, பள்ளிக்குப் போனாலென்ன!”

“அண்ணியென்றால் அண்ணாவோடு சோடி போட்டுத் தான் போவா”

“மா இடிக்கிறது முதல் கொண்டு அவள்தான். உங்க னைப் போலையல்ல. உதவிக்கு ஒரு பெட்டைகூடக் கிடை

யாது. இரவிலும் பத்மா கால் பிடித்து விட்டால் தானும் அவன் நித்திரை கொள்வான். அதற்குப் பிறகு பார்க்க வேண்டியதெல்லாம் பார்த்து அவன் படுக்கப் பன்னிரண்டு மணியாகிவிடும்.”

“இஞ்சை அண்ணிக்கல்லோ அண்ணன் கால்பிடித்து விடுகிறார்.”

மற்றைய கணவன்மாருக்குக் கிடைக்கும் வசதிகளையும் பணிவிடைகளையும் கேட்டுக்கேட்டு ரசித்துரசித்து கற்பனையிலும் காட்சிகளைக் கண்டு தன் மனைவியிடமும் அவற்றை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கி விட்டான். அவன் அன்புக்குரிய மனைவியைத் தன் தெய்வம், தன்தாய், தன் தோழி, தன்குழந்தை என்ற நிலையில் வைத்து அன்பு செலுத்தியதுபோக, ஆண்டாண்டு காலமாக சமுதாயத்தில் நிலவிவரும் “ஆணுக்காகப் படைக்கப்பட்டவள் பெண்” என்ற அடிமை மனப்பான்மை குடிகொள்ளலாயிற்று.

இவற்றையறியாத இந்திரா தன்னைப் பிரிக்க யாரோ மருந்துபோட்டு விட்டார்கள் என எண்ணத் தொடங்கினாள். சண்டைகள் வலுத்தன- பிளவுகள் விரிவடைந்தன. வீடு நரகமாயிற்று எதிலும் குற்றம்குறை. எல்லாமீறி ஒருவரை ஒருவர் சகித்துக்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு வந்தபோது அவன் உள்ளத்தில் சந்தேகமும் புகத் தொடங்கியது. உள்ளத்தில் மலர்ச்சி இருந்தாலல்லவா உடலில் நெகிழ்ச்சியுண்டாகும். தோட்டவூடன் நெகிழ்ந்து விடும். பூப்போன்ற உடல், மரக்கட்டையாக உணர்ச்சியற்றுக் கிடக்கும் மர்மத்தைக்கண்டு, “அம்மா சொன்னதுபோல் உன்னைப் பூப்போல வைத்திருக்க நான் ஓடாய் உழைத்து, என் இளமையையும் பலியாக்கினேன். தலையும் நரைத்து விட்டது. இனி உனக்கு என்னைத் தேவைப்படாது தானே” என்பது போன்ற சொற்கள். அவளை நோக்கித்து உலகத்தையே வெறுக்க வைத்தன.

ஒருநாள் நிம்மதியை நாடி அவள் செய்யத் துணிந்த காரியம் அவளைக் கோழையாக்கி வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டது. நிரந்தரமகவே இவ்வுலகைவிட்டுப் பிரிய எண்ணிக் கடிதங்களை எழுதி நச்சத் திராவகத்தையும் வாங்கிப் பூசையறையின் சாமிபடத்தின் பின்னால் வைத்திருந்தாள். நள்ளிரவில் கடைசிமுறையாகத் தன் செல்வங்களைப் பார்த்து வர மறு அறைக்குள் சென்றாள். அந்நேரம் அவளது மூன்று வயதுப் பாலகன் விழித்து விட்டான்.

‘அம்மா எனக்குப் பயமாயிருக்கு, பூச்சாண்டி உங்களைப்பிடிக்கப் போகுது. நான் முழிச்சப் போட்டன்’

அவள் கண்கள் கண்ணீரைப் பொழிந்தன.

‘அழாதேயுங்கோ அம்மா, நான் பெரிய ஆளாய் வந்து காசசேர்த்து உங்களுக்கு மினுங்கல் சீலை வாங்கித் தருவன்’.

பிள்ளை நித்திரையாகிறது. அவள் விம்மல் சத்தத்தை அடக்க வெளியே வருகிறாள், போராட்டம், போராட்டம்

மூன்றுமணிவரை ஒரே போராட்டம்,

மினுங்கல்சீலை அவளைக் கோழையாக்கி விட்டது. அப்படியே புறப்பட்டவள்தான். சினுக்குடாவில் நண்பியின் வீடு அடைக்கலம் கொடுத்தது.

‘நலமேயுள்ளேன். தேடல் வேண்டாம்’ என்ற தந்திகிடைத்ததும் ‘நல்ல காலம் ஆத்திலே குளத்திலே விழுந்து அவமானத்தைத் தேடித் தராமல் விட்டாளே. இவளுக்களுக்காக நான் பட்ட பாட்டுக்கு ஒரு நன்றியுமில்லாமல் ஓடினாளே,, என்றுதான் நினைக்க முடிந்தது அவனால்.

‘ஓடிப்போனவளுக்கு உன் பெயர் மாத்திரம் எகற்கு? போட்டா வழக்கு. நெடுக உன்னை வேலைக்காரனாக்கி வைத்துத், தான் சொகுசாக இருக்கப் பார்த்தாளே’

‘முதலிலேயே அண்ணை இடங்கொடுத்திட்டார்’.

வழக்கும் தாக்கல் செய்யப்பட்டபின்தான், தங்கள் தலையில் விழுந்துகொண்டிருந்த வீட்டுப் பொறுப்பையும் தட்டிக் கழித்துவிட்டு நழுவினர் அவன் உறவினர்.

தனிமை அவனைச் சிந்திக்க வைத்தது. வெறுமையை உணரவைத்தது. அவள் கைபட்டுக் கலையழகு சொட்டிய வீடு களையிழந்து காணப்பட்டது ஆறு வருடமாகப் பற்றிப் படர்ந்து செழித்து விளங்கிய பயிர் ஒன்று ஆறுமாத காலம் புல்லுருவிகளால் நசுக்கப்படத் தான் காரணமாயிருந்தானே எனக் குமைந்தான், இரங்கினான்.

இரக்கம் பச்சாத்தாபமாகி, பச்சாத்தாபம் ஏக்கமாகிய பரிணமித்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் பொங்கலுக்காக வீடு துப்புரவாக்கப்பட்டது. சாமி படத்தின் பின்னால் தூங்கிவழிந்த 'பொலிடோல்' கடிதங்கள் சமேதராய் வெளிப்பட்டது.

தீராத வயிற்றுக் கோளாறினால் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதாகப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஒரு கடிதம்.

'அவன்மீது தான்கொண்ட பவித்திரமான அன்பு பூரண வெறுப்பாக மாறுமுன்னர் ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். அவன் நிம்மதியாக வாழவேண்டுமானால் அந்த முடிவு தன் முடிவாகவே இருக்கவேண்டும். தான் சிந்தித்துத் தெளிந்திருப்பதாகவும் 'வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தை இடைநடுவில் முறித்து இறைவனடி நாடிப்போவதற்கு மன்னிக்குமாறும், அவனுக்கு எழுதப்பட்டிருந்தன.

புழுவாகத் துடித்தான். நடுங்கினான். மறுகினான். சாம்பினான், அவள் எங்கோ நிம்மதியாக வாழ்கிறாள் என்ற ஒரே நினைவில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் அவனைப் பிரிந்து அவனால் வாழமுடியுமா ?

"என்னோடு வாழ்ந்து, வாழ்க்கையை நரகமாக்கி வெறுப்பின் எல்லைக்கோட்டுக்குச் செல்லாது ...

“வெறுப்பின் வேகத்தில் சோகமுடிவை நாடி என்னைத் தவிக்கவிட்டு நான் உள்ளகாலம் மட்டும் துன்பச்சுமையை ஏற்றாது என்னைப் பிரிந்து வாழ்ந்து, என் குற்றத்தையும் உமது அருமையையும் உணரச் செய்தவனே, உத்தமியே, என் தெய்வமே என்னிடம் வா”.

தந்திக்கட்டை கடகடக்கிறது. தபாலதிபர் காதுகளைக் கூர்மையாக்கி உப அதிபரின் கையோட்டத்தைக் கவனிக்கிறார்.

“இங்கே வரவேண்டாம், கோட்டையில் இரவு எட்டு மணிக்குச் சந்திக்கவும்” திரும்பிக் கற்பனாலோகத்தைப் பார்க்கிறார்.

வழக்கமாகத் தூங்கி வழியும் ‘கற்பனாலோகம்’ பரபரக்கிறது. அவரது சாந்தமான சிவந்த முகத்தில் மகிழ்ச்சி பரவ புன்முறுவல் தோன்றுகிறது.

— 1972

வாழ்க்கையின் திருப்பங்களும் வானத்துக் குழந்தைகளும்

1

பிரதமதாதி மல்லிகா பிரசவ வாட்டின் வெளிப் புற விராந்தையிலுள்ள மேசையில் 'பைல்' களின் நடுவே சிறிது கவிழ்ந்து ஆயாசம் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

சிறிது முன்னர்தான் பிரதம சர்ஜனும் 'வாட்'டுக்குப் பொறுப்பான டாக்டரும் சத்திர சிகிச்சை அறையில் யமனுடன் போராடித் தோற்றுச் சோர்ந்து போய்த் தத்தம் அறைகளுக்குச் சென்றிருந்தனர்.

தலைக் குழந்தையைப் பிரசவிக்க வந்த அந்த இளம் தம்பதியின் தோற்றமும் 'பௌசியா' 'பௌசியா' எனத் தலையைக் கோதிப் பணிவிடை செய்து ஆதரவளித்துப் பின் அந்தரத்துடன் காத்திருந்த கணவன் நிலையும் - எல்லாம் அவளுள்ளத்தைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஸ்ரெச்சர் சத்தம் கேட்கவே நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள் மல்லிகா. வைத்தியசாலை அலுவலரும் இரு விமானக் கம்பெனி உத்தியோகத்தரும் ஸ்ரெச்சரின் பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கும் நோயாளிகளை அந்தந்த விமானக் கம்பெனிக்காரர் இந்த வைத்தியசாலைக்குத்தான் எடுத்து வருவது வழக்கம் எழுந்து நின்று அறிக்கையை வாங்குகின்றாள் அவள்.

சௌதியிலிருந்து வந்த விமானத்தில் நோயாளிக்குக் குழந்தை பிறந்து விட்டது, நீண்ட நேரமாகியும் “பிளாசன்டா” விழவில்லை. உதவி செய்யக் கூடியவர்கள் யாரும் விமானத்தில் இருக்கவில்லை, விமானப் பணிப்பெண் தன்னொவியன்றதைச் செய்திருக்கிறாள், அவ்வளவே. நச்சுக்கொடி விழவில்லை எனின் ‘எச். ஓ’ வுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

பாவம், அந்த இளம் டாக்டர், பௌசியாவைத் தியேட்டருள் விட்டநேரம் முதல் கடைசி நிமிடம் வரை உணவுக்குக் கூடச் செல்லாமல் 10 மணி நேரமாக நோயாளியின் அருகிலே இருந்து ஒவ்வோர் அசைவையும் கவனித்துச் சிகிச்சை செய்து கொண்டிருந்தவர், தியேட்டரை விட்டு வெளியே வரும்போது, கைவேஞ்சியால் முகத்தை அழுத்தித் துடைப்பது போலக் கண்ணீரைத் துடைத்ததையும், அந்த இளம் கணவனைத் திரும்பிப் பாராமலே தலைகுனிந்தவாறே சென்றதையும் மல்லிகா கண்டவள். ஆறுதல் சிறிதுமின்றி வரவேண்டியுள்ளதே எனக் கவலைப்படுகின்றாள் அவள். போனில் செய்தியைச் சொன்னதும், “தியேட்டரை ஆயத்தம் செய்யுங்கள்” என்ற குரலைக் கேட்டுத் தானும் துரிதம் பெறுகிறாள் மல்லிகா. நோயாளியின் வயது, எத்தனையாவது பிள்ளை போன்ற விபரங்கள் சேகரிக்கப் படுகின்றன குழந்தைக்குத் தொட்டில் தயார் செய்யப்படுகிறது, மறுபுறம் சூரியன் குஞ்சுபோலத் தகதக வெனவும், கொழு கொழு மொழு மொழுவுமாக அழகாகக் காட்சியளிக்கிறது அது. அந்த நாட்டுக்குப் போனதும் அந்த நிறங்கூட வந்து விட்டதே என வியக்கிறாள் மல்லிகா. இந்த உயிரையாயினும் கையில் பிடிக்கிறேன் என்பது போல அவசர அவசரமாக வருகிறார் டாக்டர்.

2

வேலையை நன்றாக முடித்து விட்ட திருப்தியோடு வெளியே வந்ததும் கம்பெனிக்காரருக்கு, நோயாளி அபாயக் கட்டத்தைத் தாண்டிவிட்டதைக்கூறுகிறார் அவர்.

“டாக்டர் இதற்காகத் தான் ஏழு மாதம் கடந்த கர்ப்பிணிப் பெண்களை விமானத்தில் ஏற்றுவதில்லை. இப்பெண் சரியாகத் தன் நிலைமையைச் சொல்லவில்லை. அதனால் நாங்கள் கஷ்டப்பட்டு விட்டோம். சீவனுக்கு மோசம் வந்து விடுமோ எனப்பயந்து விட்டோம்” என்றார் கம்பெனிக்காரர்.

“எங்கள் கையில் என்ன இருக்கிறது, நடப்பது நடந்தே தீரும்” டாக்டர் தத்துவம் பேசுகிறார். கை நழுவிப் பெண் கற்றுக் கொடுத்த பாடம்.

“இதிலொரு விசேடம் டாக்டர். இந்தக் குழந்தையின் பராமரிப்புப் பொறுப்பும் இனி நம் கம்பனியைச் சேர்ந்தது” என்றார் மற்றவர்.

“எப்படி? எப்படி?” டாக்டரின் ஆவல்,

“செளதியில் பிறந்தால் செளதிக் குழந்தை. இலங்கையில் பிறந்தால் இலங்கைப் பிரஜை இவன் ஆகாயத்தில் பறந்தான் எனவே கம்பெனிப் பிள்ளையாகி விட்டான். இவன் சரியான வயதுக்கு வந்து தன்னாட்டைத் தீர்மானிக்கும் வரை இவனது வளர்ப்புச் செலவு அனைத்தும் கம்பெனியே வழங்கும்”

“அட்டே பிறக்கும்போதே உழைப்புடன் பிறந்து விட்டான். தாயை விடப் பையன் விண்ணாகி விட்டான். டாக்டர் கூற மல்லிகாவும் ஆச்சரியப்படுகிறார்.

நோயாளியருகில் சென்ற மல்லிகா நாடியைப் பிடித்துப் பார்க்கும்போது நோயாளி கண் கலங்குவதைப் பார்க்கிறார்

“இனிப் பயமில்லையே சிறிது நேரத்தில் 'வாட்டு'க்குப் போகலாம். அழகான குழந்தை. நீங்க அதிர்ஷ்டசாலி. உங்கள் கணவனை அழைத்துவர விமானக் கம்பெனிக்காரர் உங்க

ஊருக்குப் போயிருக்கிறார்களாம். நீங்க இன்றே வேண்டுமானாலும் போகலாம்” ஆறுதல் கூறுகிறாள் அவள். அழகை கேவல் கேவலாக மாறவே, கைவேலையை விட்டு விட்டு அப்பெண்ணைப் பார்க்கிறாள்.

“நீங்க எனக்கு ஒரு சிஸ்டர் மாதிரி ஒரு உதவி செய்வீங்களா?” குரல் தீனமாக ஒலிக்கிறது.

“அதுக்குத் தானே நாங்க இருக்கோம் சொல்லுங்க” மௌனம் சாதிக்கிறாள் அப்பெண். மல்லிகா தூண்டு கிறாள்.

“குழந்தையை யாருக்காவது குடுக்க ஏலுமா” ;

தன் காதையே நம்பாதவள் மாதிரி நிற்கிறாள் மல்லிகா?

“யாரும் பிள்ளையில்லாதவங்களிட்ட குடுக்கிறீங்களா காக வரணம். நல்லாப் பார்த்தா சரி”

மல்லிகா விறைத்துப்போய் நிற்கிறாள். முகத்திலிருந்த இரக்கம் மறைகிறது.

“ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீங்க?”

“இல்லை உங்க மாத்தயா வந்தாப்ப யோசிப்பம். இரண்டு பிள்ளைகள் தானே”

“அவுக ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாங்க அவுக வரமுந்தியே முடிச்சுக் குடுங்க. அவுங்களும் இரண்டு பிள்ளைகளும் இங்கே இருக்கிறாங்க. நான் சொதி போய் ஒண்ணரை வருசமாச்சு.

மல்லிகாவின் முகத்தில் அருவருப்பு மண்டுகிறது. குழந்தையைப் பார்க்கும் சாட்டில் தன் முகத்தை மறைக்க அப்புறஞ் செல்கிறாள். சில நாட்களின் முன் ஒரு முஸ்லிம் பெண்கள் கல்லூரியில் அவள் பார்த்த ‘பணத்தின் நிழலில்

எனும் நாடகம் மனத்திரையில் ஓடுகிறது. சொதி
சென்ற பெண் அங்கே துன்புறுத்தப்பட்டு மனநிலை
பாதிக்கப்பட்டு வீடு திரும்பும் கதை அது. எசமானர்
அவளை வேலை வாங்கும்போது இங்கே கோரஸ் பாடுகிறது.

“பாரதி பாடினான் கரும்புத் தோட்டம்,
நாமதைப் பாடுவோம் சவுதித் தேட்டம்”
ஸ்ரீலங்காப் பெண்கள் அங்கே செல்வந்தேடி
சென்றேயடிமையாகி நின்று தவிக்கின்றாரே...

சிறிது நாட்களாக மறக்க முடியாது காதுகளில் ரீங்
ாரம் செய்த அப்பாடல் மீண்டும் காதில் ஒலிக்கிறது.

—●—

“கத்திக் குளறினாலும் கேட்க ஆளில்லை. சம்பாரிக்க
என்று பெயித்திட்டம். கடன் கட்டோணும் திரும்பி
வந்தாக்க அவமானம். அவகளுக்கு இது தெரியாது. ஆனால்
இப்படியெல்லாம் நடக்குமிண்டும் தெரியும்”

“சீ நீயும் ஒரு மனிதனா? மனைவியை விட்டு...” நினைக்
கிறாள் மல்லிகா. கதை சொல்லப்படுகிறது. அங்கே குழந்தை
பிறந்தால் அப்பெண் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுத் தண்டனைக்குள்
ளாக்கப்படுவாள். கொந்தராத்து முடியுமுன்னர் ஊர்
திரும்ப அனுமதியில்லை. எனவே, தான் உடனே ஊர்வர
வேண்டுமென்றும் குழந்தைக்கு வருத்தங் கடுமை என்று
தந்தியடிக்குமாறும் வேறொருவருக்கும் இதைச் சொல்ல
வேண்டாம் எனவும் கணவனுக்கு எழுதினாள். தந்தி
யைக் காட்டி ஒருமாத லீவுபெற்று வரும் தேதி பற்றி அவ
னுக்கு அறிவிக்காமலே வந்துள்ளாள். நாட்டின் ஏதாவ
தொரு மூலைக்குப் போய் அலுவல் முடிந்ததும் யாருக் காவது
குழந்தையைக் கொடுத்தாவிட்டு வீடு போக எண்ணினாள்.
ஆனால் விதி இப்படியாகி விட்டது.

மீண்டும் அதே நாடகக் காட்சியொன்று மல்லிகாமுன் விரிகிறது,

“மானமே பெரிதென்ற முன்னோர்கள் வார்த்தை வானமே பொய்ப்பினும் தாம் பொய்யாதிருந்தார் ஈனமே வந்தாலும் பணம் பெரிதென்றே இன்று நம் பெண்கள் அடிமைகளானார்”

மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணைப் பார்த்துக் கதை சொல் மாந்தர் கவலையுடன் பாடுகின்றனர். ஆனால் இப்போது மல்லிகா?

3

வந்த கணவன் தன் முகபாவங்களை அடக்கச் சிரமப் பட்டுக்கொண்டே அப்பெண்ணுடன் நீண்டநேரம் பேசுகிறான். பின் மல்லிகாவிடம் வந்த அவன்.

“சிஸ்டர் ஆளுங்களைப் பேசினா?” அவன் குரலிலிருந்து அதிகாரம் அவளுக்குக் கோபத்தை வரவழைக்கிறது.

“அந்திக்கு வருவாங்க”

“அந்தி வரை நிக்கேலா, நீங்க வைச்சக் குடுங்க, நாங்க போற”

“மிஸ்டர் அது எங்க வேல இல்லை. நீங்க எடுத்துப் போங்க அல்லாட்டி நிண்டு சைன்பண்ணிக் குடுத்திட்டுப் போங்க” அவளும் கோபத்தோடு சொல்கிறாள்.

“ஓப்பறேசன் செய்திற்றுப் போடி என்று எத்தனை தரம் சென்ன, கேட்டாளா? ரண்டு மீள்ளைக போதா வந்து இன்னமும் ரண்டு பெத்துக் கோணும் எண்டா”

யோகா பாலச்சந்திரனின் சிறுகதை ஒன்றைப்பற்றிப் தமிழ்த்தாதி ஒருத்தி கூறியது மல்லிகாவுக்கு ரூபகம் வருகிறது. கணவனே மனைவியை டாக்டரிடம் அபார்ஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றகதை அது.

“என்ற கொழந்தைங்களும் யாரோ ஒருத்தனின் பிண்டங்களும் ஒரே வயித்திலா சீ” மனைவி முன்னால் காட்ட முடியாத கோபம் மல்லிகாவின் முன்னால் விரிகிறது.

“ஊரிலே இவங்க வந்து பேசினதால இவ வந்துட்டா எண்டு எல்லாத்துக்கும் தெரியும் உடனே போகாட்டி சமுசயப்படுவாங்க. சாமானத்துகளுக்குக் காத்துக் கொண்டு நிப்பாங்க. சா” மண்டையிலடிக்கிறான். விறுந்தை நீளத்துக்கு மேலும் கீழும் நடக்கிறான். டாக்டருடன் பேசுகிறான் வழியை வழியைப் பார்க்கிறான். மல்லிகாவுக்கு ‘சீ’ என்று போகிறது. அன்றில் பறவைகள் போலக் காட்சியளித்த இளம் தம்பதிகளின் நினைவு மல்லிகாவின் நெஞ்சைத் தொடுகிறது.

பௌசியாவுக்கு ஏற்பட்ட இரத்தப் பெருக்கு சத்தித் சிகிச்சையின் அவசியம் - குழந்தையை எடுத்ததும் கணவனின் மகிழ்ச்சி - தொடர்ந்து சொக்களேற் வழங்கல் - இரத்தப் பெருக்கு நிற்காமை - இரத்த அழுத்தமும் கருப்பையில் இரத்தத்தின் உறைவும் - மீண்டும் ஆப்பிரேசன் - முன்னேற்றம் காட்டி மீண்டும் நாடி வீழ்ச்சி - சுற்றி நின்ற டாக்டர்களின் கற்ற வித்தை ஒன்றும் பயனளிக்காமை - பத்து மணித்தியாலம் தொடர்ந்த போராட்டம். ஒய்ந்தபோது தலையிலடித்து ‘பௌசியா’ எனக் கத்திய படியே மயங்கி வீழ்ந்த கணவன் - அத்தனையும் சேர்ந்த சோகம் இவன் மீது ஆத்திரமாகப் பாய்கிறது மல்லிகாவுக்கு நெஞ்சு குமுறுகிறது.

“சி இவங்களும் மனிசங்களா? அவளுகளைக் கொண்டு உழைப்பிச்சு - குடிச்சு - கூத்தடிச்சு - கூத்தி வீடுகளில் கும் மாளம் போட்டு - மாளம் வெட்கம் பேசுறவ்சு. இவங்களை உயிரோடை வைச்சு அணு அணுவாய் வெட்டி வதைக்க வேண்டும்” என்கிறது அவளுள்ளம்.

கவிகாரத் தம்பதிகள் வந்து விட்டனர். டாக்டர், விமான அதிகாரிகள் முன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெறுகின்றன. கையெழுத்திட மறுக்கிறான் அவன், அந்த அவமானச் சின்னம் தனக்குத் தேவையில்லையென்றும் யார் கொண்டு போனாலும் கவலையில்லை எனவும் கையொப்பமிடமாட்டேன் என்றும் வாதாடுகின்றான்.

விமானக் கம்பனி அதிகாரி இதை ஒப்பவில்லை.

“நாம் இந்தக் குழந்தைக்கு நீங்கள் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்குப் படியுதனி வழங்கப் போகிறோம் வருங்காலத்தில் அதைக்கண்டு ஆசைப்பட்டே இவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கப் பார்ப்பார்கள். பிள்ளையை வாங்கிப் போகவருவார்கள். ஆனபடியால் எல்லாம் சட்டப்படி தான் நடக்க வேண்டும்”

அவர்களுக்கே இலங்கையர் பணத்துக்காக எதுவும் செய்வார்கள் எனத் தோன்றிவிட்டதோ!

கையெழுத்துக்கள் பரிமாறப்படுகின்றன. குழந்தையைத் தூக்கிப் பெற்ற தாயிடம் கொடுக்கிறான் மல்லிகா. உச்சி முகந்து கண்கலங்குகிறான் அவன். இது வெறும் நடிப்போ மாய்மலைக் கண்ணீரோ என எண்ணுகிறான் மல்லிகா. ஒரு மாதத்துக்கு வீட்டில் வைத்துத் தேறப் பண்ணித் திருப்பி அனுப்ப வேண்டுமே. என்னென்ன மருந்துகள், சத்துணவுகள் கொடுக்கவேண்டும் என டாக்டருடன் ஆலோசிக்கிறான் அவன்.

ஆத்திரப்படும் மல்லிகாவுக்கு அந்நாடகத்தின் கடைசிக் காட்சி மனத்திரையில் உடனடியாக ஓடுகிறது.

“கால் மூடத் தலை மூடக் கலாசாரம் பேசும் கனவான்கள் இது கண்டு கண்மூடலாமோ பாங்கான குடும்பங்கள் பாழாகிப் போச்சே, பணமென்னும் நிழலிலே பாசங்கள் போச்சே.”

கதாநாயகியைச் சுற்றிப் பெற்றோரும் உறவினரும் சமுதாயமும் தலையில் கைவைத்து சோகமாகப் பாடி வலம் வந்து சபையோரின் கண்களைக் குளமாக்கிய காட்சி மல்லிகாவுக்கு நெஞ்சமெல்லாம் உருகி வழிந்த நிலை. ஆம் தயாரிப்பாளர் நன்றாகத்தான் ஏமாற்றி விட்டார். ஆனால்! நிஜமான் இந்த நாடகத்தில் அழகையா வருகிறது கோபம், ஆத்திரம், அவமானம், ஏன் கொலைவெறி கூடப் போட்டியிட்டுக் குமுறுகின்றன.

சூரியனுடைய பெயராகிய 'சம்சுதின், பெயராக இடப் படுகிறது. சவீகாரத் தாய் கண்களில் ஆவல் மின்ன குழந்தையைக் கையில் வாங்குகிறாள். புதிய தந்தை கண்களில் புத்தொளி பரவ அப்புதுமலரை இரசித்துப் பார்க்கிறார். கம்பெனியால் வழங்கப்பட்ட பஞ்சப் பொதி போன்ற கம்பளிக் குள் புதைத்து கிடந்த வானத்துக் குழந்தையோ நவீன உலகின் போக்கை அறியாது துயிலில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றான்.

இப்படி இன்னமும் எத்தனை புதுமையான சரித்திரங்களைச் சந்திக்கப் போகிறோமோ எனமல்லிகாவின் உள்ளம் வேதனைப்படுகிறது.

பீபத்ஸம்

மணி ஆறு, பண்டத்தரிப்பூடான கிரிமலை பஸ் புறப்
படப்போகிறது.

முதலாவது சீற்றில் பரபரப்போடு உட்கார்ந்திருக்கிறார்
பரா. வீட்டில் விளக்கு வைத்து விடுவார்கள். தம்பி
வந்து பஸ்தரிக்கும் இடத்தில் நிற்பானே? இல்லாவிட்டால்
அரைமைல் தூரத்துக்குத் தனியே நடந்துபோக முடியுமா?

அந்த ஆசனத்தில் அவள் ஒருத்தியே இருக்கிறார்.
'ஹைட்' என்று குரல் கேட்கவும் பஸ் புறப்படுகிறது. அத்
தருணம் பின்புறத்திலிருந்து யாரோ ஒருவர் வந்து அவ
ளருகே இருக்கிறார். ஒரு நீளக் காற்சட்டைக்காரர் என்ப
தைத் தவிர வேறொன்றையும் கவனியாது சிந்தனையில் ஆழ்ந்
திருந்தாள் அவள்.

பஸ் ஓட்டுமடம் சந்தியைக் கடந்ததும் அயலே இருப்
பவர் யாரென்று பார்க்கவேண்டும் போன்றதொரு உணர்ச்சி
அந்த ஆனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. மூன்றுபேர் இருக்கக்
கூடிய அந்த ஆசனத்தில் அக்கனவானின் கால் அகன்று
அகன்று இவளை இடிக்கத் தொடங்கி விட்டது. பயத்தால்
உடம்பு நடுங்கியது.

இறங்கும் பிரயாணி யார் எனப் பார்ப்பது (பாலத்
திரும்பினார்) பரா. அவள் இதயம் நின்றது போல அ திர்ச்சி
யடைந்தாள் அவள்.

எந்த ஒருவனுக்காக வேண்டுமென்றே இரண்டு பஸ்களைத் தவறவிட்டாளோ, எந்த ஒருவனின் கரைச்சலுக்குத் தப்பவேண்டுமென்று நினைத்தாளோ அந்த ஒருவன்தான் அயலில் இருந்தான். இருந்தது மாத்திரமல்ல இவள்தன்னை ஒடுக்கி ஒடுக்கி தள்ளத் தள்ள அவள் தன் தொடைகளை விரித்து விரித்துத் தொல்லை தந்து கொண்டிருந்தான்.

அவளை ஒரு கோழை, பிழைக்கத் தெரியாதவள் என்றெல்லாம் அவள்தோழி அஞ்சுகம் ஏசுவாள். அவள் மாத்திரம் தன் இடத்தில் இருக்கவேண்டும்...

“ஓய் மிஸ்டர் சீற் முழுவதையும் விலைக்கு வாங்கி விட்டீரோ? நீர் இடிக்கிற இடியிலே நான் பஸ்ஸோடு நெரிந்து நொருங்கிவிடுவேன் போலிருக்கிறது” என்று சத்தம் போட்டிருப்பாள். பராவுக்கு சிந்தனை இப்படி ஓட மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் தொண்டைக்குள் ஏதோ அடைத்துக் கொண்டது...

இக்கயவன் - இவனைச் சில காலமாகப் பராவுக்குத் தெரியும், அவள் கொழும்பிலிருந்து யாழ் நகருக்கு வேலைமாறி வந்த போது, பண்டத்தரிப்பிலுள்ள தனது வீட்டிலிருந்து தினமும் அலுவலகம் சென்று வருவாள். ஒருநாள் கடையில் சில பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு பஸ்நிலையத்துக்கு வந்து கிரிமலை பஸ்ஸில் ஏறி இருந்தாள். சிறிது நேரத்தில்

“மன்னிக்க வேண்டும் பண்டத் தரிப்புக்குத்தானே” ஏறிட்டுப் பார்த்தபோது இவள் நின்றுருந்தான்.

“இந்த பஸ் போகாது. இது சண்டிஸிப்பாய் ஊடாகப் போகிறது அங்கே நிற்பதுதான் எங்கடை பஸ். புறப்படப் போகிறது கெதியில் வாங்கோ”

பரா ஊருக்குப் புதியவன் ஆகையினால் இச்சிறுவேறு பாடுகளை அவள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. நன்றி பொங்கிப் பெருகும் உள்ளத்தோடு அவள் இறங்கி அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

ஆனால் இன்றோ, தனக்குத் தேவையில்லாத விடயத்தில் அவன் ஏன் தலையிட வேண்டும்? சீட்டுத் தரும்போது கண்டக்டர் கூறியிருப்பார்தானே என்றுதான் நினைத்தான்.

அந்த நிகழ்ச்சியின் பின் பஸ் நிலையத்தில் கண்டால் சிறிது மதிப்போடு தலையசைப்பான் அவன். அவன் இறங்குவதற்கு முதற் தரிப்பில் அவன் இறங்குபவன் என்பதையும் கண்டு கொண்டான்.

ஆனால் அவன் இனித்து இனித்துப் பேசுவந்துவிடுவான். அவனோ விட்டை விட்டுப் புறப்பட்டால் எந்த இடம் என ரிக்கந் எடுப்பதைத் தவிர அலுவலகம் போகும் மட்டும் மென்னைசாமி. இரண்டொரு நாளிலேயே கனகுவைக் 'கட்' பண்ணவேண்டும் எனத்தோன்றி விட்டது அவளுக்கு.

இவனது பார்வை, பேச்சு, நடத்தையெல்லாம் வரவர அவளுக்கு எரிச்சலையும் வெறுப்பையும் ஊட்டின. அவட்சியம் செய்து பார்த்தான். முகத்தைச் சுருக்கி வெளிப்படையாக வெறுப்பைச் சிந்தினான் ஒதுங்கிப்போக நினைத்தான். ஆனால் அவனோ விடுவதாய் இல்லை, எல்லாம் காவாவித்தனமாகப்பட்டது அவளுக்கு.

“இப்போதுதான் பஸ் போகிறது. நான் அதிற் போகவில்லை. ஒரு ஆளுக்காகத்தான் காத்திருந்தேன்”

யார் கேட்டார்கள்? பரா பேசவில்லை. பேச என்ன இருக்கிறது?

அன்றைக்குப்பின் அவனுடைய நடத்தையில் விஷமத்தனம் புகுந்து கொண்டது. இதுதான் அவனது சுயமா? அல்லது அசட்டுத்தனமா? தானாகக் கனியாத கனியைக் கனியவைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கி விட்டானா; அல்லது தனக்கு உபயோகமில்லாதது பிறருக்கும் உபயோகப்படக் கூடாது என்ற எண்ணமா?

அலுவலகம் எப்போது முடினாலும் பரா வரும் வரை அவன் நிற்பான், ஏறும்போது இடித்துக்கொண்டு ஏறுவான் பெண்களுக்கு மாத்திரமான ஆசனத்தில் அவனும் ஒட்டிக் கொண்டு உட்காருவான். இந்த ஒட்டமும் தரத்தலும் தினமும் பிரயாணம் செய்யும் அலுவலர்கள் சிலருக்கும் ட்றைவர் கண்டக்டருக்கும் தெரியும். சிலசமயம் கண்டக்டரோ ட்றைவரோ அவன் ஏறு முன்னரே பராவை வசதியாக உட்காரவைத்து விடுவார்கள்.

ஆற்றாமல் ஒருநாள் கண்டக்டர் சொன்னார்,

“என்ன அக்கா செய்வது உவர் உப்பிடித்தான் எல்லாரோடையும், எங்களலை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் பஸ் அலுவலகத்தில்தான் வேலை பார்க்கிறார்..”

“ஓ, ஓ, அதுதானே அவர் கண்டக்டரோடு புட்போட்டில் நின்று பிரயாணம் செய்வதும், பெண்கள் ஏறும்போது சரிந்து இடம் கொடுப்பது போல உரோஞ்சுவதும் என நினைத்துக் கொள்வாள் பரா.

இன்று வேண்டுமென்றே இரு பஸ்களைத் தவறவிட்டும் நெஞ்சம் படபடத்துக் கொட்டியது. கோபம் குமுறிக் குமிறிப் புகைந்தது. அவளுடைய இயற்கையான அமைதித்தன்மை மீதே அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இருந்தும் அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

தோள், கால், கை. தொடை எல்லாம் பஸ் குலுக்கலோடு கூடிய விஷமத்தனமான இடிகள் பரிதாபமாக ட்றைவரைக் கண்ணாடியூடாகப் பார்த்தாள். பல்ப் வெளிச்சத்தில் ஒன்றும் செய்ய முடியாத தவிப்போடு அனுதாபம் எழுதி ஒட்டியிருந்தது அவர் முகத்தில்.

யன்னலூடாக வெளியே கவனத்தைச் செலுத்தினாள். அங்கே ஆகாயத்திலே...

சின்ன வயதிலே சித்தப்பாவால் அவளுக்குக் காட்டித் தரப்பட்ட சப்தரிஷிமண்டலம் ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது. வசிட்ட முனிவரும் அவரருகே இருக்கும் அருந்ததியும் கண்ணைச் சிமிட்டுவதுபோல அவள் நினைக்கிறாள், காட்சி விரிகிறது, இப்படித்தான் ஒருநாள் ஜயர் அவளுக்கு அருந்ததியைக் காட்டுவார். அவள் பார்க்க, அருந்ததி நகைப்பாளோ அல்லது தன்னை மறைப்பாளோ ஐயோ! என்ன சேர்தனை!

மானிப்பாய் சந்தையடி. பஸ் நின்றது. ஒரு பையன் ஏறுகிறான். அவள் துணிந்துவிட்டாள்.

“தம்பி வா, இப்படி உட்கார்” என இருவருக்கும் இடையே இடத்தைக் காட்டினாள் பரா. ஏன்தான் காட்டினாளோ? ‘டக்’ கென்று சிறிது முன்னால் நகர்ந்து காலை ஒடுக்கித் தனக்கு மற்றப்பக்கத்தே இடம்கொடுத்துவிட்டாள் அவள்.

நிலைமை மோசமாகிறது “ஆண்டவனே எனக்குப் பொறுமையைத் தாவேன்”

திமரென அவளது காலின் ஒற்றை நாடாச் செருப்புக்கும் மேலால் மக்கிக் கல்லைத் தேய்ப்பது போன்ற எரிச்சல், அவனுடைய பம்ப்குஸ் கழற்றப்பட்டிருந்தது. முரட்டுக்காலை இழுத்துக் கொண்டான். இடித்துக் கொண்டிருந்த போதே பொறுக்க முடியாத சினத்துக்குட்பட்டிருந்த அவளுக்கு இப்போது எப்படியிருக்கும்? அவனுடைய பூதம் போன்ற உடல் அவள்மீது பஸ்ஸின் குலுக்கலோடு சாய்ந்து எழும்புகிறதாம்.

அவளுக்கு சிறுவயதுதொடக்கம் இன்றுவரை அட்டையைக் கண்டால் அருவருப்பும் பயமும். ‘பொய்’ சொன்னால் கடவுள் அட்டைக் கிடங்கில் தள்ளிவிடுவார் என்று அருவருப்பு ஊட்டி விட்டாள் அம்மா.

மீண்டும் பராவின் பார்வை சப்தரீகூடி மண்டலத்தில் பாய்கிறது. மீண்டும் ஒரு குலுக்கல் முழுமையாகவே அவள் மீது சாய்ந்து மண்டையால் நாடியிலும் இடித்துவிட்டாள்.

யாரோ அவள் அம்மா சொன்ன அட்டைக் கிடங்கில் அவளைத் தள்ளி விட்டார்கள் போலும், ஆயிரம் ஆயிரம் அட்டைகள் கால்வழியாக ஏறி உடம்பை மொய்க்கத் தொடங்கின. உதற உதற விலக்க முடியாத அட்டைகள் கிலு கிலு மொலு மொலு என அவள் கால் கை வயிறு மார்பு முகம் எல்லாம்—

ஐயோ, ஐயோ அரிகண்டம், அரிகண்டம் உடம்பெல்லாம் கூசுகிறது. வில் என்று கத்தவேண்டும் போன்ற பயங்கரம்.

அவளை இடித்துக் கொண்டே எழுந்து நின்று 'ஹோல்டான்' என சாதாரணத்துக்கும் மேலாகவே கத்துகிறாள் பஸ் நின்றது. தள்ளாடிய படியே அவளைக் கடந்து வந்தாள். டிறைவரும் கண்டக்டரும் கலவரம் அடைந்தனர்.

“ஏன்?”

“இங்கே தான் இறங்கவேண்டும்”

“கொஞ்சத் தூரம் தானே, பின் சீட்டுகளில் இடம் இருக்கு” முணுமுணுக்கிறார் கண்டக்டர். அவர் பாவம்!

யடபடப்போடு இறங்குகிறாள் அவள் -

போக மனமில்லாதது போல பஸ் மெல்ல மெல்ல ஊரு கிறது. -

அவள் நின்றாள் -

அமாவாசை இருட்டு -

இறங்கிய இடம் எதுவோ தெரியவில்லை. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

மானிப்பாய் கடலையில் பிரேதம் ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது.

நரகவேதனை அனுபவித்து முடிந்த நிம்மதியோடு பெருமூச்சு விட்டாள் அவள்.

அடுத்த பஸ் எத்தனைக்கோ ?

நானே இதை அஞ்சுகத்துக்குச் சொல்லுவாள்,

“உடம்பு முட்டினால் கற்புப் போய் விடுமோ” என்று சிரிப்பாள் அவள். ஆனால் நோக்குடைய இச்செயலை அனுமதித்தால் பெண்மை மலிந்துவிடாதா ?

அந்த இருண்ட வீதியில் ஒரு வெளிச்சத்தைத் தேடி அவள் நடக்கிறாள். அங்கே நிற்பாள் பரா.

பஸ் வரும்.

1958

ச ல ன ம்

யாழ் — கொழும்பு, மெயில் வண்டி கொழும்பு நோக்கி விரைகிறது. இரண்டாம் வகுப்பு “பேர்த்” வண்டியில் ஏழாம் எட்டாம் படுக்கையறை. நேரம் பதினொருமணி. மேற்படுக்கையில் அவனது மக்களிருவரும் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருக்கின்றனர். கீழே ஆசை மனைவி சுலோ தூங்குவதுபோன்ற பாவனை. சரிந்து படுத்துக் குமுறிக்கொண்டிருக்கின்றாள். அவளது நீண்ட சாட்டை போன்ற பின்னல் வெள்ளைத் தலையணையில் பாம்பு போல் நெளிந்து கிடக்கின்றது. அவன் உள்ளம் கவரும் மண்ணிறப் பூக்களும் பொன்னிறப் பூக்களும் கலந்த அவளது கிமோனா, மெழுகு போன்று பளபளக்கும் வலக்காலை வெளியே காட்டி முழந்தாள்வரை விலகிக்கிடக்கிறது. பால் போன்ற நிலா யன்ன லாடே வந்து பாதையின் வளைவு நெளிவுகளுக்கேற்ப அங்குமிங்கும் நர்த்தனமாடி அறையையே ஒரு திரைப்படமாக்குகிறது.

திறந்திருந்த யன்னலருகே அவளது காற்பக்கமாக முகத்திற் நேக்கிய சிந்தனையோடு அமர்ந்திருந்த கதாநாயகனின் முகத்திற் பட்டுத் தெறித்து அவள் கால்மீதூர்ந்து இடுப்பு வரை ஓடுகிறது வெள்ளி நிலா. நிலவின் ஓட்டத் தோடு அவனது கண்கள் அவள்மீதோடுகின்றன. மார்புகளும் தோள்களும் மேலெழுந்து ஒரு பெருமூச்சைக் கக்குகின்றன. இன்றுவரை எத்தனையோ பிரயாணங்கள் மிக இன்பமா

கவும் உல்லாசமாகவும் கழிந்திருக்க இன்று மாத்திரம் ஏன் இந்த நிம்மதியின்மை? மனதில் ஓர் இறுக்கம்.

விவாகமாகிப் பத்து வருடங்கள். நீண்டகாலம் போல தோன்றினாலும், அவர்களது உள்ளத்து இளமை இன்னமும் புதுமணத் தம்பதிகளோ எனப் பிறர் ஐயறும் வண்ணம் வாழ்வளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்களின் ஒட்டுதலோ பல பிறவிகளிலும் தொடர்ந்து வந்த ஓர் பிணைப்பு. கலகலவென்ற சிரிப்பும், என்றும் சூன்றாத உற்சாகமும் இடைக்கிடையே சிறுசிறு பொய்ப் பூசல்களும் ஒருவரை யொருவர் வளையவருவதற்கு உந்தல்கள். ஒத்த குணமும், ஒத்த மனமும். அத்தம்பதிகளிடையே இன்றுபோல் ஒரு சந்தர்ப்பம் என்றுமே ஏற்படவில்லை.

எங்கே இது அன்பின் அத்திவாரத்தையே அசைத்து விடுமோ என்று பயந்து தவித்தான் தாஸ். ஆம்! ஆறுமுக தாஸ். என்ன மனித உள்ளமோ? எனத் தன் இருதயத்தையே நொந்தான் அவன். வாழ்விலும், தாழ்விலும் கைகோத்து நடக்க வந்தவன், உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் அவனுக்கே அர்ப்பணித்தவன். இனியும் தன் வாழ்நாள் பூராவும் அவனோடு கழிக்கவேண்டியவன். அப்படிப்பட்ட ஒருத்தியின் இருதயத்தை நோகச் செய்யலாமா? ஐயோ பாவம். அவன் அன்பை, அவன் தூய்மையை எல்லாவற்றையும் சந்தேகிக்கும் வண்ணம் நடந்து கொண்டானே! இனியும் தங்கள் அன்பு பழைய நிலைக்கு வருமா? அவளது மலர் போன்ற இருதயத்தைக் கூம்ப வைத்து விட்டானே. அவனது புத்திக் கூர்மையை அடிக்கடி வியந்து பாராட்டுவானே. அப்புத்திக் கூர்மையே இன்று அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டதே.

வாழ்க்கையில் ஏதாவது மனக்கசப்பான விடயங்கள் நடைபெற்றிருந்தால் அவற்றைப் பிற்காலத்தில் எண்ணிப் பார்க்கும்போது அதன் ஆரம்பக் கட்டமாகிய ஒரு சிறு பொழுது: அந்தச் சில நிமிடங்கள் வாழ்க்கையிலேயே

வராதிருந்தாலோ என ஏங்குபது மக்கள் இயல்பு. அது போலத்தான் ஆறுமுகதாலும் அச்சிறு நிமிடங்கள் தன் பிரயாணத்தில் வராதிருந்தால்; என ஏங்கினான்.

நடந்தது இதுதான்.

யாழ் புகையிரத நிலையத்தில் வந்துகொண்டிருந்தனர் ஆறுமுகதான் ம்பதிகள். தம் தாய் தந்தையர் உறவினர் என்ற அன்புச் சிறையில் பதினாறு நாட்களாக இருந்து விட்டு வேலைக்குத் திரும்புகிறான் தாஸ். எந்தக் கடும் பிரயாணத்தையும் உல்லாசமாக வரவேற்று அதிலேயே இன்பங்காணும் திறன் அவனுக்கு மாத்திரமல்ல, சுலோவுக்கும் மக்களுக்கும் கூட அமைந்திருந்தது. எட்டு வயது மகனும் நான்கு வயது மகளும் கையில் வீணையும் றபானுமாக நிற்கிறார்கள். வண்டியில் ஏறினால் தமது படுக்கையறையில் சுலோ பாட, தாஸ் வீணை வாசிக்க பிள்ளைகள் றபான் தட்ட நித்திரை போகும்வரை ஒரே கும்மாளந்தான்.

தம்முள்ளே பரிகாசம் பண்ணியும். அறிந்தோரைக் கண்டால் கலகலவெனப் பேசியும், நிலையத்தின் பரபரப்பில், ஒன்றி நின்றபோது.....

“சுலோ, சிவபெருமான் வாரூர், இதோ பார்” என்று காதுக்குள் கிசுகிசுத்தான் தாஸ்.

கூட்டத்திடையே வந்த கூடைக்கொண்டை ஒன்று கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. ஆளைத் தெரியவில்லை. அவன் விரல்கள் சுலோவின் நீண்ட பின்னலைக் கைக்குள் சுற்றிக்கொண்டன. அவனும்தான் என்ன சளைத்தவளா?

“இதோ பாருங்கள், ஆண்கள் மாத்திரம் கூடாரம் கட்டலாமாகும்” என்று ஒரு இளைஞனைக் காட்டியவாரே திரும்பினான். அவள் சொன்னதைக் அவன் கவனிக்கவில்லை

கையிலிருந்த பின்னல் நழுவி யது அவன் கண்கள் சென்ற திசையில் அவள் பார்வை சென்றது. அக்கூடைக்கொண்டைக்காரி இவர்களுக்கு வெகு சம்பத்தின் நின்றிருந்தாள்.

அவள் நல்ல அழகி. செக்கச் சிவந்த மேனி. திரண்டு உருண்ட கட்டான உடல். கூந்தலலங்காரம் அவளைக் கர்வ முடையவள் போல் தோன்றச் செய்தாலும் அழகான கருகருவென்ற கண்கள் கருணையைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தன. முகத்தில் மலர்ச்சியில்லா விட்டாலும் ஒருவகைச் சாந்தி பரவியிருந்தது. அவளது கைகளில்லாத உடம்பச்சை நைலோன் சட்டை மேனி நிறத்தை ஒருபடி தூக்கிக் காட்டியது. சந்தன நிற நைலக்ஸ் சேலை அவளது அமைவான மேனியைத் தழுவி நின்றது. கழுத்திலே தாலிக்கொடி மின்னியது. காதிலே ஒரு சங்குத்தோடு, ஒரு அகலமான பிளாஸ்டிக் வளையல். நெற்றியிலிருந்து பிடரிவரை கொண்டைக்குள் அகப்படாத மயிரெல்லாம் இயற்கையாகவோ அன்றேல் வேறுவிதமாகவோ சுருண்டு பதிந்து வளையல்களாக ஒரு தனியழகைக் கொடுத்தன. இவற்றை ஒரே பார்வையில் அளவிட்டு "ஓ, அழகுள்ள பொருள் என்றும் இரசனைக்குரியது" என்கிறூரல்லவா கீற்ஸ்" என்று கேலியாகச் சிரித்தவாறே அவளை நோக்கினாள் சுலோ.

ஆனால்.....

அவனுடைய கண்கள் ஒரு குறிப்புமில்லாமல் எங்கோ திரும்பின. அவற்றில் ஓர் ஏக்கம், ஒரு தவிப்பு, ஓர் அவதி. முகம் இருண்டிருந்தது. நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள். அவன் இவ்வுலகத்தில் இல்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டான் சுலோ. ஊசி குத்தியதுபோல் இருதயத்தில் ஒரு மெல்லிய வலி. தன்னையறியாமலே ஒருவித சிரத்தையோடு அப்புதியவளைப் பார்த்தாள்.

அப்போது.....

தற்செயலாக இவர்கள் பக்கம் திரும்பிய அவள் கண்கள் ஆணழகன் ஆறுமுகதாஸ்மீது படர்ந்து நிலைத்தன. அவள் கண்களிலே வியப்புக் கலந்த ஓர் ஒளி, முகத்திலே ஒரு செம்மை கலந்த மலர்ச்சி. உடம்பில் ஓடும் அவ்வளவு இரத்தத்தையும் ஒரேயடியாக முகத்தில் 'பம்பு' பண்ணி விட்டது போலத் திடீரென்று பரந்து விரிந்தது முகம். சட்டென்று இருண்டது, தாஸ் தன் விழிகளை மெல்ல அவள் பக்கம் திரும்பினான். பார்வை சந்தித்தது. அதனால் இடருற்றுத் தயங்கிய அவள் விழிகள் தாழ்ந்து சொருகின. வண்ணத்திப் பூச்சியைப் பிரசவிக்கப் போகும் மயிர்கொட்டிக் கூட்டுப் புருவங்களில் ஒரு சிறு அசைவு. வேறுபுறம் திரும்பிக் கொண்டான் தாஸ், உணர்ச்சிக் குவியல்களால் சில்லிட்டு இருந்த அந்த இரு வதனங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்து நாடகத்தை அணுவணுவாக அனுபவித்தாள் சுலோ.

நல்ல காலம், நாடகத்துக்குத் திரை விழுந்தது. ஆம், புகையிரதம் மேடைக்கு வந்துகொண்டிருந்தது.

ஒரு விதத் தடுமாற்றத்தோடு மனைவி, மக்கள் பின் தொடருகிறார்களா என்பதையும் கவனிக்காது தம் பெட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு "பேர்த்" வண்டிக்குள் அவசர அவசரமாக ஏறினாள் தாஸ். தம்மறைக்குள் பெட்டிகளைத் திணித்துவிட்டு யன்னலருகே விரைந்தாள். கூட்டத்தைத் துருவி ஆராய்ந்து கூடைக் கொண்டையில் பார்வையை நிறுத்தி அதனோடு தன் விழிகளைத் தொடரவிட்டாள்.

சுலோ தன்பாட்டில் குழந்தைகளை ஏற்றி அறைக்குள் விட்டும், பின்னர் பெட்டிகளை வைக்கவேண்டிய இடங்களில் வைத்தும் ஒழுங்கு செய்தாள். அவள் மனம் பொருமிக் கொண்டிருந்தது. துள்ளிச் சிறகடித்துப் பறந்த ஒரு வண்டு அடிபட்டு விழுந்ததுபோல் அவள் இருதயம் சாம்பிக் கிடந்தது. சிங்காரக் கீதம் இசைத்துக் கொண்டிருந்த அவள்

இதய வீணையில் ஏதோ ஒரு நரம்பு இளகித் தளர்ந்து கொண்டிருந்தது. தன் கண்ணெதிரே தன் கணவனுக்காக ஏங்கும் ஒருத்தியையும், அவளுக்காக ஏங்கும் கணவனையும் கண்ட பின்பும் மனச்சமாதானமாக இருக்க நளாயினியாளு கூட முடியாதே! எத்தனை அழகிகளையும் கண்டு தடுமாறாத அவர், தன்னுடன் வேலை செய்யும் நவநாகரிக நங்கையரைச் சுலோவுக்கும் அறிமுகப் படுத்திச் சரளமாக பழகும் பண்டைய அவர் - அவனைப் பார்த்தா தடுமாற்றம் அடைவார்? சுலோவிலும் பார்க்க இருபது புள்ளிகள் கூடப் போடலாம் என அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பாரே தவிர, இப்படியா மெய் மறந்து முகம் சிவந்து தடுமாறுவார்? இவர்களிடையே ஏதோ பழந்தொடர்பு இருக்கவேண்டும். ஒருவேளை சாந்தியோ ... ?

மணமான புதிதில்.....

சேந்தாங்குளம் கடற்கரையில் தாஸ் — சுலோ, மாலை நேரம், கடற்காற்று உடலைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தது. தமது பால்ய வீரப்பரதாபங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லும் மகிழ்ச்சி, இயற்கை இன்பத்தை அனுபவித்து அதில் தம்மை மறக்கும் களிப்பு, ஒருவரை ஒருவர்பெற எத்தனை தவம்புரிந்தோமெனச் சொல்லி உணரும் இறுமாப்பு, இதன் மத்தியில் சட்டென்று தாஸ்.

“உமக்கு முன்பு யார்மீதாகுதல் காதல் அல்லது கரிசனை இருந்ததோ” ? என்று கேட்டுவைத்தான்.

பாகற்காயைக் கடித்தது போலிருந்தது சுலோவுக்கு. எத்துணை இன்பமான சமயத்தில் சந்தேகமும் விபரீதமுமான கேள்வி. ஏதோ அவர் மனதில் உறுத்துகிறதுபோலும் யார் நினைவோ வந்துவிட்டதோ என்று எண்ணியவாரே, “நான் பண்டத்தரிப்பு மகளிர் கல்லூரி விடுதிச் சாலையில் விவாகமாகும்வரை இருந்து படித்த படியால் எனக்கப்படியொரு சந்தர்ப்பமும் நேரவில்லை. என்றாலும் உங்களை முன்பு கண்டு காதலித்திருந்தாலோ, என ஏங்குகிறது என்றானம்” உருகினால் சுலோ.

“நல்ல காலம் சுலோ, காதலித்திருந்தால். கட்டாயம் கலியாணம் நடைபெற்றிருக்க முடியாது. ஒருவிதத் தடையுமே இருக்க நியாயமில்லாமல் மலரும் பல காதல்கள் - காதல் என்ற வார்த்தை ஒன்றுக்காகவே புதுப்புதுத் தடைகள் தோன்றவும் முறிந்துவிடுகின்றன”.

அவன் கண்கள் சிந்தனை வசப்பட்டு நெடுந்தூரம் சென்றன. பாகற்காய் கசந்து தொண்டையில் இறங்கியது சுலோவுக்கு. அவன் கரங்களுள் சிறைப்பட்டிருந்த தன் கைகளை விடுவித்தவாறே, “அனுபவ உண்மை போலிருக்கிறது” என்றான் சுலோ.

சுலோவைக் கூர்ந்து பார்த்தான் தாஸ்.

“நீர் கெட்டிக்காரிதான்”

இதில் என்ன கெட்டித்தனத்தைக் கண்டானோ!

முகத்திலே செயற்கையான மலர்ச்சியை வருவித்துக் கொண்டே “அப்ப அவிட்டு விடுங்கோவன் உங்கடை சரக்கிலை கொஞ்சத்தை”

சர்வ சாதாரணமான காதல்தான் ஆறுமுகதாஸுடையது. அவள் சாந்தி அமைதியும். அழகும், நாகரிகமும் வாய்ந்தவள். தானும் தன் பாடுமாயிருப்பாள். இரு வகுப்புக்கள் கீழே படித்தாள். அவன் துடிப்பும் ஆர்வமும், கலகலப்பும் கொண்ட இளைஞன். அவனது ஒவ்வொரு செயலையும் கண்டித்தோ பாராட்டியோ மாணவ மாணவிகள் அவன்மீது பாய்ந்து விழும்போது சிறிது தொலைவில் நின்று அதை ரசித்து வரவேற்றுத் தன் கண்களால் உற்சாகமூட்டுவாள் சாந்தி. அவ் விழிகளுக்கு அடிமையானான் அவன்.

காதல் பிறந்தது, விழிகளால் வளர்ந்தது. கடிதங்களினால் உரமூட்டப்பட்டது. விந்தையிலும் விந்தை, இதுவரை ஒருநாள் கூட நேரில் பேசியதில்லை. பெற்றோரும் அறிந்

சலனம்

1310

திருந்தனர், குலம், குணம், பணம் ஒன்றுமே தடையில்லை. ஆனால்... ஆனால், பல்கலைக் கழகத்திலிருந்த காலத்தில் திட ரெனச் சாந்தியின் விவாகம் முடிந்து விட்டது.

காரணம் தெரியாது, வந்த நல்ல சம்பந்தத்தைக் கை விட மனமில்லாதிருந் திருக்கலாம். அமைதியும் இளகிய மனமுமுடைய சாந்தியின் எதிர்ப்புப் பலனளிக்காதிருந் திருக்கலாம். கிணற்றுத் தவளைதானே என்ற துணியில் படிப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் காதலில் தீவிரங் காட்டாத தன் நலிவாயுமிருக்கலாம். நன்றாக வாழ்நிறுக் களெனக்கேள்வி. முதற் காதலால் ஏற்பட்ட வடு மாறாது எனக் கூறுகின்றனர் அறிஞர்கள்.

அவ்வளவுதான் அவனது முழுச்சரக்கும்.

“ஓகோ, அறிஞர்களா அப்படிக் கூறுகிறார்கள்? சரி சரி அதைப்பற்றி இப்பவும் சுவலையா?

சிரிப்பு முகத்தில் நடித்தது. கசப்பு தெஞ்சுக்குள் இறங்கியது,

“சே, அது பழங்கதை” தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்ளும் முயற்சி.

“அல்லாவிட்டால் இப்படி ஒரு ரோஜா கிடைக்குமா? அதுவும் எனக்கு ஏழு வயதிலே எனக்காகவே எழுதுமட்டு வாளில் பிறந்து, சங்கானையில் வளர்ந்து பண்டத்தரிப்பிலே படித்து, வழிமேல் விழி வைத்து வாயைப்பிளந்துகொண்டு ஒன்று காத்திருக்க, நான் தலையாலை உழுதாலும் முடியுமா?” அவன் முகம் பழையபடி ஒளிபெற்று உற்சாகமடைந்து குறும்பு குறுகுறுத்தது.

ஆனாலும் சுலோவுக்கு நெஞ்சில் இறங்கிய கசப்பு மாறச் சிறிதுகாலம் தேவையாக இருந்தது.

காலம் அவர்களை மேலும் மேலும் பிணைத்தது. ஒரு வரையொருவர் அறிந்து நெளிவு சுழிவுகளுக்கேற்ப வாழ்ந்தார்கள். இன்ப வானில் மிதந்தார்கள். சுலோவின் சுட்டித்தனமும் குறும்பும் அவனோடு போட்டி போட்டு வளர்ந்தன. சுமாரான அழகும் ஒல்லியான தேகமுமானாலும் சுலோவின் விளையாட்டுத்தனமான போக்கு அவனை அப்படியே சுட்டி வைத்திருந்தது. தோழமை பயின்ற வாழ்வு, இன்றுவரை உள்ளத்தைத் தாக்கக்கூடிய செயல் ஒன்றுமே உண்மையாக நேரவில்லை. தானாக வருவித்துக் கொள்ளும் பொய்க் கோபம், சண்டை, சமாதானம் உள்ளத்துக்கு உரமேற்றும். இது, இருதயத்தைச் சல்லரித்தது.

“பாவம், பழைய அதிர்ச்சி இருக்கத்தானே செய்யும் அதற்குத் தன்நிலை மறப்பதா?”

புகையிரதம் புறப்படத் தொடங்கியது. ‘பேர்த்’ ஆள் வந்து டிக்கட் கேட்டபோதுதான் தலை நிமிர்ந்தான் தாஸ்.

சுயநிலை வந்ததும் பரபரப்போடு உள்ளே நுழைந்தான். எல்லாம் ஒழுங்காக இருப்பதைக் கண்டு அசட்டுச் சிரிப்பொன்றைச் சிந்தினான். கொந்தளிக்கும் உணர்ச்சியை அடக்கி முறுவல் ஒன்றை வரவழைத்தவாறே “யாரது, சாந்தியா?” என்றான் சுலோ.

கள்ள நெஞ்சம் உள்ளூறத் திடுக்கிட்டது. பதிலில்லாத ஒரு முறைப்பு, ஒன்றும் பேசாது ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தான்.

“அப்பா இந்தாங்கோ, ‘மவுத் ஓகன்’ தொடங்குவம்’ ஆரவாரம் செய்தான் மைந்தன்.

“அப்பா இன்றைக்கு வாசிக்கமாட்டார்” மூட்சரியில்லை.” மீண்டும் ஒரு முறைப்பு.

மகள் பாய்ந்து சென்று அப்பா மடியில் ஏறி வீணையை வாயில் பொருத்தினாள். வேண்டா வெறுப்பாக வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா பாடுங்கோ, பாடுங்கோ”,

“என்ன பாடுவது”? தாளின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“எதையெண்டாலென்ன பாடுமன்” பொறுமையின்மை தெரிந்தது. சுலோ தொடங்கினாள்.

“நெஞ்சம் மறப்பதில்லை.....”

குரலில் சோகம் இழைந்தது. அடுத்தகணம் ஒரு கோபப் பார்வையை விசிவிட்டு மகள் மடியில் வீணையைப் போட்டுவிட்டு, “கொம்மாவும் நீங்களுமாய் ஒப்பாரி வையுங்கோ!” என்றவாறே வெளியேறினாள்.

“ஒப்பாரி என்றால் என்னம்மா?” என்ற குரல் காதி வழி முன்னரே அவன் கால்கள் பெட்டிகளுக்கூடாக ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கி விரைந்தன.

அவன் வெளியே போவதற்குத்தான் நிலை கொள்ளாது தவித்தான் என்பது சுலோவுக்குத் தெரியும், சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான், அவ்வளவுதான்.

குழந்தைகளுக்கு முன்னால் அவனைப்போல் பொறுப்பில்லாமல் நடந்துகொள்ள முடியாது ஒரு தாயால். தன்னுணர்ச்சிகளையும் திகைப்பையும் அடக்கிக்கொண்டான்.

“அப்பா உம்மை விட்டிட்டுப் போய்விட்டார். இனி அம்மாவும் நானும்தானே போவம்”, பெரியவன் வீரப்பப் பேசினாள். சில சமயங்களில் மகள் அமுதால் அவளையும் தூக்கிக்கொண்டு வண்டியின் நீளம் முழுவதும் அளந்து ஓவடிக்கை காட்டி வருவான் தாஸ் அப்போது நண்பர்கள்

அறிந்தவர்களைக் கண்டால் பேசிவிட்டு வந்து சுலோவுக்குத் தகவல் கொடுப்பான். குறிக்கப்பட்டவர்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தால் மகனையும் சுலோவையும் அனுப்புவான். அதுவும் ஒரு பொழுதுபோக்கு. அதைத்தான் மகன் நினைக்கிறான் என்று தெரிந்தாலும் தாளின் அப்போதைய நிலையைக் கற்பனை பண்ணினான் சுலோ.

“நேரே போவாரா? பேசுவாரா? சந்திப்பாரா? பார்வை படும் இடத்தில் நின்று பொழுது போக்குவாரா? தன் கவலையைக் கண்ணால் பரிமாறிக்கொள்வாரா? சே என்ன அசட்டுத்தனம்! அவர் எப்பவுமே குழந்தைதானே. சிறுவயது ஞாபகத்தில் சில நிமிடங்கள் வாழ்கிறாராக்கும் என்று பலதும் எண்ணி இடர்ப் பட்டாள்.

தாஸ் திரும்பி வந்தான். நடைபாதையால் போய்விட்டு உரும் சாட்டில் இருமுறை பார்த்தாயிற்று. நெஞ்சு படபடக்கிறது. திரும்பித் திரும்பிப் போகமுடியுமா? ஆவல் முன்னிழுத்தது, இனமறியாத பயம் பின்னுக்கிழுத்தது.

சாப்பிடுவோமா சுலோ?”

“அதற்கென்ன”.

குழந்தைகளுக்கு ஊட்டிவிடுவது தன் கடமை, என்பது போல் ஊட்டிவிட்டான். பிள்ளைகள்கூடப் பெற்றோரின் மெளனத்தை அனுசரித்துப் பேசாமலே சாப்பிட்டனர். உற்சாகமற்றசாப்பாடு. வாய்திறந்தாலே ஏதாவது வெளிக்கிட்டு விடுமோ என்ற அச்சம் சுலோவுக்கு, சிந்தனைக் குழப்பம் அவனுக்கு. பாவம் சிறிது விட்டுப் பிடிப்போ மென்றிருந்து விட்டாள், சுலோ. தன்னுடுப்பை மாற்றிக் கிமோனவைப் போட்டுக் கொண்டாள். குழந்தைகளைத் தூங்கப் பண்ணிவிட்டு எழுந்து நின்றான் தாஸ்.

மணி எட்டரை, சாரத்தை எடுத்துக் கொடுத்து “உடுப்பை மாற்றுங்களேன்” என்றாள் அவள். “நீர் லைட்டை அணைத்து விட்டும் படும், நான் ஒரு நண்பனைச் சந்திக்க வருவதாகச் சொன்னேன். கெதியில் வந்துவிடுவேன்.” தயக்கத்துடன் வந்தது குரல்.

சட்டென்று எழுந்து கதவை அடித்துப் பூட்டினாள் சுலோ. கதவோடு சாய்ந்துகொண்டு குரோதம் பொங்கும் கண்களால் பார்த்தாள். உணர்ச்சி அறிவை வென்று விட்டது.

“நண்பரா? யாரவர்? நானறியாத நண்பரே உங்களுக்கில்லையே. கடந்த பத்து வருடங்களில் இதுதான் நீங்கள் கூறும் முதல் பொய்யா? அல்லது எமது வாழ்வே பொய்மையின் அத்திவாரத்தில் கட்டப்பட்டதா? இது காறும் நான் பசப்பலிலே ஏமாந்தவளா? இக்குழந்தைகள் ஏமாற்றத்தின் சின்னங்களா? ...”

அதற்குமேல் சுலோவுக்கு ஒன்றுமே வரவில்லை.

முதன் முதலாகக் களவெடுத்தவன் கையும் பொருளுமாக அகப்பட்டால் என்ன நிலையிலிருப்பானோ அப்படி இருந்தான் தாஸ். அவள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கவே கண்கள் கூசின. அங்கே நிற்பது சுலோவல்ல, கண்ணகி. வினையாட்டுத் தோழியல்ல, ஆட்டிப்படைக்கும் அரசி. மனைவியல்ல, மனந்தடுமாறும்போது ஆட்கொள்ளும் தெய்வம். அவன் கணவுலகம் மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்தது நிஜ உலகம் பையப் பையக் கண்முன் விரிந்தது. உடல் கூசிக் குறுகியது. சபலத்திற்கு அடிமையான உள்ளம் தருணத்தில் தட்டப்பட்டு விட்டது. எட்டாக் கனிக்குக் கொட்டாவி விட்டுப் பயனென்ன? தன் நிலை கெட்டு நிறையழியப் பார்த்தானே .....

சாரத்தைக் கையிலெடுத்தான்.

காதலன் கணவனாகிவிட்டான்.

மனப்பொருமலை அடக்க முடியாது படுக்கையில் படுத்து விட்டாள் அவள். தலையணையில் புதைந்தது முகம்.

உடுப்பை மாற்றி மின்விளக்கை அணைத்தான். சுழலும் விசிறியையும் நிறுத்திவிட்டு யன்னலருகே இருந்தான். ஓடும் சந்திரனில் பார்வை ஓடிற்று. மனது குமைந்தது. யன்னல் வழியாகக் குளிக்காற்றும் நிலவும் புகுந்து விளையாடின, அந்த இரு உள்ளங்களும் வேதனையால் துடித்தன. ஒரே மௌனம்.

ஒன்று தனது சிறுபொழுதுச் சபலத்தை எண்ணி அன்பு மனைவிக்குத் துரோகம் விளைவித்தற்காகத் துடித்தது. ஆசை ரோஜாவின் இதய மலரை வாடவைத்துவிட்டேனே என்று புலம்பிற்று. பெண்களுக்குக் கற்புப்போல் ஆண்களுக்கு நிறை மிகமிக அவசியம். உயிரைக் கொடுத்தாலும் நிறையைக் காப்பேனென்று சுவேசுவோடு விட்ட சவாலுக்குச் சோதனை ஏற்பட்டதே யென வருந்திற்று. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தன் உண்மை அன்பும் தூய்மையும் சந்தேகத்துக்கு உட்பட்டு நம்பிக்கை சிதறுண்டதேயென அழுது வடிந்தது.

மற்றொன்று, அடிமனதில் புதைந்திருந்த காதல் முற்றாக அழிந்து விட்டதேயென்று மனப்பால் குடித்தேனே யென்று கன்னறது. நிறுபுத்த நெருப்பாக இருந்தாலும் தன் அறிவினால் அதை அடக்கி ஆளவில்லையே எனக் கொதித்தது. தனக்காக வாழும் மற்றொரு ஜீவனைப்பற்றி சிறிதாயினும் யோசிக்கவில்லையென குமுறியது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் கண்ணும் கண்ணும் கலந்த இரண்டு வருடக் காதல் வாழ்வு, உள்ளமும், உடலும், உயிரும் கலந்த பத்து வருட அன்பு வாழ்வை ஒரு நொடியில் வென்று விட்டதே எனப் புகைந்தது. வெடித்தது.

நேரம் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பாரந்தாங்கிய கருமுகில்கள் மழையைப் பிரசவித்து விட்டு லேசாகி மேலெழுவது போல உள்ளத்து வேதனை சிறிது சிறிதாகக் கரைந்தது.

“பாவம், மறுபேச்சின்றி உடுப்பை மாற்றினாரே. தனக்குத் தெரிந்துவிட்டதேயென்று உள்மனம் மறுகி வேதனைப்படுவாரே. தாழ்வுணர்ச்சியால் அவதிப்படுவாரே. சிறுகலக்கம் ஏற்பட்டாலும் கபால இடி வந்திடுமே. படுக்கையில் சரியாது குளிக்காற்றில் இருக்கிறாரே”.

உள்ளம் மற்றச் சேவனுக்காகப் பச்சாதாபத்தால் துடிக்கத் தொடங்கியது. அறிவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் நடந்த போராட்டத்தில் உணர்ச்சி வென்றது முன்பு. ஆனால் இப்போது உணர்ச்சிகளுக்கும் போராட்டம். ஒரே போராட்டம். அதில் அன்பு வென்றுவிட்டது.

சுலோவின் உடலில் சிறிது சபலம். கோபம் குறைந்தால் வழக்கமாகக் காணும் அறிகுறி அதுதான். பால் நிலவின் திரைக்காட்சியில் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த தாஸ் மனதில் சிறிது தென்பு. அவள் கதவடியில் நின்ற காட்சி மனதில் விரிந்தது. அவள் கேட்ட கேள்விகள் காதைத் துளைத்தன. இவ்வளவு காலத்திலும், ஒருநாள்கூடக் காணக்கிடைக்காத உரிமையை நிலநாட்டும் கற்பரசியின் சேற்றம் பயத்துடன் கூடிய மகிழ்ச்சியை அளித்தது “என்ன பவீத் திரமான அழகு! இவ்வழகை அவளிடம் நான் இதுவரை காணவில்லை. என்றுதானே என் மனம் சலனமடைந்தது” என்று எண்ணும்போதே அவன் உள்ளத்தில் புதுகிளர்ச்சி ஊற்றெடுத்து உடலெங்கும் பரவியது. கிமோனாவைச், சரிப்படுத்தும் சாட்டோடு தன் நடுங்கும் கைகளை அக்கால்மேல் வைத்தான். ஒருவிதமான எதிர்ப்பும் இல்லை.

சுலபத்தில் கிடைத்த மன்னிப்பு அவன் உள்ளத்தை உருக்கிக் கண்களிற்பொங்கியது. மனத்து மாலைக் கழிவி அவன் போற்றி வளர்க்கும் நிறைபைக் காத்து வடிந்தது கைகள் அவள் கால்களை வருடின.

மடிந்து நிமிர்ந்த கரங்களுள் வநடிய கைகள் கவிந்தன, கண்ணீர்த் துளிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்தன.

ஆளுமைகள் அழிகின்றன!

1

அந்த வாசிகசாலை அவனைப் பார்ந்துச் சிரிக்கின்றது, அவனது. தலைமையின் உற்சாகத்திலும் ஊக்கத்திலும் உழைப்பிலும் எழுந்து கலகலத்து நின்ற அது ஒருசில வருடகால இடைவெளியில் மலைத்து நிற்கும் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றது.

அவனைக் கண்டவுடனேயே மெல்லக் கழன்று சென்ற அந்த ஒரு சிலரையும் 'பெரிய போர்' எனத் தன் காது படவே சொல்லிச் சென்ற அவ்விளைஞர்களையும் அவனால் என்ன செய்யமுடியும். அவனும் அவனது நண்பர்களும் செங்கோலோச்சிய காலம் போய்விட்டது. தம்முரை முன்னேற்ற அவர்கள் பட்டபாடு. செய்த தொண்டு, மக்களின் அன்பும் ஆதரவும் அணைப்பும் இச்சிறு காலத்துக் குள்ளேயே மறக்கப்பட்டு விட்டனவா? விவாகம் செய்து வெளியூர் சென்றதால் தன் சமூகத்தவரோடு ஒட்டாதவனாகி விட்டானோ..?

“காணவந்த காட்சியென்ன வெள்ளி நிலவே” பாடல் காற்றில் பறக்கிறது. வத்ஸலா பஸ்ஸில் வரவேண்டும். பார்த்துப் போகலாம் என அத் தேநீர்க் கடையருகே ஒதுங்குகிறான்.

‘முந்தி உந்தப் பொடியன் தங்கமான பன். கொழுத்த சீதனத்தோடு கல்யாணம் செய்து இப்ப கையில் காலில் பிடிக்கேலாது. ஆளோமாறி விட்டான்’ குககுசுப்பு.

மாறிவிட்டேனா அப்படியும் ஒரு கதையா? தூய் பார்வையைச் செலுத்துகிறான்.

அந்தத் துடிக்கும் இளைஞன், தலைவனாகவே பிறந்து விட்ட ஆண்மையும், ஆளுமையும் மிக்க பரதன் நண்பர் புடைசூழக் காட்டியளிக்கிறான். அவ்வூர் மக்களாலே தேசிக் கப்பட்ட; அந்தப் பட்டதாரி இளைஞன் ஏழைகளின் நண்பன். பேதம் ஏதும் காட்டாது ஊருக்கு உதவி செய்பவன். நீதி, நேர்மை, கடமை, பண்பு அத்தனையிலும் சிறந்தவன்.

அவன் நண்பன் செல்வா வேரோர் ஊரில் படிப்பிப்பவன். அச் செல்வாவின் சிபார்சின் பேரில் விவாகம் பேசப்படுகிறது. எது இல்லாவிட்டாலும் ஒரு வீடு வேணும் என்பது பரதன் கோரிக்கை. ஆனால், ஆசிரியரான பெற்றோரின் ஒரே மகன் வீடு வளவு நகை காசு. இளைப்பாறிய தந்தை, தாயும் மகளும் செல்வாவின் பாடசாலையில், வத்சலா சகலகலா வல்லி - ‘ஆஸ்ரவுண்டர்’ அழகு, பண்பு, சேவை மணப் பான்மை.

“உனக்கென்றே பிறந்திருக்காளடா, நான் யாரென்று தெரிந்தும் வேறுபாடு காட்டாது, தங்களிலொருவனாகவே பழகுகிறார்கள். அப்படி ஒருத்தி என்றால்தான் எங்கள் துட்டும் நீடிக்கும்.”

என்று சொன்னது மாத்திரமல்ல, தமது விளையாட்டுப் போட்டிக்கு அழைத்துச்சென்று, செயலராக மைதானத்தில் வளைய வந்த அவளை, அறிமுகப்படுத்தியதும் எது வித போலித் தனமுமில்லாமல் மதிப்பும், மரியாதையும் கலக்க “கிளாட் ரு மீற் று”

சொன்னதையும் பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணாகக் கவனத்திலெடுத்துக் கொண்டான்.

‘செல்வா நீ போட்ட கடிதங்களுக்கெல்லாம் பதில் போடாத என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்திருப்பாய். நீ வெளிநாடு செல்லாதிருந்தால் என் மன அவசங்களை உனக்குச் சொல்லியிருப்பேனே, அல்லது நீதான் என் வீழ்ச்சிக்கெல்லாம் காரணம் என வெறுத்தொதுக்கியிருப்பேனே!’

அந்த ஊரிலும் செல்வாக்கான ஒரு குடும்பத்தில் நுழைந்து விட்டோம் என்ற திருப்தியோடு வீட்டின் அன்றாடப் பிரச்சினைகள் எல்லாம் மாமன் மாமியின் பொறுப்பில் என்ற நிம்மதியோடு தம் சீதன வீட்டில் கீர்தற் சிட்டுகளாக வாழ்ந்தனர் பரதன் தம்பதிகள்.

2

அன்று கார் கராச்சில்... பஸ்ஸிலிருந்து நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறான். ஊர் ஞாபகம் வருகிறது, கால் மைல் தூரமுள்ள வீட்டுக்குச் செல்ல அரைமணி யாகும். முதியோர் தொடக்கம் குழந்தைவரை படலைக்குப் படலை ஓடி வந்து புதினம் சொல்லுதலும், புதினங் கேட்டலும்; ஒரு நாள் நகரில் ஏதோ கலவரம் என்று, அவன்வர நேரமாகி விட்டது. வீட்டில் ஒரேசனம் ‘தம்பிவரவில்லையே’ என்று, வந்தபின் கூட ஏதோ போர்க்களத்திலிருந்து வந்த வீரனைக் கண்ணால் பார்த்துவிட வேண்டும் போல வந்தவர் எத்தனைபேர். அவன் மனம் இளகுகிறது. கண்களில் நீர் பனிக்கிறது, நெஞ்சம் தவிக்கிறது ஊர் நினைவால்.

“அதிலே போற இளந்தாரி ஆரணை”:

“தெரியாதே வத்சலா ரீச்சரின் புருஷன்”

“வத்சலாவின்ரை பிரியனே, காரைக் காலையில்லை”

அவன் ஆண்மை விழிக்கிறது. சிறிது தூரம் செல்கிறான். வேறு குரல் காதில் விழுகிறது.

“மாஸ்டர் நரை மருமோன் போரூர். அந்தான் கண்ட கண்ட கோயிலெல்லாம் கையெடுத்து நல்ல பொடியன் கிடைச்சிருக்கு நல்ல உத்தியோகமாம்” அவனுள்ளம் சினக்கிறது. எந்தநதை செய்த பலனா? முன்பின் தெரியாத யாரோசெய்த பலனா? முதன் முதலாக அந்நியமாய் உணருகிறான்.

படியேறிய அவன் கண்கள் வத்சலாவுக்காக ஆலிசின்றன.

யாருடனோ அளவளாவிக் கொண்டிருக்கிறார் மாஸ்டர்.

“அவவும் வத்சலாவும் ஆசிரியர் கழக விசேடகூட்டமாம், இன்னமும் வரவில்லை உள்ளே போங்கோ”

ஓகோ அனுமதியா கொடுக்கிறார்.

“சீதா! சின்னையா வந்திட்டார் மேசையிலே எடுத்துவை”, விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்கிறார் அவர்.

வீட்டுக்குரியவன் சின்னையா. வெட்டிக்கு வாழ்பவர் பெரியையா.

எங்கோ அந்நிய இடத்துக்கு வந்த மாநிரியான உணர்வு. அறைக்குள் நுழைகிறான். எல்லாமே அந்நியமாகப் படுகிறது.

உள்ளம் சோருகிறது இனம் புரியாத சோகமும் வேகனையும் வத்சலா இல்லாத படியாலோ. கதிரையில் அமர்ந்த வனுக்குத் தேநீர் குடிக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது பிறத்

தியார் வீடுபோல - எழுந்து மேசையடிக்குச் செல்லவே தயக்கம். சீதாவும் குரல் கொடுத்து விட்டாள். ஏதோ தடுக்கிறது. ஏன் அந்த உரிமை இன்னமும் வரவில்லை மீண்டும் ஊருக்குத் தாவுகிறது. எந்த வீட்டு அடுப்படி அவனுக்குத் தெரியாது. இங்கே அவன் வீடு தானே. அவன் வீடு என்று எழுத்தில் இருந்தால் போதுமா? இன்னும் பெரும் பகுதி வீட்டை அவன் பார்த்தது கூட இல்லையே. மீண்டும் அலையும் உள்ளத்தைப் பிடித்து நிறுத்துகிறான். குரங்கிலிருந்து தான் மனிதன் பிறந்திருக்க வேண்டும். டார்வின் கோட்பாட்டை யாரும் எதிர்க்கட்டுமே. ஆறு மாதமாச்சு. இனிப் புதுமாப்பிள்ளை வேடத்தைக் கலைக்க வேண்டும் இவர்களுடன் ஒன்று சேர வேண்டும். மனம் சமாதானம் அடைகிறது.

கலகலப்பு என்றாலே வத்சலா வருகிறாள் என்ற அர்த்தம். மாஸ்டரின் வரவேற்தும் ஆரவாரக்குரல். தாயின் ஆலாபனம். இவனுக்கும் எழுந்து போக வேண்டும் போல் பரபரப்பு. மாமன் மாமியை நினைத்துத் தயக்கம். தனித்து விட்டது போல் ஏக்கம்.

‘வத்சலா ஓடிவந்து அறையை எட்டிப் பார்க்கிறாள்.

கண்களில் ‘ஒரு ஐயோ பாவம்’ உணர்ச்சி. புன்னகைக்கிறாள்.

“நீ எடுத்தீங்களா”

“இல்லை நீர் வரட்டுமே என்றிருந்து விட்டன்”

அவள் உள்ளம் நெகிழ்கிறது.

தான் காத்திருப்பது போலவே அவளும் காத்திருக்கிறாள்

கிட்டாகப் பறந்து சிற்றுண்டியும் தேநீரும் கொண்டு வந்து உபாரித்து,

அன்புமழையில் திணறிப் போகிறான்.

இனி அவன் 'பிறம்பு' காட்டாமல் உரிமையோடு நடக்கவேண்டும்.

அன்று லீவுநாள், வளவைச் சுற்றிப் பார்க்கிறான். எலுமிச்சை தோடை, மா, பனா, தென்னை அடர்ந்து கிடக்கிறது. உள்ளே ஓர் இறுமாப்பு இத்தனைக்கும் அதிபதி அவன்ல்லவா? படர்ந்த மாங்கொப்பு சிலதை வெட்டி விட்டாற்றான் எலுமிச்சைக்கு வெயில் படும். 'மா பூக்குதுதான் ஆனால் பிஞ்சு பிடிக்குதில்லை; என்று மாமியார் யாருக்கோ சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது. கொப்பு ஒன்றைத் தடவுகிறான். பூச்சிகள் பறக்கின்றன. அப்ப எப்படிப் பிஞ்சு பிடிக்கும்? சருகுகள் கொளுத்திப் புகைவிட வேண்டும். வளவு யாரோ கூலிக்காரரின் தயவைப் காத்து நிற்கிறது தேகம் தினவு எடுக்கிறது. மண்வெட்டியை எடுத்து எலுமிச்சைக்குப் பாத்திபோட முயலுகையில், மாமன் குரல் கேட்கிறது.

“தம்பி தம்பி, சின்னராசா நாளைக்கு வருவான் கொத்த நீங்கள் இங்காலை வாங்கோ வேரைக் கொத்திப் போடுவியள்.”

இதை அன்பான வார்த்தைகளாக எடுக்க முடியவில்லை அவனுக்கு மரத்தின்மீது அவர் உரிமை பாராட்டுகிறார். படப்பண்ணி விடுவானாம்.

இப்படி இப்படி அவன் ஒவ்வொன்றிலும் இருந்து தன்னை அந்நியப்படுத்துகிறான். எல்லோரும் பேசிக் கொண்டு இருக்கும்போது அவனும் வந்து நின்றுப் பேசுதல் தடைப்

பட்டுவிடும். தன்னை அலட்சியப் படுத்துவதாக .. மூன்றாம் மனிதனுக்குவதாக உணருகிறான். மாஸ்டரின் சர்வ வியாபகத்தில் தான் ஒடுக்கப்படுவதாக வேதனை.

மாமனார் வெளியே போய்விட்டார். அவரது சிங்காசனமும் சபாமண்டபமும் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றன. சர்வ சுதந்திரத்தோடு உலாவுகிறான்- அல்லது அவன் தன் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடப்பான். யாரோ மாஸ்டரைத் தேடி வருகிறார்கள். அவசரமாகக் காண வேண்டுமாம். என்ன என்று அவனுக்குச் சொன்னாலென்ன? அவன் மாஸ்டருக்குச் சொல்லுவான்தானே. அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்காதாம். ஊருக்குப் புதிசாம், இதுகவிலை தலைமிடாமல் இருந்து மரியாதையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமாம். வந்தவர் போய்விட்டார்.

வத்சலாவைத் தேடி அடுத்த வீட்டு மாமி வருகிறான். வலியவே பேச்சுக் கொடுக்கிறான். விநோதமாகப் பார்த்து விட்டு உள்ளே போகிறான் அவள்.

தன்னை வீட்டுக்குரியவனாகக் கணிக்கவில்லை அவள்; ஆத்திரம் வருகிறது. வத்சலா வெளியே வந்து மாமிக்கு அவனால் கச்சேரியில் ஆகவேண்டிய விடயம்பற்றிச் சொல்கிறான். ஆக, வத்சலாவுக்கும் மாஸ்டருக்குந்தான் உரிமை. பரதன் ஒரு கருவிதான்.

சனசமூக நிலையத்துக்குப் போகலாமே என வத்சலா சொன்னதன் பேரில் அங்கே வருகிறான். ஏதோவிவாதங்கள்... அவனைக் கண்டதும் நின்றுவிடுகின்றன.

‘வத்சலாவின் புருஷன் வாரார்’

“வாங்கோ வாங்கோ”

சலிப்பு வரும்வரை 'மாஸ்டர் புகழ்' பாடுகிறார் ஒரு விடாக்கண்டார். செயலாளரான இளைஞன் ஒருவன் கூறிய செய்திப்படி எதிர்பார்த்த வளர்ச்சி அங்கேயில்லை. பழைய ஆர்வம் தலைதூக்குகிறது. தன் ஆலோசனைகளை வழங்கிச் செயற்படுத்த முனைகிறான். நாளடைவில் மாலைவதில் விளையாட்டு இலக்கியத்துறை என விரிவு படுகிறது. அரச உதவியும் பெற்றுக் கொடுக்கிறான். ஆனால் பரதன் எதிர்பார்த்த தோழமையோ ஓட்டுதலோ கிடைத்த பாடில்லை. மாறாக பெர்ருமை எதிர்ப்பு இருப்பதுபோலத் தெரிகிறது- சாதனைகளை நிலைநாட்டிப் பேரெடுப்பதற்கு மாத்திரம் செயற்குழு ஓட்டுண்ணியாக ஓட்டியிருக்கிறது. சேவை ஒன்றுதான் அவன் குறிக்கோள். மனித சக்தி வீணாகக்கூடாது.

அடுத்த அறையில் எதிர்வரும் பொதுக்கூட்டம் பற்றிய செயற்குழு நடைபெறுகிறது. காதில் குரல்கள் மோதுகின்றன.

"எதுக்குந் தம்பி உம்மடை எண்ணப்படி என்றால் நிலையம் குடும்பச் சொத்தாய் அல்லோ போயிடும் எதற்கும் ஒரு நியாயம் வேணும். எங்களுக்குள்ளேயும் ஆட்கள் இருக்கினமல்லே"

"அது சரி, நீங்கள் இவ்வளவு காலமும் செய்யாததை அவர் செய்யிறார். எவ்வளவு உதவி! அதற்கொரு கணிப்பு கௌரவம் கொடுக்கவேண்டாமே"

"வந்தார் வரத்தார்க்கும் வந்தேறு குடியினுக்கும் இங்கை முதன்மை குடுக்க ஊர்ப்பிறந்தார் நாங்களென்ன இளிச்சவாயன்களோ? வந்தார். வரத்தார்க்கு இடங்கொடுத்தியளோ தலையிலே ஏறிக் குந்தி விடுவினம்" காரசாரமாகக் கத்துகிறது ஒரு குரல்.

"பெலத்துக் கத்தாதையுங்கோ உங்காலை கணக்குச் செய்வீக்கிறார்" சத்தம் கப்சிப் ஆகிறது.

“இவ்வளவும் எனக்கா,” அவன் ஆண்மை தூடிக்கிறது ஆளுமை அழிகிறது. அந்த ஊரே அவனுக்குச் சவால் விடுகிறது, வந்தான் வரத்தான் - வத்சலாவின் பிரியன் - மாஸ்டரின் மருமோன். அவனுடைய ‘ஐடென்றிற்றி எங்கே? எங்கோ ஒரித்திருந்த பாமரத்தனமான மிருக வுணர்ச்சி பிரிடுகிறது. விவரப்போடு வீடுவருகிறான்.

மாஸ்டரின் தர்பார் நடக்கிறது, அநுசரணையாக அதிலோர் இடம் அவனுக்குக் கொடுத்தாலென்ன? வத்சலா எழுந்து அவன் பின்னே வருகிறான் தலை விண்ணின்னென்ன கிறது. வத்சலாவின் புலன்கள் அவள் விழுந்ததையில் விட்டிட்டு வந்த கதையிலே இலயித்து நிற்பதைக் கண்ட அவன் திடீரென்று வெடித்துக் கத்துகிறான்.

“இது என்ன வீடா? பரதேசி மடமா? நிம்மதி கிடை யாது. ஒரே சத்தம்” வத்சலா திடுகிட்டுச் சிலையாகிறான் வீட்டில் பயங்கர அமைதி, எழுந்து போகிறவர்களைப் பார்த்து அவமானத்தால் குன்றிவிடுகிறார் மாஸ்டர் வெளியில் ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும்’ எனத் தீர்மானிக்கிறார். என்ன நடந்ததென்று யாருக்கும் புரியவில்லை, ஆனால் அது ஒருதிருப்பு முனை என்பதை அடுத்து வந்த நாட்கள் கூறுகின்றன.

சதா எரிச்சல், புதைச்சல், சிடுசிடுப்பு: பேச்சில் குத்தல் நடத்தையில் திமிர், மாஸ்டரைத் தேடி வாறவரிடம் அது வசிய விசாரணைகள், வேண்டாத குற்றங்கண்டு பிடித்தல் கள், சீதா சமைத்த உணவு தொண்டையால் இறங்கவில்லை, மாமியார் சமைத்தது வாய்க்கே எடுக்கேலாது, மாமன் வாங்கும் காய்கறி மீன் எல்லாம் சொத்தை, வாடல், நாறல், மலிவு. ஆனால்... வெந்தயம் சிறிது கருகிக் குழம்பு கசக்கிறது.

“நல்ல சோக்கான குழம்பு- யார் வைத்தது”

“நான்தான்” வத்சலாவுக்கு ஒரே புளுகம்.

“சும்மா சொல்லுறீர் நீரா வைத்தது?” தலையில் வைத்துக் கூத்தாடுகிறான்.

மாஸ்டர் புரிந்து கொண்டார். இரட்டை ஆட்சி சரிவராது.

வீடு களையிழந்து விட்டது. குடும்ப நண்பர்களின் கணிப்பையங்கூட இழந்துவிட்ட நிலை அவனுக்கு. மாஸ்டரும் சிந்திக்கிறார். நேரல் முறையில் எறியப்படும் பாணங்களின் கொடுமை தாங்காது ‘பிடரியில் பிடித்துத் தள்ள’ முன்னரே சுவாத்திய மாற்றத் தேவையை ஒட்டி மனைவியோடும் மலையகத்துக்குத் தங்கை வீடு சென்று விடுகிறார் மாஸ்டர்.

ஆனாலும் அவனால் ஊரோடு ஒன்ற முடியவில்லை. மாஸ்டரின் மருமோன் ஒருமுரடன் முற்றுகோபி. வந்த நாட்க; எரில் வாலைச் சுருட்டிக் கொண் டிருந்துவிட்டு இப்போது, சுயபுத்தியைக் காட்டுறான் என்கிறது ஊர்.

“அவருக்குக் கிரகங்க ளெல்லாம் பகையாம்” என்கிறான் வத்சலா.

திடீரென ஒரு குண்டைப் போடுகிறான் ஒருநாள், தாய்க்குச் சுகம் இல்லையாம். தனது உதவி அங்கே தேவையாம், வத்சலா அங்கிருந்தும் பஸ்ஸில் பாடசாலைக்கு வரலாம் அல்லது அவன் இடைக்கிடை வந்து போவான். பிரிவு வந்து விடுமோ என்ற பயத்தில் வத்சலாவும் புறப்படுகிறான், ‘ஊர் ஊர்’ என்ற தவனம் தணிய வேண்டுமே.

ஆனந்தமாக மாதம் இரண்டு கழிகிறது. தங்கைக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்கப்பட்ட தங்கள் வீட்டில் தங்கை கணவன் இவன் ஆண்மைக்குச் சவால் விடுகிறான் என ஓர் எண்ணம். உத்தியோகம் பார்க்கும் அண்ணிக்குத் தானா வேலைக்காரி என்பது தங்கையின் எண்ணம். வாசிகசாலை யில் புதிய இளைஞரின் அலட்சியம், அந்த ஆற்றமையால் வாசிகசாலை பற்றிய பழைய புளுகுப்புராணம், அதற்குப் பெயர் பெரும் “போர்!”

3

“ஓடி வந்த வேகமென்ன” என மொனன கீதம் இசைக்கிறது உள்ளம்.

அதோ வத்சலா பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி வருகிறாள். பாவம், நன்றாக மெலிந்து கறுத்து விட்டாள். துள்ளிப் பறப்பவள் இன்று நடையில் ஒரு சலிப்பு, கண்களில் ஓர் ஏக்கம்.

அவள்மீது அவன் செலுத்தும் அன்பும் பரிவும் இப்போது மிகவும் அதிகம். ஆனால் எதிர்பாராத சந்தர்ப்பங்களில் எதையோ இழந்து விட்ட நிலையைத்தான் அவன் சந்தித்திருக்கிறான்.

அவனைக் கண்டதும் முகம் மலருகிறது “செல்வா மாஸ்டர் வந்து விட்டாராம்... ஒரு நாளைக்கு வருகிறாராம். லெட்டர் வந்தது”

எந்த முகத்தோடு அவனைச் சந்திப்பது.

பிளாஸ்கிலிருந்த தேநீரை வார்த்துக் கொடுக்கிறாள். அது ஏதோ அவன் கடமை என்பதுபோல வாங்கிப் பருகுகிறாள், முன்பென்றால் இப்படியா?

“அப்பாவின் கடிதம் வந்தது” பொலபொல வெனக் கண்ணீர் வடிகிறது. முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறாள்.

மெளனம்.

“அம்மாவுக்குச் சுகமில்லையாம் நாம் போய்ப் பார்த்து வருவோமா?”

அவளது வேதனையை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை -

“அதற்கென்ன?”

அவள் முகம் மலருகிறது

குரல் செல்லமாக மாறுகிறது

“என்வில் உங்களுக்கு ஒரு வித்தியாசமும் தெரியவில்லையா?”

சொல்ல அவனுக்குத் தயக்கமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் வாய் “நல்லாய் மெலிந்து கறுத்துப் போனீர் பெரிய பரிதாபமாய் கிடக்கு”.

மெல்லச் சிரிக்கிறாள். அவள் நாணிக் கோணிக் கொண்டே “குட்டிப்பரதன் உருவாகிறான் போலிருக்கிறது”

பழைய பரதனாக மாறி நடனம் ஆடுகிறான் அவன்.

அன்றிரவு முழுவதும் அவனுக்கு நித்திரையில்லை. பற்பல யோசனைகள். பொறுப்பை உணருகிறான். சொந்தக் காணியோ வீடோ இல்லாத சொந்தவூர் வாசம் இந்நிலையில் சரிவராது. மனைவியின் உடல் நலம், உளநலம் பேணப்பட வேண்டும். தன் குழந்தை ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையில் வளர வேண்டும். இதற்காக அவன் சுயமரியாதை மானம் முதலியவற்றையும் தியாகம் செய்யப் பின்னிடுகக் கூடாது. மற்றவர்களாவது மகிழ்ச்சியாக வாழட்டும். எப்படி இத்தனை காலம் இப்படிப் பண்புக் கேடாக நடக்க முடிந்தது!

மாஸ்டரின் வீடு பழையபடி களை தட்டுகிறது. இரு வருடமாக ஆட்டிவைத்த கிரகங்கள் வீடுமாறி விட்டன வாய் பரதனுக்கு. தன்னுள் நகைக்கிறான் பரதன். வீடு மாறவில்லை அவை ஒடியே விட்டன. நண்பன் செல்வராசாவருகிறான்.

“என்ன பரதன் ரொம்பத்தான் மாறிவிட்டாய் என்ன? எங்கே உன் சிரிப்பு, கலகலப்பு, வாயோயாமல் கதைப்பியே என்ன அருமையாய் பாடுவானே பாடிக் காட்டுறவரை; என்ன வத்சலா மன்றங்கின்றமென்று திரிவானே! என்ன ஊருக்குதவி செய்கிறென்று வீட்டில் ஒரு நிமிடம்தரியானே இஞ்சை பெரிய புள்ளியாய் இருப்பான் என்ன? செல்வா மாறவேயில்லை. பேசும் போது அடிக்கடி “என்ன என்ன” போடுகிறான். அவ்வளவுதான். மௌனமாக முறுவலிக்கிறான் வத்சலாவின் கணவன் — வந்தான் வரத்தான் — மாஸ்டரின் மருமோன்.

“அவரோ போனால் கந்தோர். வந்தால் உந்த அறை. எல்லாம் அப்பாதான் செய்ய வேண்டும்” சினுங்குகிறான் வத்சலா.

“என்னடாப்பா அப்ப பெண்டாட்டி தாஸனாய் விட்டியோ?”

மீண்டும் புன்னகை. மாஸ்டரின் குரல் பூசையறையில் கேட்கிறது.

“தன்னை மறந்தான் தன்னுமங் கெட்டான்...”

ஆம்! அவன் எல்லாவற்றையும் அடைவு வைத்து புதிய தோர் ஊரில், புதிய தொரு வீடு சீதனமாக வாங்கி விட்டான். அவன் இப்போது.

“மிஸ்டர் நேம் லெஸ்”

ஆமாம் அவன் “தன்னை மறந்தான் தன்னுமங் கெட்டான்”.

உள்ளம் ஊமையாய் அழுகிறது.

புளியங் கொம்பு

மணியடிக்கிறது.

எங்கும் செருப் பொலிகள்.

“என்ன பிள்ளை” ஆசிரியை கமலா துடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். “குழந்தைக்கு வருத்தம் கடுமையென்றார்களே, தேவையென்றால் இரண்டு நாள் லீவு எடுமன்”

தலைவியின் குரலில் ஒரு தவிப்பு. தனக்குப் பயந்து தான் ஆசிரியை கமலா வரமுடியாத சந்தர்ப்பத்திலும் கல்லூரிக்கு வருகிறாளோ, உலகம் தன்னை அரக்கி என்றல்லவா கூறப்போன்றது என்ற மன உளைச்சல்.

“பரவாயில்லை; தகப்பன் வந்து நிற்கிறார். காலையில் 10¹⁰ யில் காய்ச்சல் இறங்கியிருக்கிறது, என்றாலும் அடிக்கடி ஏறிக் காய்கிறது” குரலில் சோக இழை ஒடினாலும், முகத்தில் பணிவோடு வலிந்திழுத்த சிரிப்புக் காணப்படுகிறது.

“வகுப்புக்கு வேலையைக் கொடுத்துவிட்டுப்போம். நான் கவனிக்கிறேன்” தலைவியின் குரல் எவ்வளவுக்குக் கனிய முடியுமோ அவ்வளவுக்குக் கனிகிறது.

“தாங்ஸ். காய்ச்சல் கூடினால் டெலிபோன் பண்ணுவார்கள். அப்போ பார்ப்போம்” நன்றி கண்களில் மின்னு கிறது.

இன்னமும் ஒரு படி கீழ் இறங்கித் தோழமை கொண் டாட வேண்டுமென்று உள்ளம் விழைந்தாலும், அதிகார பீடம் தந் நிலையை உணர்த்திச் சுண்டியிழுக்கிறது, வேறு அலுவல்களிற் கவனம் செலுத்துவதுபோல் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டே எதிர்ப் புறத்தில் நடக்கிறார் அதிபர்.

ஒரு கணம் தயங்கிய கால்களை இழுத்துக் கொண்டே வகுப்பறையை நோக்கி நடக்கிறாள் கமலா.

“ஹலோ, மிஸஸ் நாதன்! குழந்தைக்கு சிரியஸ் என்று மிஸஸ் சின்னா சொன்னதே! பொய்யா? நாங்கள் மத்தி யானம் வந்து பார்க்கலாமென்றல்லவா இருந்தோம்” இரு ஆசிரியைகள் ஆவலோடு வழிமறிக்கிறார்கள். மிஸஸ் சின் னாவும வருகிறாள்.

“காலையில் கொஞ்சம் குறைவு. இனிப்படியும் போலக் தெரிகிறது. அதுதான் வந்திட்டேன்” அவள் கால்கள் தொடர்ந்து நடக்கின்றன. அதிசயப் பார்வைகள் அவளைத் தொடர்கின்றன. மீண்டும் பார்வைகள் சந்தித்தபோது மின்னல் வேகத்தில் ஒரு வம்புத்தனம் தோன்றுகிறது.

“அப்பாடி! குழந்தை மூடின கண் திறக்காமல் கிடக் குது என் கண்ணாலேயே கண்டேன். கொஞ்சம் குறைவாம் குறைவு”

“ஒரு வேளை அதிபரிடம் லீவு கேட்கப் பயப்படுகிறதோ”

“நல்ல பயம்! அவவே போகச் சொன்னாலே இப்போ”

“அதுக்கென்ன நின்று பார்க்கிறதுக்கு ஒரு சோலி சுறட்டி ல்லாத சிறியதாய் தாங்கிப்பிடிக்க மிஸ்டர் நாதன். கவ லையும் பொறுப்பு மில்லைத்தானே! ”

“ஆஸ்பத்திரியிலும் பார்க்கப் பள்ளிக்கூடத்தில் நிம்மதி கூடத்தானே ?”

“என்றாலும் பாசம் கூடவா இல்லை!”

அவர்களும் சாதாரணப் பெண்கள்தானே ; பேசிக் கொண்டே வகுப்புகளில் நுழைகின்றனர்.

இரண்டாம் மணியடிக்கிறது

கல்லூரிக் கீதம் ஒலிபரப்பப்படுகின்றது

கமலாவின் வகுப்பறையில் முப்பத்தைந்து மாணவிகள் அவர்களுள் இருபத்தெட்டு மாணவிகள் ஜி. ஸீ. இ பரீட்சைக்கு விண்ணப்பம் அனுப்பிவிட்டார்கள். பள்ளி வாழ்க்கையின் எல்லை. அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையையே நிர்ணயிக்கப்போகும் காலம். நல்ல உத்தியோகம் படிப்பு அல்லது நல்ல உத்தியோகமுள்ள கணவன் இரண்டையும் ஓரளவு தீர்மானிக்கக் கூடிய பரபரப்பான சூழ்நிலை. பத்துப் பதினொரு வருடப் பள்ளி வாழ்க்கையின் பலாபலன்களைக் காணத்துடிக்கும் உள்ளங்கள்.

ரீச்சர், நீங்கள் வராதது எங்களுக்குப் பெரிய ‘டல்லாக இருந்தது.’”

“குழந்தைக்கு வருத்தமென்று சொன்னார்களே” ?

“நீங்கள் காட்டிவிட்ட வேலையெல்லாம் முடித்துவிட்டோம் ரீச்சர்”.

“ரீச்சர்; யோகாவும் ஜெயாவும் ‘பொட்ணிப் பாடம் முழுவதும் ‘ஹோம் வேக்’ செய்யாமல் எழும்பி நிண்டவை உங்கடை செல்லத்தால்தான் நாங்கள் தங்களை மதிக்கிற தில்லையென்று பொட்ணி ரீச்சர் ஏசினவ’’. இரு மாணவிகளும் எழுந்து மிக வருத்தத்தோடு தலை குனிந்து நின்றனர்.

கமலாவின் முகத்தில் வேதனை பரவுகிறது.

“லட்சுமி எழும்பும், ரீச்சர் அப்படிச் சொன்னாலும் நீர் அதை எனக்குச் சொல்லலாமா”

எழும்புகிறாள் லட்சுமி, தலைகுனிவிறது: “வெரி சொறி, ரீச்சர்” ஆனால் முகத்தில் வருந்துகின்ற உணர்ச்சியை விட நடிப்புத்தான் பிரதிபலிக்கின்றது.

‘சரி தனிமையாகப் பிறகு சந்தித்துக்கொள்ளலாம் என எண்ணுகிறாள் கமலா.

“கண்ணனுக்கு இப்போ எப்படி ரீச்சர்? நேற்றுக் கடுமையென்று சொன்னார்களே. நீங்கள் வரமாட்டீர்களாக்கும் என நினைத்தோம்”

கமலா கனிவோடு அவர்களைப் பார்க்கிறாள்.

“இப்போ பரவாயில்லை நீங்களும் என் பிள்ளைகள் தானே என்று ஓடி வந்திட்டன்.”

பெருமிதம் கலந்த புன்னகை வகுப்பில் பரிமாறப்படுகிறது. தொடர்ந்து ஒரு நினைவும் ஓடுகிறது. காட்சி விரிகிறது. கல்லூரியின் ஆபீஸ் அறை. அதிபரின் முன் இரண்டொரு ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் தேர்ச்சி இதழுக்குக் கையொப்பம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“என்ன வகுப்பில் பிள்ளைகளோடு வீட்டுக் கதை கதைக்கிறீர்களாம்?”

மௌனம் நிலவுகிறது.

“பச்சை மிளகாய் இல்லை; உப்பில்லை என்று?” என்று நினைக்கிறது. கமலாவின் உள்ளம்.

“பாடங்கள் நடாத்தும் போது, உதாரணக் கதைகள் சொல்லும்போது, சாதாரண வீட்டுச் சூழ்நிலைச் சம்பவங்களைச் சொல்லித்தானே மாணவருக்கு அறிவுறுத்த வேண்டும்” என்று மெலிந்த குரலில் முணுமுணுக்கிறார் ஓர் ஆசிரியை.

அதிபர் மனம் வீட்டுச் சிரிக்கிறார்.

ஆசிரியருக்கும் மாணவருக்குமிடையே ஒரு தகர்க்க முடியாத வேலியிருக்க வேண்டும்; கடவுளுக்கு அடுத்த படியாகத் தாம் வைத்து எண்ணப்பட வேண்டும் என்று விரும்பும் ஒரு சார் ஆசிரியர்கள். மாணவிகள் தம்மைக் கண்டதும் சிங்கம், புலியைக் கண்டதுபோல் ஓடி ஓளிவதைக் கண்டு திருப்தியுறுவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள், மாணவருடன் கலந்துரையாடி, அவர்கள் கஷ்ட நஷ்டத்தையறிந்து தாயாக - சகோதரியாக - வேண்டிய விடத்துத் தோழியாக, குறிப்பாகப் பாரதியாசின் நண்பனாய் மந்திரியாய், நல்லாசிரியனாய் - என்பது போல வாழ வேண்டுமென விரும்பும் மற்றொருசார் ஆசிரியர் மீது மாணவிகள் காட்டும் விசேட அன்பைக் கண்டு பொருமையற்றுத் தம்பாரம் பரியத்துக்குப் பங்கம் வந்ததேயென்று அதிபரிடம் வைத்த திரி அது.

ஆனால் ஆசிரியரின் வேலை திருப்திகரமாக இருக்குமட்டும் அதிபரிடம் அந்தத் திரி லேசில் புகைக்காது. அந்த மட்டில் நன்றி.

ஒவ்வொரு மாணவியின் வீட்டு நிலைபரத்தை, சூழலை அறிந்து, அவளது கல்வி பாதிக்கப்படும் தன்மையையோ அல்லது வசதிக் கட்டணம் வசூலிக்கவேண்டிய நிலையையோ தெரிய வேண்டிய ஆசிரியர், வீட்டுக் கதைகள் கதைக்காமல் இருக்கலாமா? அது மாத்திரமல்ல மாணவிகளிடமிருந்து நம்பிக்கையையும் அன்பையும் வளர்ப்பதற்காக உங்கள்

குழந்தைக்கு என்ன பெயர்? இப்போ நடப்பாளா? உங்களை தியேட்டரில் கண்டேனே, ரீச்சர்” போன்ற சிறு அன்புப் கேள்விகளுக்குக் கூடப் பதிலளிக்கக் கூடாதா? அது ‘வீட்டுக் கதையாக இருந்தாலும் கூட அதிலும் குமரப் பருவத்து மாணவிகள் - தம் மனத்திறந்து நம்பிக்கையுடன் தங்கள் பிரச்சனைகளை - சிக்கல்களை ஆசிரியருடன் கலந்துரையாடுவதற்குச் சந்தர்ப்பமளிப்பதற்காக அவர்கள் உரிமையுடன் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு - அது அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக இருந்தாலும் கூட. ஏதோ சொல்லிச் சமாளிக்கத்தானே வேண்டும்? கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கிடையாமல் அந்த அன்புள்ளங்கள் சாம்புவதைச் சகிக்க முடியுமா

பாடம் தொடங்குவதற்கு முன்னும் மணியடிக்கிறது சிந்தனையறுகிறது.

“இன்னு கைகேயி குழவினைப் படலத்தில், ‘தசரதன் துயரம்’ பொழிப்புரை கேட்கிறது ரீச்சர்”

மாணவியரிடையே சிறு குசுகுசுப்பு.

“இன்றைக்கு அது வேண்டாம் ரீச்சர்! முதுவேணிப் பருவ வர்ணனை படிப்போம்”. பலதலைகள் சேர்ந்தாடுகின்றன.

“அது நானைய பாடமல்லவா? என்றாலும் ‘முதுவேணிப் பருவம்’ படிக்க விரும்புவோர் கரங்களை உயர்த்துங்கள்?”

கண்கள் பேசுகின்றன. ஒன்றும் பாக்கியில்லாமல் எல்லாக் கரங்களும் உயர்கின்றன. முகபாவங்கள் உள்ளதை அறிவிக்கின்றன.

கமலாவின் உள்ளம் நெகிழ்ந்து கசிகிறது.

ஆசிரியர் தான் வகுப்பு நடத்தும் போது மனோதத்துவத்தை அனுட்டித்து நடத்த வேண்டுமென்றால் மாணவிகள் அவர்களையும் விஞ்சி விட்டார்கள்!

‘இத்தனை அன்புள்ளங்களும், தசரதன் துயரத்தில் ஒன்றிக் குழந்தையின் நினைவால் ஆசிரியையின் முகத்தில் ஒரு துயரக்கோடும் பரவக்கூடாதென்று முனைந்து நிற்கின்றனவே உணர்ச்சியை உள்ளடக்கிக் கொண்டே.

“சரி, இது சனநாயக உலகமல்லவா, பாமா! முதலில் மூதுவேனிற் பருவவர்ணனையை இயற்றிய முகாந்தரம் சதா சிவ ஐயரைப் பற்றிச் சொல்லும் பார்ப்போம்”

பாடமும் ஆசிரியரும் மாணவரும் ஒன்றிவிடுகிறார்கள் வகுப்பு முடிய மணியடிக்கிறது.

கமலா எழுந்து நிற்கிறாள்.

“தாங்க்யூ ரீச்சர்”

“நல்லவேளை ரீச்சர்! நாங்கள் பயந்துவிட்டோம். இந்தத் தவணைதானே இரண்டு வருடப் படிப்பையும் திருப்பிப் படிக்க வேண்டும். நீங்கள் வராவிட்டால் நாங்கள் குண்டு தான். பிறகு பள்ளிப் படிப்பும் போ, எல்லாம் போ விட்டிலிருந்து கொண்டு...”

“நாளெண்ண வேண்டியது தான்” என்கிறாள் ஒரு துடுக்குக்காரி. சிரிப்பலை எழுகிறது.

உள்ளூர ரசித்தாலும் அந்தப்பகிடி தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதைக் காட்ட ஒரு கோப்பார்வையைச் சிந்திவிட்டு, ‘என்றாலும் மன்னிக்கப்படுகிறது’ என்ற அர்த்தம் தொனிக்க முறுவலிக்கிறாள் கமலா.

“ரீச்சர் பின்னைக்குச் சுகம் வரவேண்டுமென்று காலைமையும் பிட்டனான், பின்னேரம் பின்னையாருக்கு ஒரு தேங்காய் உடைப்பன்”

“ரீச்சர் நானும் மன்றடினனான், பிறகு ஒரு செபமாலை சொல்லுவன்”

எத்தனை நம்பிக்கை அந்த மூகங்களில் !

ஆசிரியையின் மன அமைதிக்காக ஆஸ்பத்திரியில் படுக்கையிலிருக்கும் குழந்தை மீது நம்பிக்கை. குழந்தையின் சுகநலனுக்குத் தங்கள் வேண்டுகல் மீது நம்பிக்கை. வேண்டுதல்கள் நிறைவேற்றப்படுமென்று ஆண்டவன் மீது நம்பிக்கை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தம் பரீட்சையின் பெறுபேற்றிற்கு ஆசிரியை மீது நம்பிக்கை. பரீட்சையின் எட்டுப் பாடங்களுள் நான்கு பாடங்களுக்குக் கமலாவே ஆசிரியர். அவர்களின் பெறுபேற்றின் நயநட்டத்தில் பெரும் பங்கு பெற வேண்டியவள் அவளே. அந்த இளம் உள்ளங்களின் நம்பிக்கைக்குத் துரோகம் செய்யக் கூடாது என்ற ஓர் எண்ணமே அவளைக் கல்லூரிக்குத் துரத்தியடித்தது என்பதை மற்றவர்கள் அறியாதவரை அது புரியாத புதிராகத்தான் இருக்கும். இத்தனை உள்ளங்களின் மொத்த நம்பிக்கையே ஒரு பலமான சக்தியாக அமைந்து சிதையில் கிடக்கும் பிணத்தைக் கூட உயிர் பெற வைத்திருமே !

அந்த நம்பிக்கையை உறுதிகோலாகக் கொண்டு கரும் பலகையில் ஓடுகிறது கமலாவின் கை.

$a \times b = ab$ அவள் சிந்திக்கிறாள்

A ஐயும் B ஐயும் கூட்டினால் $= a + b$

Aயிலிருந்து Bயைக் கழித்தால் $= a - b$

Aயை Bஆல் பெருக்கினால் $= a \times b$ ஆக

இருக்கக் கூடாதா? ஏன் ab ஆக வேண்டும். அதுவும் ஒருவர் மீது வைத்த நம்பிக்கையே என ஒடுகிறதுசிந்தனை.

டெலிபோன் மணியடிக்கும் போதெல்லாம் பரபரப்புடன் நிசிவரைத் தூக்குகிறது அதிபரின் கை.

ஆனால் சமலாவுக்கு டெலிபோன் அழைப்பு வரவேயில்லை!

1967

சோடி வேட்டி

அந்த விதி .....

கயிறடித்தது போல் நேராகக் கண்ணுக்கு கெட்டிய தூரம் வரை ஓடுகிறது. மக்கள் சஞ்சாரமில்லாத நடுப்பகல் கழிந்த வேளை. இருமருங்கும் சொல்லிவைத்தது போல் வரிசையில் உயர்ந்து வளர்ந்த பனைமரங்கள் - சூரியனின் கோபத்தினின்றும் பிரயாணிகளைக் காப்பாற்றுகின்றன. அறுவடை முடிந்த வயல்கள் வனாந்தரமாகத் துகள் பறக்கின்றன அடித்துப் போட்டாலும் கேட்க ஆளில்லாத நேரம்.

சைக்கிள் வண்டியில் சீட்டியடித்தவாறே வருகிறான் சங்கர்.

பனையோலைக் குளிர்ச்சியில் - பரந்து வீசும் சிறிய காற்றில் - வெம்மையைத் தணிக்கும் உள்ளக் குதூகலத்தில் - இனம்புரியாத உல்லாசம் ஆங்காங்கே குவிக்கப்பட்டிருக்கும் போர்களைக் காணுந்தோறும் உள்ளம் சிறகூட்டிப் பறக்கிறது.

“ஐயா வர இன்னமும் அரைமணியாவது செல்லும். ஆளைப் பின்கரியரில் ஏற்றி வரலாம், பாவம் பஸ் இல்லையே என்று யோசித்துக் கொண்டிருப்பாள். சென்ற தடவை

அவருக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றம்! அதனால் எனக்கு வருடப் பிறப்புக்கு வருகிற சோடி வேட்டி கூட இல்லாமற் போய் விட்டது. அதுதான் போகிறது: அவரது நல்ல மனத்துக்கு இந்தமுறை நல்ல விளைச்சல். கள்ளங் கபடமில்லாத அந்த முகத்திலே ஒரு சிரிப்பு வரும். அதைப் பார்த்தாலே போதும்" என எண்ணுகிறது சங்கரின் இதயம்.

அவனது மதிப்புக்குரிய அந்த ஐயா ..... மாகலிங்கம்.

கேரளவு சங்குப்பிட்டித்துறையில் வந்து கொண்டிருக்கிறார், அன்று நீண்ட நேரமாகச் சங்குப்பிட்டித்துறைக்கு பஸ்வண்டி ஒன்றும் வரவில்லை என்பதைக் கடற்பாதையிலே அறிந்து கொண்டார், தான் நடந்துபோக வேண்டிய ஐந்து மைல் தூரத்தை நினைத்து அவரது மனம் தனது நானூற்றுமூன்றுக் காருக்குத் தாவுகின்றது. நீண்ட பிரயாணத்தில் அதுவும் இந்தப்பாதையில் ஏற்றி இறக்கும் நேரத்தில் காருக்கு ஏற்படுகிற நேவைக் கார்தான் தாங்கினாலும் அவரால் தாங்கமுடியாதே. ஒரு தடவை பெற்ற அந்த அனுபவம் போதாதா? ஆகவே அதன்பின் பஸ்ஸில் தான் பிரயாணம்.

பகலவன் தன்முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்துக்கொண்டிருக்க சிற்றலைகளைக் தவழவிட்டுச் சிரித்து நிற்கும் அப்பரவைக் கடல்கூட அவனது ஆங்காரத்துக்கு அடிமையாகி ஒருசிறு அசைவு மின்றிப் படுத்துக் கிடக்கின்றது. "எட்டாத தொலைவில் இருக்கும் அவனுக்கு இப்படியா பப்படுவது சீறிஎழுந்து உன் உரிமைக்காகப் போராடு. இயற்கையை வெல்ல மனிதன் புறப்பட்டு விட்டான். இதோ புரட்சிப்பாதையில் செல்கின்றேன் யான். என் அடியொற்றி நீயும் பொங்கியெழு" என்றவாறே நீரைக் கிழித்துக் கொண்டோடுகிறது. லோஞ்சு, அதன் நேரடித் தூண்டுதலின் புரட்சியோடு சீறியெழுந்த கடல்நீர் அதன் தொலைவில் தன் சிலிர்ப்பு அடங்கிப் பழைய நிலைக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது.

கடலைப்போலவே மக்களும் - யாராவது எதையாவது சட்டிச்சாட்டிப் புரட்சி செய்யத் தூண்டினால் அதன் பல பலன்களை ஆராயாது துள்ளியெழுவதும் - பின் தூண்டியவர்களே பதவித் தூண்டிலில் விழுந்தோ - அல்லது வேறு காரணத்தாலோ அடங்கிவிட்டார்களானால் மக்களும் உலகில் என்ன நடக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்து அறியாமல் குளிர்ந்து விடுவதும் இயற்கைதான் என எண்ணிப் புன்முறுவல் கொள்கிறார் மகாலிங்கம். ஏனோ அவர் மனம் ஒரு முறை சங்கரை எண்ணுகிறது.

பூனகரி அவரது சொந்த ஊரல்ல யாரோ ஒருவன் வயலொன்று மவிவான விலைக்குக்கிடைக்கின்ற தென்று அவரை இதற்குள் மாட்டி விட்டான். அவரோ முன் பின் வயல் செய்தோ செய்வித்தோ அறியாதவர், அனுபவம் இல்லாதவர். உத்தியோக நண்பர்கள் வயல்களை வாங்குவதும் காவலுக்கு ஆனைவைத்திருப்பதும் கண்டும் கேட்டும் மனம் பொறுச்சவில்லை. தானும் வாங்கிவிட ஆசைப்பட்டார். வாங்கினார் அவ்வளவே.

காலத்துக்குக் காலம் நாகரீகம் மாறிமாறி வருவது வழக்கம். பெரிய பதவியிலுள்ளோர் தமது மனைவியோடு இன்னமும் ஒருபெண்ணை வைத்திருத்தலே நாகரீகம் எனக் கருதப்பட்டது ஒரு காலம். ஆனந்தமாகச் சீமைக் குடிவகை குடிப்பதும் அல்சேஷன் நாய் வளர்ப்பதும் அதி நாகரீகமாக கருதப்பட்டது. இன்னொரு காலம். ஓட்டைக் காரென்றாலும் ஒருகாரும் அதற்கொரு சாரதியும் வைத்திருத்தலே கௌரவமாகப்பட்டகாலமும்போய்.. இன்று ஒரு வகையிவான நாகரிகம் வந்து சேர்ந்து விட்டது. அதாவது அரசாங்கக் குடியேற்றத் திட்டத்தில் காணிகளைப் பெற்றோ அல்லது பெரிய பெரிய தோட்டங்களை விலைக்கு வாங்கியோ அதற்கொரு காவற்காரனை அமர்த்தி ஆளுவதுதான் தற் கால நாகரிகம். போற்றத்தகுந்த கௌரவமான நாகரீகநோன்—என்றாலும் அலுவலகத்தில் பேசும் போது “எனது

வாச்சர் பெரிய மோசம். உதவிக்கு இரண்டு நாயும் கொடுத்திருக்கிறேன். ஏதோ கோபத்தில் பொல்லுக்கட்டையால் வெளுத்துவிட்டானாம். ஒரு நாய் அந்த இடத்திலேயே குளோஸ். மற்ற நாய் எஸ்டேட் முழுவதும் சுற்றிச் சுற்றிக் குரைத் தழுதபடிதானாம்." என்று ஒருவர் தலையில் அடிக்க அதற்கு மேலாக மற்றவர் "எனது வாச்சர் நான் அனுப்புகிற காசு முழுவதும் குடிதானாம், அதற்கென்ன ஆரோபாடுபட்டு உழைத்துப்போட அவன் பாட்டுக்குக் குடித்துப் போட்டு விழுந்து கிடக்கிறான். அடிக்கிறான் தச்சன் இழுக்குது கடை" என்பர். இந்தத் தற்பெருமைக் கதைகளையே கேட்டுக்கேட்டு மகாலிங்கத்தாருக்குத் தானும் ஒருவயல் வாங்கவேண்டும் என்று தோன்றியதில் என்ன ஆச்சரியம்!

அவர் வயலை முதன்முதலாக பார்வையிடச் சென்ற போது விற்றவனால் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டவன் தான் சங்கர் எனும் இளைஞன். பக்கத்து வயற்காரன். சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியில் ஜி. சி. ஈ. வகுப்பிற் படித்துக் கொண்டிருந்த போது தந்தை இறந்து போக அவரது வாரி சாகப் பூமித்தாயின் அரவணைப்புள் வந்து சேர்ந்தவன். நல்லதைத் தவிர அல்லதைச் செய்யவோ, ஏன் நினைக்கவோ முடியாத கள்ளமில்லா உள்ளத்தினன். மகாலிங்கத்தாரையும், நானூற்றி மூன்றையும் கண்ட அன்றே ஐயா இந்தத் தொழிலில் 'அகரம்' தன்னிலும் தெரியாதவர் எனக் கண்டு கொண்டான்.

அவருடைய அறியாமை நிரம்பி வழியும் கண்; பச்சைக் குழந்தை போல் சிறுசிறு கேள்விகள் கேட்டறியும் குரல் வயலின் வரம்புகளில் நடை பழகிய கால்கள் - எல்லாமே அவனிடம் இரக்கத்தைத் தூண்டி அன்பைத் தோற்றுவித்தன பாவம்! கிராமப் புறத்தில் வளர்ந்தவனானால், நகர மக்களின் தந்திர முகபாவத்தையும் அதற்கு மாறான மன ஆழத்தை உடும் அவனாற் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

வயலும், குள்மும் அருகே அமைந்திருந்த ஐயனார் கோவிலும் மணற்பாங்கான தரையும் இரம்மியமான சூழலும் அவர் மனத்தை ஈர்க்கா விட்டாலும் - வயலுக்குச் செலவிட வேண்டிய முதலீடு - கூலியாட்களை நினைத்த போது பிடிக்க முடியாத தொல்லை - மேலும் அங்கே இருந்து இங்கே வருவதிலுள்ள பிரயாணச் சிரமம் - அதியாயமாக எடுக்கப்பட வேண்டிய லீவுகள் - முதலிய பலவும் அவர் மனத்தை ஆக்கிரமித்தன.

ஆகவே, மகாலிங்கத்தார் வயலை விற்றவனுக்கே குத்தகைக்கு விடுவோமா எனத்தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது ..... அதனைத் தடுத்த சங்கர் ஒரு முறையாவது வயலைச் செய்து பார்க்குமாறு தூண்டினான். குத்தகைக்கு விட்டால் வயற் சொந்தக்காரன் இந்த நல்லவரின் தலையிலே அரப்புத் தேய்த்துப் போடுவான், இவர் ஏமாற்றப்படக் கூடாது என்பதே அவன் எண்ணமாகும்.

அவனுடைய வயலைப்போல் இருமடங்கு பெரியது அவரது வயல். ஆனாலும் தான் அவருக்கு உதவி புரிவதாகக் கூறி அவர் நிற்கும் போதே வயலை உழுதுபுரட்ட ஆட்களை ஒழுங்கு பண்ணினான். கூலியும் வாங்கிக் கொடுத்து வயலைத் தானே மேற்பார்வை செய்வதாகவும் உறுதியளித்தான்.

அன்றே நாற்பது வயது நிறைந்த அவரும் இருபது வயதே யான அவனும் நண்பர்களாயினர். நண்பரோ அல்லரோ மகாலிங்கத்தார் தனக்குச் சமமான அல்லது மேலான ஒருவரைப் போலவே சங்கரை மதிப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டார் அவனது சரளமான பேச்சும், புதிய முறைகள் பற்றிய அறிவும், ஓர் இளைஞனுக்கேயுரிய தன்னம்பிக்கை நிறைந்த துடிப்பும் - இங்கிலிசு பேச எழுதத் தெரிந்தும், கிராமத்தோடே தங்கிய ஒரேயொரு இளைஞன் என்ற காரணத்தால சனங்களுக்கு அவரிடமிருந்த மதிப்பும் - கிராமச் சங்கத் தேர் தலில் அவ்வட்டாரத்திலிருந்து போட்டியின் றிக்தெரியப்பட்ட

அங்கத்தவன் என்ற நிலையும் அவரது கூரிய கண்களுக்குத் தப்பவில்லை. சரியான புள்ளிதான் அகப்பட்டிருக்கின்றது என்ற மனத்திருப்தியோடு ஊர் திரும்பினார். மழை பெய்து விதைக்க வேண்டிய காலம் அண்மியபோது அவர் துடுதிப்பென்று வீஷம் போட்டுவிட்டு வந்து விட்டார். முன்னரே ஒழுங்கு செய்யாத காரணத்தால், கூலியாட்களைப் பிடிக்க முடியவில்லை ஐயாவின் லீவு வீணாகப் போகிறதேயென்று சங்கர் தன்சைக்கின் தடியில் அலைந்த அலை சலும் பயந்தரவில்லை. இந்தக் காலத்தில் கூலியாட்களைப் பிடிப்பதில் உள்ள கரைச்சல் அவருக்கென்னதெரியும், சிரமம் தானே. அநேகருக்குத் தொழிற்சாலைகளிலோ, அலுவலருந்தித் திட்டங்களிலோ வேலை வசதிகள் கிடைத்தமையால் ஊரக்குள்வேலியடைக்க, தேங்காய்ப்பிடுங்க, மற்றும் சிலவற்றை வேலைகளுக்கு ஆட்களைத் தேடுவது நிரம்பச் சிரமம். அதிலும் கிடைக்கக் கூடிய ஆட்களின் எழுப்பமோ சொல்லும் தாமன்று. நேரத்துக்கு வரவும் மாட்டார்கள். வந்தாலும் ஆறுதல் வேலைக் கொள்கையை கடைப்பிடிப்பார்கள். பெற்றிலைபோட, தேனீர்குடிக்க, கள்ளருந்தவென்ப பலவித வேலைகளை அனுபவிப்பார்கள். ஏதாவது நடுவில் தலைமிட்டு விட்டாலோ தொலைந்தது, அப்படியே போட்டது போட்டபடி விட்டுவிட்டுச் சென்று விடுவார்கள். அதிலும் மோசமானது அவர்களிடம் நிலவிய ஒற்றுமை. அநீதியோ, அநியாயமோ? ஒருவர் தொட்ட வேலையை மற்றையோர் ஏற்று முடிக்க மாட்டார்கள் அப்படியான காலம் இது.

ஆகவே மறுநாள்தான் வயல் விதைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. இதன் பாடத்தில் அறுவடைக் காலத்தில் சங்கர் அறிவித்த நாளன்று வந்து அறுவடை நடந்ததைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சூடு மிதித்த அன்று லொறியோடு வந்து, வயிறெறிந்து எரிந்து பணத்தைச் செலவழித்தார்.

நெல் மூட்டைகளோடும் வைக்கலோடும் லொறியின் முன்புறத்தில் அமர்ந்து இராசாபோல் நெஞ்சை நிமிர்த்திய

வாறு ஊருக்குள் நுழைந்த போதும் - அண்டை அயலார் வேலியால் எட்டிப் பார்த்தவர்களும், விடுப்பூக்கத்தால் கிட்டக் கிட்ட வந்தவர்களுமாக இருந்தபோதும் அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

தீபாவளிக்கு ஒரு சோடி வேட்டி பறந்தது பூநகரிக்கு.

இப்போது மகாலிங்கத்தாருக்கு தன் இலட்சியம் நிறைவேறிவிட்டது போன்ற பெருமை. தன் சகாக்களுக்குத் தான் எவ்விதமும் சோடைபோகாதது மாத்திரமல்ல. சம்பளங்கொடாத வாச்சரும் கிடைத்துள்ளதால் அவர்களையும் வென்றுவிட்டதாக எண்ணம். ஒருமுறை வீடுவந்து போகும் படி உண்பான அழைப்பும் வந்தது சங்குக்கு.

மகாலிங்கத்தாரது அடக்கமாக வீடும், முன்றலிலே அமைந்திருந்த - வர்ண வர்ணக் கடதாசிப் பூந்தோட்டமும், அவனது கண்களைக் கவர்ந்தன மாத்திரமல்ல. அவரது தூண்டுதலின் பேரில் சரளமாகக் கதைத்துக் கலகலவெனச் சிரித்து அவனை அன்புடன் உபசரித்த அவரது சகோதரிகளின் புதுமைப் போக்கும் அவனது கருத்தையும் கவர்ந்தன.

“ஐயா பெருமை ஏதுமில்லாதவர். தன் வீட்டுப் பிள்ளை போல உபசரிக்கின்றார். நல்லவர்” அவனது மானியில் அவரது மதிப்பு உயர்ந்துகொண்டே சென்றது.

‘பெடியனைக் கைக்குள் போட்டாயிற்று. எதிர்வரும் சகோதரியின் கலியாண வீட்டுக்குப் பொறுப்பான வேலைகளை அவனிடம் ஒப்புவித்து விடலாம்’ கணக்குப் போட்டது அவரது மனம்.

இரண்டாவது நெல் விதைப்புக்கும் அறுவடைக்கும் மகாலிங்கம் வரமுடியவில்லை. சூட்டு மிதியின்போது வந்து கண்ணும் மனமும் குளிரச் சென்றார்.

அடுத்த தடவை பல இடைஞ்சல்களால் வரவே முடியவில்லை. சங்கரின் தன்னலமற்ற சேவையும் வருணன்முன் எடுபடாமல் போய்விட்டது. அகால மழையால் சிறுபயிர் அழுகிவிடுமோ என்று பயந்து வரம்புகளை வெட்டி நீரை வெளியேற்றினான். சில நாட்களின் முன்னே போட்ட உரமெல்லாம் வெள்ளத்தோடு வெளியேறிவிட்டது. கதிர்விட வேண்டிய காலத்தில் மழையில்லாமல் சப்பி சாவுட்டை நிறைந்து வேளாண்மை படுத்து விட்டது. என்றாலும் அவனது நிர்மலமான மனம் தன்னையும் நினையாமல் மகாலிங்ககத்தாரை எண்ணி வருந்தியது. ஏதோ குற்றம் செய்தவன்போல் வருந்தினான் சங்கர்.

அத்தடவை சோதனைபோலச் சூட்டடிப்பும் முடிந்த பின்னரே அவர் வந்தார். வயல்து நிலைபைச் சங்கர் ஏற்கனவே அறிவித்திருந்தானாலும் அதிகம் எதிர்பார்க்கவில்லைத்தான். என்றாலும் வழக்கத்தின் ஆறிலொரு பங்கும் தேறவில்லை- ஒரு கணம் அவர் உண்மைச் சொருபத்தை வெளிக் காட்டியது. புறுபுறுத்தார். கற கறத்தார் நின்று டேத்துவதுபோல் வராதென்றார். அவரது சந்தேகத்துக்கு நமலும் உரமிட்டது போல இருந்தது சங்கரின் அனுதாபம். அவனது வயலையே நம்பியிருக்கும் சங்கரின் நட்பும் பெரிதாயிருக்க வேண்டுமே. அப்படியிருந்தும் தனக்காக ஏன் இவன் இப்படித் துடிக்க வேண்டும்? யார் கண்டது? வெறும் நடிப்போ?

ஆகவே இந்தத்தடவை அடிக்கடி வயலுக்குச் சென்று வந்தார். இதோ சூட்டுமிதிக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். நாடு பூராவும் நல்ல விளைச்சல். அவரது வயலும் சோடை போகவில்லை. திருப்தியோடு ஒரு மூச்சு விடவும் லோஞ்சு இறங்குதுறையை அடைகிறது.

அங்கே சைக்கிளுடன் காத்துக் கொண்டிருக்கும் சங்கரைக் கண்டதும் உள்ளம் நெகிழ்கிறது. இந்த வெய்யி

லிலும் நிலைமையையறிந்து தன்னைத் தேடி வந்த சங்கரின் பெருந்தன்மை ஒரு நாயின் விசுவாசமாகத் தெரிகிறது.

அதோ சைக்கிளின் பின் புறத்தில் அமர்ந்து செல்கிறார். அவரது உள்ளம் முதல் நாள் அலுவலகத்தில் தன் சகாவோடு பேசியதை நினைவுகூருகிறது.

“என்ன சலுகையைச் செய்து மென்ன, சம்பளத்தைக் கொடுத்துமென்ன, வேலைக்கார நாய் வேலைக்கார நாய்தான். என்றை வாச்சர் போன தடவை வினைச்சல் குறைவைக் காரணமாகக் காட்டி நல்லாய் விளையாடி விட்டான். இந்த முறை கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனிக்கிறேன். அவனாலே ஒன்றும் செய்ய முடியாது.” தற்பெருமையும் வீண் சந்தேகமும் அக்குரலில்.

அதன் நினைவில் அவரது உள்ளம் கசந்து வழிகிறது. “ஆண்டவனே இந்த உதவிகள் சோடி வேட்டிக்காக அல்ல என்பதை உணருகிறேன். என்னை மன்னியும்.”

இருநூறு இருத்தல் எடையை வைத்து முக்கி முக்கி உழுக்குகிறான் சங்கர்.

— 1970

ஒரு படம்

பூரணத்துவம் பெறுகிறது

அதிபர் சொல்லிவிட்டார்.

பொருட்காட்சி ஒன்று வைக்க வேண்டுமாம்.

அவர் தீர்மானித்ததிலும் என்ன பிழை இருக்கிறது?

நாம் இதுவரை படித்த பாடங்களின் செயல்களை மற்றவைக்கும் காட்ட --

சகல மாணவர்களும் பார்த்தும் கேட்டும் தொட்டும் அறிய - ஒருவருடைய புதிய உத்திமுறைகளை வெளிக் கொண்டு வரும் சாதனங்களைக் கண்டு தெளிய -

பொதுமக்களும் தாம் முந்திப்பெற்ற அறிவுகளோடு இவற்றையும் இணைத்து விளக்கம் பெற -

பதினேராம் வகுப்பு மாணவராகிய எம் மீ து தான் பொறுப்புக்கள் சுமத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மூத்த அண்ணன் மார் பரீட்சைக்குப் படிக்க வேண்டுமாம்.

'நாடு கிடக்கிற கிடையுக்கை என்ன பொருட்காட்சி' என்று என்மனம் அலட்டினாலும் பாலைவனத்து மக்கள் ஒரு துளி மழைக்காக ஏங்குவது போல, களிப்பும்கேளிக்கையுமாக வாழ்ந்து பழகிய எம் மக்கள் இத்தகைய சிறு துளிகளுக்காக ஏங்கும் காலமல்லவா இது!

வேலைகளில் ஈடுபடுகிறோம்.

எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது போல.

“இவருக்கு அப்பதான் பதவி நீடிப்பு வருமாம். அதனால் மேலதிகாரிக்கும் பதவியுயர்வு வருமாம். தெரியாதே, பெரியவரும் புதிதாகப் பதவிக்கு வந்தவர். மேலிடத்துக்குத் தன் கெட்டித்தனத்தைக் காட்ட வேண்டுமே” அன்னக்கிளி ரீச்சுக்கு டொக்கற டொக்கா மாஸ்டர் சொல்லிக் கொண்டு நின்றவர்.

(மன்னிக்கவும் ரீச்சர்மாருடைய சொந்தப் பெயர்கள் உடனே வரமாட்டுதாம்.)

“அதுதானே நாடு படுகிற பாட்டிலை இதுவும் ஒரு கூத்து. பஞ்சம் பசி, போகிற உயிரைப் பாதுகாக்க உலகம் படுகிறபாடு, இவருக்கு வேறே வேலையில்லை. முதலிலை பெடியள் என்ன நினைப்பாங்கள், இவைக்கென்ன கொண்டாட்டம் என்று, பாவங்கள்தானே?” அன்னக்கிளி ரீச்சர் சொல்லிக் கொண்டே தமிழ் மாஸ்டரை ஓரக் கண்ணால் பார்க்கிறாள்.

ரீச்சரின் வார்த்தைகளைக்கேட்டு நாங்கள் சண்ணாலே நக்கல் அடித்துக் கொள்கிறோம்.

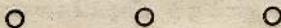
அந்தப் பொடியான்களை நிமிடத்துக்குநிமிடம் கரித்துக் கொட்டுவதும் “இவங்களால் இங்கை வாழமுடியவில்லை சிறுபிள்ளை வேளாண்மை மாதிரி எல்லாம் பாழாய்ப்போச்சு ஆனையிறவுக்கங்காலை ஒருதுளி மண் தெரியுமே. கிளம்பி விட்டான்கள். வாழ்நாளெல்லாம் பாடுபட்டதைக் கொழும்பிலை பறிகொடுத்திட்டம். கிடக்கிற நிலமும் இனிப் பறி போகப்போகுது.” என்று அலட்டிக் கொண்டு திரிவதுதான் அன்னக்கிளியின் வேலை. “அந்த அட்வான்ஸ்லெவல் ஒரு முரட்டுவகுப்பு. பத்தாம் வகுப்பிலேயே துடிச்சதுடி ஐந்தாறு அள்ளப்பட்டுப் போட்டுது, இது கரும் கெதியிலை ஓடுங்கள், வகுப்பிலை வாய் திறக்கேலாது.” என்று அடிக்கடி கூறுவா. பாவம் இறக்குமதிச் சரக்குத்தானே! வகுப்புக்கு வந்து “ஊர்ப்புதினம் என்னதம்பி?” என்று ஒன்றுந்தெரியாத

மாதிரி வாயைக் கிளறிவிட்டு எம்மை உணர்ச்சி வசப்படுத்திப் பேசவைத்துப் போட்டு, பாடம் ஒன்றும் படிக்காமல் நேரத்தைப் போக்குவா.

“தம்பியவை உங்களுக்கென்ன, இன்றைய நாட்டு நடப்புகளைத் தொடர்புபடுத்தியும் காட்சியாக்கலாம்தானே?” என்று உற்சாகம் தருகிறார் தமிழ் மாஸ்டர். இவரை வழக்குக் கொண்டுவந்ததே நாங்கள் தானே. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு கூட “சா த் வீ கப் போராட்டத்தை இவங்கள் எதிர்க்கிறாங்களே, தலைவனுக்குத் தலைகுனிவை ஏற்படுத்துறாங்கள் எனப் பூரண விசுவாசத்தோடு கத்தித் திரிந்தவர். அஹிம்சைப் போராட்டத்தின் தோல்விகளை 12 ஆம் வருப்பு அண்ணன்மார் எடுத்துக் காட்டி அடித்துக் கூறியதாலோ, அல்லது காற்றுப்பலமாக வீசத் தொடங்கி விட்டது இனித் தாக்குப் பிடிக்கேலாது என்று உணர்ந்ததினாலோ கருத்துக்களை மாற்றிக் கொண்டது மல்லாமல் எம்மையும் விஞ்சி அடி எடுத்து வைக்கத் தொடங்கி விட்டார் அவர். அன்னக்கிளி ரீச்சுருக்கு இவரிட்டைச் சரியான பயம். தமிழ் மாஸ்டர்தானே என்று வெகு அலட்சியராய் சிலுப்பிக் கொண்டு போகிறவ இப்போது வலிய வலிய ‘மாஸ்டர், மாஸ்டர்’ என்று கூப்பிட்டுக் கதைப்பா. “மாஸ்டர்! எங்கடை மாணவன் றஞ்சன் இந்தியாவலை வந்துவிட்டான். இராத்திரி 9 மணிப்பால வீட்டை வந்தவன் கதை கதை யாய்ச் சொன்னவன். அவங்கள் எப்படியும் என்னை வந்து பார்க்காமல் இருக்கமாட்டார்கள். அப்படி ஒரு விசுவாசம். நன்றி மறக்க மாட்டார்கள். ‘ரீச்சர்’ உங்களால்தான் இன்று இந்த நிலையில் இருக்கிறம்’ என்று. உத்தியோகங்களில் இருக்கிறவங்கள் ஒரு பிஸ்கட் பெட்டி என்றாலும் கொண்டு வருவாங்கள். றஞ்சன் வருவானென்று நான் நினைத்திருக்கயில்லை. முட்டையும் பொரிச்சு பிட்டும் கொடுத்தனன், பாவந்தானே’ நாட்டுக்காய் உயிரைவிட நிற்குது” என்று ஏதாவது சொல்லுവാ அன்னக்கிளி. இவ்வளவு காலமுந் தன்னைத் தாழ்வாக மதித்தவர்கள் இப்பொழுது ஒரு கணிப்பு வைத்துப் பேசுகிறார்களே என்று

குளிர்ச்சியடைந்த மாஸ்டரும் சில நிமிடங்கள் நின்று வழிந்துவிட்டுப் போவார். எம்து அதிருப்தியை அவரது முந்திய பட்டப்பெயரைக் கீழ் மிடற்றால் சொல்லிச் சிரிப்போம். (கொஞ்சம் கீழ்த்தரமான அந்தப் பட்டப் பெயரால் இனி அவரை அழைப்பதில்லை எனச் சென்ற வருடம் தீர்மானித்ததை அடிக்கடி மறந்து விடுவது வழக்கம்.)

றஞ்சன் வந்துவிட்ட கதை சற்று முன்னர் நாம் சொல்லித்தான் அவவுக்கே தெரியும் என்பதும், வழக்கம்போல 'அவனைப் பார்க்கத் தான் சரியாக ஆசைப்படுவதாகவும் ஒருக்கா வரச்சொல்லி விடும்படியும்' சொல்லி, விடுப்புப் புடுங்கப் போவியான விசுவாசங் காட்டியமையும், மாஸ்டருக்கு எப்படித் தெரியும்!

எனக்குத் தரப்பட்ட பொருள் சிந்துவெளி நாகரீகம். களிமண்ணில் சிந்துவெளியில் கண்டுபிடித்த ஒரு நகரத்தை உருவாக்கி விட்டேன் பிரமாதமாக அமைந்திருந்தது. அட, சயன்ஸ் படித்திருந்தால் எத்தனை சாமான்களைச் செய்திருக்கலாம்? பிறநாடுகளிடம் வாங்குவதை விட மலிவாக இருக்கும். போகப்போகிற இடத்திலே முதல் வேலையாக இதுதான் பழகவேண்டும். கேட்டுப்பார்க்க வேண்டும்; 'கண் கண்டால் கை செய்யும்' என்பார்கள். ஆனால் இவனுக்குக் கேள்விப்படாமலே செய்யும்' என்று அம்மா சொல்லுவா 'ஓ! அம்மா இன்னமும் இரண்டொரு நாள். எப்படி எப்படித் தாங்கப் போகிறீர்களோ?' சீ, உணர்ச்சி வசப்படக் கூடாது. சிந்துவெளி நாகரீகப் பரம்பல் படம் ஒன்றும் கீற வேண்டும். இந்தியாவின் புறவுருவப் படம் ஒன்றை என் கை பிறிஸ்டல் மட்டையில் பதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ரீச்சர் 'கனவுலகம்' வாரு. இவ ஒரு அப்பாவி. இவவுக்கு இந்த ஆமிக்கதைகள் பொடியள் கதைகள் ஒன்றும் பிடிக்காது. ஒரே புதைபொருள் ஆராய்ச்சி தான். தயிழரின் பொற்காலம் பற்றி சதா கற்பனையில் திளைப்பா. அந்த உலகத்திலிருந்து இந்த உலகத்துக்கு

இறங்கவே மாட்டா. ஏதோ நேரில் கண்டமாதிரி “வந்தி
றங்கினான் சோழன், செம்பியன் பற்றுப் பக்கத்தால் பொல
நறுவைக்குப் போனான். அப்போ புலத்திபுரம் என்பதுதான்
பொலநறுவையின் பெயர் சிவாலயங்கள் எத்தனை கட்டி
னான் தெரியுமோ” என நல்ல கதைமாதிரிச் சொல்லுவா.
கண்கள் பல ஆண்டுகள் கடந்து நிற்கும். “கனவுலகம்
வருகுது” என்றால் நாங்கள் ‘கப்சிப்’, அல்லையுமில்லை.
தொல்லையுமில்லை. கரைச்சல் கொடுக்க மாட்டோம். எங்
களை அதைரியப்படுத்தி மட்டம் தட்டி ‘சூ’ காட்டுகிற
ஆசிரியரைத்தான் விடமாட்டோம்.

வகுப்பறை கலகலவெனச் செயற்பாடுகள் நிறைந்து
காணப்படுகிறது. வகுப்புக்கற்பித்தலில் இல்லாத ஒரு உற்
சாகமும் ஊக்கமும் தொழிற்பட, போட்டி போட்டுக்
காட்சிப் பொருள்கள் தயாராகின்றன. ஆசிரியர் அறையை
விட்டு அசையாத அன்னக்கிளி கூடத் தமக்குப் பொறுப்
பான பொருள்களுக்கு மெருகு கொடுக்கிறா.

‘இன்னமும் காணவில்லை’ என எண்ணிக் கொண்டி
ருந்த மோகன் மிகச் சோர்வோடு வந்து கொண்டிருக்கிறான்
தனது கருவிகளை மேசையில் வைத்துவிட்டு கேள்விக் குறியு
டன் நின்று என்னை வெளியே வருமாறு சைகை செய்கி
றான்.

“போறதை நினைத்து சோர்வு வந்து விட்டதோ?”

“இல்லை இல்லை அது வேறு விடயம்”

“எப்ப வண்டி போகுதாம்?”

“கணேஷ் அவசரப்படாதே, இந்த அவசரத்தால் உனது
சந்தர்ப்பங்களை இழக்கிறாய். எனக்கு உத்தரவு வந்து விட்
டது. உனது விடயம் ஆலோசனையில் இருக்கு. பின்னேரம்
தான் தெரியும்.”

என் கண் இருண்டு வருகிறது. ஏமாற்றம், ஏமாற்றம்.

'பிறகு யோசி, இதைக்கேள், இப்ப ஒரு வருக்கும் அவிட்டு விடாதை. என்ன, என்ன?

அவன் காதுகளிற் குசுகுசுத்த செய்தி இடியாய் இறங்குகிறது எனக்குள்ளே. எத்தனை திபாகங்கள் செய்து எத்தனை நோபட்டு, தாய்நாட்டின் மீட்புக்காக நெஞ்சை நிமிர்த்தி வந்து கொண்டிருந்த வீரப் போராளிகள் பலர் தாய்நாட்டு மண்ணை மிதிக்க முன்னரே எரி குண்டினால் அழிக்கப்பட்டு விட்டனராமே. ஆத்திரம், ஆவேசம், என்னை மறந்து அருகேயிருந்த தடுப்புப் பலகையில் மாறிமாறிக்குத்துகிறேன். அந்த ஸ்கிரீன் பலகைகள் வெடித்து நொருங்க மோகன் என்கைகளைப் பற்றி இழுக்க, "டேகணேஷ், இதுக்குத்தான் உனக்கு ஒன்றும் சொல்லமுடியாது. நிதானம் இல்லையோ புத்தி மட்டோடா?" என்று அவன் கத்த -

ஆசிரியரும் மாணவரும் என்ன கலம்பகம் என்றோடி வர - "பொறுப்பில்லாததுகள் மாதிரி இந்த வயதிலும் அடிபடுதுகள்! இதுகள்தான் நாட்டை ஆளப்போகுதுகள்" என ஏசிக்கொண்டே அன்னக்கிளி திரும்பி நடக்க - தமிழ் மாஸ்டர் எம்மை வெளியே அழைத்துச் செல்கிறார்.

மறுநாள் பத்திரிகைகளில் பெயர்கள் வருகின்றன. சிந்தூரன், சேரலாதன், காளிராசா, மொகம்மதுநம்பி. அத்தனை பேருக்காகவும் நினைந்து நினைந்து மௌனஞ்சலி செய்கிறேன். ஆனால் கைகள் தூரிகையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தியாவின் கீழ் நமக்கு அந்நியமாகிக் கொண்டு வருகின்ற இலங்கை இடம்பெறுகின்றது. மன்னார், மண்டபம்காம்பி, கச்சதீவு ஒ எத்தனை உயிர்களைப் பலியெடுத்த கடல் -

நவரத்தின சாமியால், ஆழிக்குமரன் ஆனந்தனால், தொடர்ந்து வந்த வீரர்களால் பந்தாடப்பட்ட இந்தக் கடல் இப்போ பழிவாங்கத் தொடங்கி விட்டதோ? எத்தனை வீரர்கள், எத்தனை தமிழ் அகதிகள், எத்தனை அப்பாவி மீனவர் அத்தனையையும் ஏப்பம் விட்டு... மீண்டும் செயலற்ற நிலை.

மோகன் “கடல்நீர் மாசு அடைதல்” ஓரளவு முடித்து விட்டான். கடல், அலைகளுடன் அழகாகக் காட்சியளிக்கிறது. ஆடுமாடு மனிதர் குளித்தல், கழிவுப்பொருள்களும் கழிவுநீரும் கொட்டப்படுதல், வெடிவைத்து மீன் பிடித்தல், சுப்பல்களிலிருந்து எரிபொருள் கழிவெண்ணை பாய்தல் ஆகியவை கலைநயத்தோடு அழகாகத் தீட்டப்பட்டிருந்தன அவனோ திருப்தியடையாதவன் மாதிரி உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“மோகனனா அச்சா, சுப்பல் படத்தை வெட்டியே ஓட்டினீர்? தூரவரும்போது கீறினது மாதிரித்தான் இருக்கு. இனி நீர் சமுக்கல்வி மண்டபத்திலே எல்லாப் பொருள்களையும் ஒழுங்காக அடுக்கும். பத்து நிமிடத்திலே வாறன்.” அன்னக்கிளி அசைந்து அசைந்து போய்.

“எப்படியடா மனதைக் கட்டுப்படுத்தி வேலை செய்கிறாய்?”

“கணேஷ், எதைச் செய்தாலும் பூரண ஈடுபாடும் நிதானமும் மனக்கட்டுப்பாடும் தேவை. எங்கள் உறுதியைச் சோதிப்பது இத்தகைய வேலைகள் தாம். பந்தம் பாசம், ஆவேசம் எல்லாவற்றையும் அடக்கி, எடுத்ததை முடி.”

தொடங்குகிறேன். இமயமலையில் ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்ற கிளைகள் ஒன்று சேர்ந்து இந்து நதிபாகி இந்து சமுத்திரத்தில் சங்கமிக்கின்றன. மொகஞ்சதாரோரா, ஹரப்பா, குரன்கட், காளிகட் எல்லாம் குறிப்பிட்டாகி விட்டது. ரீச்சர் பார்க்கிறார்.

“கெட்டிக்காரன் இனிப் பெயர் எழுதிப்போட்டு சமயப் பகுதிக்கு மொடலையும் சேர்த்துக் கொண்டு போம். வாசலோடு இடம் விட்டிருக்கு”

புதைக்கப்பட்டவை மீட்கப்படலாம் ஆனால் எரிக்கப்பட்டவை? என்ன சான்று? நல்லூர் இராசதானியில் சரஸ்வதிமஹால் நூல்நிலையமும் எரிக்கப்பட்டதாமே! ஈழமே இது என்ன சாபக்கேடு?

ஈழத் தமிழர்கள் அத்தனைபேரும் பாவினளா? பாவஞ் செய்தவர்களுக்குத்தான் கொலை, கொள்ளை, குடு, வெட்டு கொத்து நடக்குமோ? கனவுலகம் சொல்கிறது. ‘இது கூட்டுக் கர்மாவாம்’ உலகம் அனைத்திலும் உள்ள பாவம் செய்த ஆத்மாக்கள் ஒன்றாக வந்து ஒரிடத்தில் பிறக்குமாம். பின்னர் அந்த இடம் தண்டனைக்கு உள்ளாகுமாம். அதற்கு கூட்டுக்கர்மா என்று பெயராம் எல்லாம் விதிப்படி நடக்கும் என்று சொல்லி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளமாட்டா. ஆனால் இதுவிசர்க்கதை.

“டேய், கணேஷ் மணியாகச் செய்திருக்கிறான், வாங்கோடா பாப்பம்”

மாணவர் எனது படத்தைச் சூழ, நான் விலத்திச் சென்று மோகனின் படத்தைப் பார்வையிடுகிறேன்.

எல்லோரும் கொல்லென்று சிரிக்கிறார்கள். நாமிருவரும் எட்டிப்பார்க்கிறோம் மோகன் காதைக்கடிக்கிறான் “என்னடா எழுதிவைத்திருக்கிறாய்?”

சிந்து நதி சிந்தாரன் நதி ஆகிவிட்டது.

சூரன்கட், சேரன் கட்டாக, ஹரப்பா சின்னப்பாவாக, மொகஞ்சதாரோ மொகமதுதாரோவாக, காளிகட் காளிராஜ் ஆகிக் கடலில் சங்கமித்த சிலர் இங்கே காட்சியளிக்கிறார்கள்.

“நீ ஒன்றுக்கும் தகுதியில்லாதவன் போடாபோ. உது தான் காரணம் விளங்கிச்சுதா?” உணர்ச்சிவசப்படுகிறது தான். என்னோடு வராததற்குக் காரணம்”

ஆத்திரத்துடன் அந்தப் படத்தைக் கிழித்து எறிகிறேன் நான். வேறொன்று தயாரிக்கலாம் என ஆறுதல் கூறுகிறான் மோகன்.

“டே சிந்தப்பா சின்னப்பா உனக்கு என்னப்பா சொல்லப்பா” என மாணவர் பட்டங்களால் கேலி பண்ணுகின்றனர்.

மோகனுடைய இடத்தில் நிதிகிறேன். “என்னவோ பூரணமடையாதது போலக் கிடக்கு” மோகன் தன் ‘கடல் நீர் மாசுபடுதலைப் பார்த்துக்கொண்டே கூறுகிறான். நானும் வடிவாகப் பார்க்கிறேன்.

ஏதோ ‘மிஸ்ஸிங்’ தான். ஆத்திரம், ஆவேசம் சோகம் கலந்த ஏதோ இல்லை.

திடீரென ஒரு மின்னல், மோகனைப் பிடித்துக் குலுக்குகிறேன். மோகன், எங்கேடா அந்தப் படுபாவித் தமிழர்களுடைய பிரேதங்கள்? இந்து சமுத்திரம் முழுவதையும் நாற்றவைக்கின்ற அந்தச் சவங்கள் - அமெரிக்காவரை நாற்றம் அடிக்கும் அத்தச் சடலங்கள் - முண்டங்கள்?

யார் யாரோ வருகிறார்கள் என்னைப் பிடித்து உலுக்குகிறார்கள் அமைதியடைகிறேன்.

தமிழ்மாஸ்டர் வந்து கிழித்தெறிந்து சிந்திக் கிடக்கின்ற சிந்துவெளி நாகரீகத்தையும் என்னையும் மாறிமாறிப் பூர்க்கிறார். “இந்தப் பெடியனுக்குக் கெதியாகத் தட்டும் என்று சொன்னேனே மாஸ்டர். சரியாய்ப் போச்சு பார்த்தீங்களா?” என்ற வெறுப்புடன் கலந்த அன்னக்கிளி ரீச்சரின் குரல் கேட்டது, மீண்டும் அறையில் அமைதி

“நீ சொன்னது சரிதாண்டா. ரீச்சர் என்ன சொன்னாலும் ‘பரவாயில்லை. என்றை மொக்கு மூளைக்கு தட்டுப்படயில்லையே’ அவன் தூரிகையை ஓட்டுகிறான். ஒரு ஹெலி, ஒரு பொம்பர், ஒரு கப்பல், கடல் முழுவதும் மனித முண்டங்கள், கால்கள், தலைகள் மிதக்கின்றன. நீலக்கடலிற் செம்மை படருகிறது. படமும் பூரணத்துவம் அடைகிறது.

இது ரீச்சரை அறியாமல் அங்கே இடம்பெறும். மாசு அடைகிறதா? புனிதமல்லவா அடைகிறது எனப் பார்வை யாளர் எதிரொலிப்பார்.

“கணேஷ் கோவிக்காதை இன்று வண்டி போகிறது உனக்கு உத்தரவு இல்லை. பின்னர் அங்கே வரும்போது என்னைச் சந்திக்கலாம்.”

மெளனமாக விடை கொடுக்கிறேன். இப்பதின் நிதானம் வருகிறது. அதுவும் பூரணமடையட்டும்.

1986

அவர்கள் அப்படித்தான்

பத்திரிகைகள் சொல்வதெல்லாம் படித்தவர்களுக்கு மட்டும்தானா? எழுத்தறிவற்றவர்களுக்கு அறிவுரை கூறும் சாதனங்கள் இல்லையா? "ஏழைகளுக்கு வாழ்வுகொடு" எனும் தாரகமந்திரம் யாருக்கு? கொடுக்கும் வாழ்வை ஏற்க மறுப்போரை என் செய்வது? சட்டம் போட்டுத்தான் கண்டிக்க வேண்டுமா? இத்தகைய வினாக்கள் கூச்சலடித்துச் சமூகமான இமெல்டாவின் உள்ளத்தில்.

அவள் ஓர் அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் பெண். அவளுக்கொரு வயது சென்ற தாயார். இருவர் மட்டுமே அவள் வீட்டில் வசித்து வந்தார்கள். காணி வீட்டு என்று இருந்தால் அவளது உத்தியோகத்தில் வரும் அறுநூறு ரூபாய் தான் அவர்களுக்கு சீவனம் நடத்த உதவியாக இருந்தது. சிறிது காலமாக இமெல்டாவின் தாயாருக்குச் சிறிது தோய் பீடித்திருந்தது. எழுந்து நடந்தால் தலைசுற்றல், கால் உலாஞ்சல், மூதுருவலி. வீட்டில் உதவிக்கு யாரும் இல்லை சுற்றஞ் சூழ இருப்பினும் தற்காலத்தில் யாரும் தந்தன்பயட்டைப் பார்க்க நேரம் சரியே தவிரப் பிற பொறுப்புக்களையும் இழுத்துப் போடமுடியுமா என்ன?

பக்கத்துவீட்டு மாமி முன்பு பட்ட கஷ்டம்! இப்போது மாமா மத்திய கிழக்கில் வேலைபார்க்கச் சென்றாலும் சென்றார். பிள்ளைகளையெல்லாம் பள்ளி ஹாஸ்டலில் போட்டு விட்டு ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலேயே பிள்ளைகளைப் பார்க்க அது, இது என்று உலாத்தப் போய்விடுவா. அதேகாலமாக அவ்வைத் தியேட்டரிலும், சுப்பர் மார்க்கட்டிலும், நல்ல ஹோட்டல்களிலுந்தான் காணமுடியும். அந்த ஓரையொரு உதவியும் இமெல்டாவுக்குக் கிடையாமல் போய்

விட்டது. அவள் பாடு பெரிய திண்டாட்டம். ஒன்பது மைல் தூரத்திலுள்ள அலுவலகத்துக்குப் போவதற்கு நான்கு மணிக்கே அடுப்புப் புகையும்; அரிசிவேகும்; தாயின் கலை யுணவாகப் பாற்கஞ்சி தயாராகும். தேநீர், சோறு சுறி வகைகள், முடிந்ததும் தனக்கு டின் பொச்சில் எடுத்துக் கொண்டு, தாய்க்கு எல்லாம் எட்டத்தக்க இடத்தில் மேசையில் வைத்துவிட்டு ஏழுமணி பஸ் எடுக்க வேண்டும். மீண்டும் பஸ்ஸுக்குக் கால்குக்க நின்று வீடு திரும்ப ஆறரை மணியாய் விடும்.

“உதவிக்கு ஆள் வேண்டுமென்று யாரிட்டையேன் சொல்லி வைச்சனியே?”

“என்னம்மா, நான் கேட்காத ஆட்களையிலை. எது வித நிபந்தனைக்கும் உட்படத் தயாரென்று கந்தோரிலோ, பஸ் நிலயத்திலோ, அகப்பட்டவர்கள் எல்லாரிடமும் சொல்லி வைச்சிருக்கிறன். வேலைக்காரரென்றில்லை வீட்டிலே உதவிக்கு ஒரு ஆளாகத்தான், வேணுமென்றால் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டுப் படிப்பிக்கின்றேன் என்றும் சொன்னான்.”

“இலவச அரிசியும் சலுகைகளும் கூடியகூலிகளும் எல்லாம் பிடிபட்டுப் போச்சு. ம், அந்தக் காலத்திலே சாப்பாடு மட்டும் கொடுத்தால் காணும், எத்தனை பேர்!” பெருமூச்செறிகிறாள்.

தோழியருடன் பேசிமகிழ்ந்து இளமையின் இனிய கனவுகளுடன் தான் திரிந்த வயதில் தன் மகள் ஓய்வொழி வில்லாமல் படும் பாட்டைக் கண்டு அவள் மனம் வேதனைப் படுகிறது.

“வெள்ளைக்காறன் அரசாங்கமேயம்மா இது? எங்கள் அரசாங்கம், கல்வியறிவு கூடிவிட்டது. மக்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். சில பிற நாடுகளோடு ஒப்பிடும் போது இங்கே கோடீஸ்வரர்களில்லை, ஏழைகளும் இல்லை.

அந்த நேரத்தில் உருப்பட்ட இட்டங்கள் இல்லாதபடியால் அடிநிலை மக்களுக்கு வசதிகள் கூட. முழுச் சோம்பேறிகளும் கூடிவிட்டார்கள்.”

“உள்ளம் உணர்ந்தே செய்யினம்? ஒவ்வொரு தடவையும் அடுத்த அரசாங்கம் அமைப்பதற்கு வேறு கட்சிகளுக்கு இடங்கொடாத வகையில் ஏதோ ஒவ்வொன்று செய்யினம். மேல் நாட்டாரைப் பார்த்து எல்லா பாஷையும் பிடிக்கிற சனங்கள் ஹவுஸ்கீப்பர் என்று வீட்டுக்கு உதவிக்குப் போகிற தொழிலை மட்டும் ஏன் இன்னும் பிடிக்கவில்லை யென்று தெரியவில்லை.”

“சொன்னாப்போலே அம்மா, நூலகத்தில் ‘மில்ஸ் அன்ட் பூன் செற் ஒன்று’ வந்திருக்கிறது “புக்” பண்ணிப்போட்டு வந்ததான் இன்றைக்கு எடுத்துவாறன். உங்களுக்கு ஒரு நூலைக்கு ஒரு புத்தகம் காணாது.”

தாய் வெளிநாடு போனவளல்ல, ஆனால் அவர்கள் காலத்தில் இங்கிலிஷ் படிப்பு நடந்ததனால் அவளுக்கு அந்நூல்களை வாசிக்கும் தகைமையுண்டு. கதைப் புத்தகங்களை எல்லாம் வாசித்து வாசித்து மேல் நாட்டின் ஒவ்வொரு தேசத்தவரினதும் பழக்க வழக்கங்கள் அத்துப்படி. ஊரில் எமது பழக்கவழக்கங்களுக்கு மாறாக ஏதும் நடந்து குசுகுசுப்பு எழும்போதிதல்லாம் “உதென்ன? பிரபல நாவலா சிரியை ஒருத்தி கணவனிருக்கத்தக்கதாக தனது வயதிலும் பாதி வயதேயான ஒருத்தனைக் காதலித்து கல்யாணம் செய்தவள் தானே! இத்தனைக்கும் அவள் நாவல்களில் ஒன்றைக்கூட அந்த இளைஞன் படித்ததும் இல்லையாம் ஏதோ அதை ரசிச்சுத்தான் செய்தான் என்று சொல்ல” என்பாள்.

இமெல்டாவுக்கு வாசிக்கும் வாய்ப்புக்கள் குறைவு. நேரமுமில்லை என்பதல்ல முக்கியம். இங்கிலிஷில் அவ்வளவு தேர்ச்சியில்லை. இனி வாசித்துப் பழக வேண்டும். அம்மா

சில சமயங்களில் சிலசில அழகிய வர்ணனைகளை வாசித்துத் தமிழ்ப்படுத்திச் சொல்லுவாள். பனிமலைகளையும் மலர்களையும் வசந்தகாலத்தையும் மாத்திரமல்ல, இலையுதிர் காலத்தையும் பற்றி அவள் சொல்லும் போது அங்கே போக மாட்டோமோ என்றிருக்கும் இமெல்டாவுக்கு.

தற்போது எங்கள் நாட்டின் சாக்கடைகளை வர்ணிக்கின்ற அளவுக்கு இயற்கையழகையும் வர்ணிக்கும் எழுத்தாளர்கள் அருகிவிட்டதால் நம் நாட்டின் சிறப்பு மகளுக்குத் தெரியவில்லை என்பது தாயின் ஏக்கம். எங்கே தன்னை விட்டுப் பிரிந்து விடுவாளோ என்னும் திசைப்பு.

போதிய பணம் இருந்துமென்ன? இமெல்டாவுக்கு உதவியில்லையே! சகல வேலையும் அவளே செய்ய வேண்டும். ஓய்வு நாட்கள் வரும்போது ஏன்தான் வருகிறதோ என்று எண்ணும் வண்ணம், அடுத்த வாரத்திற்கான உடைகளைத் தோய்த்து அழுத்தல், உணவுப்பண்டங்களை அரைத்தோ, இடித்தோ, வறுத்தோ தயாரித்தல். விடுவாசல் வளவு சுத்தம் செய்தல்; இவற்றின் மத்தியில் என்றோ நடந்த கலியாண வீடுகள், சா வீடுகள், வருத்தக்கார வீடுகள், முதலியவைவற்றிற்குச் சென்று உசாவுதல், அன்று வர இயலாமலுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டல் போன்ற எத்தனையோ கடமைகள். தம்பி முறையான ஒரு பெடியன் கடைக்கு, மில்லுக்குப் போய் வந்து உதவி செய்வான அவ்வளவே.

பகலில் தாய்க்கு ஏதாவது நடந்தால் அடுத்த அண்டை வீடுகளுக்குத் தெரிவித்து ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு செல்லவாவது ஒரு பெடி பெட்டை தேவையே.

சாதாரண நடுத்தரக் குடும்பங்களின் நிலை பற்றி அவளுடன் அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் நாற்பது வயதான ஒரு தோழி சொன்னவை பற்றி இமெல்டாவுக்கு நினைவு வந்தது.

இருவரும் உத்தியோகம் பார்க்கும் நிலை. மக்கள் சிறு குழந்தைகளாக இருக்கும் காலத்தில் கணவனுக்கு பிற ஊராயின் தாம் படும் அல்லல், கையின் பரபரப்பை விட வேகமாகச் செயற்பட வேண்டிய முனையின் பரபரப்பு எத்தனை முனைத்தாக்கங்கள்.

“அவ உலாத்தப் போக நாங்களோ உதவி செய்வது”

எனும் உறவினரின் உளப்பாங்கு. இத்தனைக்கும் மத்தியில் ஒரு திருப்தி. பிள்ளைகள் படிப்பிலும் கல்விகளிலும் உயர்ந்து விட்டார்கள். ஆனால் ஒவ்வொழிவின்றிப் பாடுபட்ட பெண்ணுக்கு இந்த வயதிலேயே நரம்புத்தளர்ச்சி, உயர் ஜீரத்த அழுத்தம், வீக்கம் இன்னும் எத்தனையோ! இன்னமும் சில வருடங்களில் பிள்ளைகள் இருத்தி வைத்துச் சாப்பாடு போடுவார்கள், என்பதுதான் அவள் கனவு. அதுவரைக்கும் அந்த உடம்பு தாக்குப் பிடிக்குமோ, என்பது இமெல்டாவின் சந்தேகம்.

நம் நாட்டின் பெருவாரியான நடுத்தரக் குடும்பங்களுள் ஏராளமானவற்றிற்கு இந்த அவலநிலையும் அல்லல் சீவியும்தான். அதற்குள் கௌரவத்தையும் தரத்தையும் காப்பாற்றும் போலிவாழ்வு.

சிரட்டைக் கரியைப் போட்டுத் தன் உடையை மினுக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் இமெல்டா. மாலையில் காய்ந்து போய் நின்ற சில வாழைகளுக்குத் தண்ணீர் இறைத்ததால் ஏற்பட்ட தோள்வலியும் அப்பெண்ணினுடைய அனுபவமும் அவளுடைய எதிர்காலம் பற்றி எண்ணவைக்கிறது. நற்கல்வியும் நற்குணமும் மாத்திரம் ஒரு வசதியான வாழ்க்கைக்கு மாப்பிள்ளையாகிவிட முடியாது. நாற்பது வயதிலேயே முதுமையை அடைய வைத்துவிடும். தனது இலட்சியக் கணவனுக்கு வைத்திருந்த தகுதிகள் ஒவ்வொன்றையும் இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டே வந்தாள். ஈற்றில் நல்ல பணமும் சிறிது நல்ல பண்பும் இருந்தாற் போதும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

அம்மாவுக்குத் தீராத முதுகுவலி. 'வலியத்'தின் உதவியோடு சிறிது கண்ணயர்ந்த அவளுக்கு விழிப்பு வந்து விடுகிறது.

“ஏன் அம்மா பன்னிரண்டு மணியாகிறது. இன்னமும் படுக்கவில்லையோ”

விடியச் சமயலுக்குப் பயித்தங்காய், வெங்காயம் உடைச்சு வைச்சான் அதுதான்... அம்மா!...அ, கொஞ்ச நாட்களாக எனக்கொரு யோசனை. நீங்கள் என்ன சொல் வீர்களோ”

உள்ளம் எண்ணாததையெல்லாம் எண்ணுகிறது. யார் தான் பிள்ளைக்கு ஊக்கமெடுத்துக் கல்யாணம் செய்து வைக்கப் போகினம்? ஏதும் வந்தால் மட்டும் சொட்டை, நொட்டை சொல்லிக் கொண்டு தடுக்க வந்துவிடுவினம். என்றை நிலையை நினைத்து நானே ஊக்கமெடுக்காது நிற்கிறேனே, காலம் நிற்குமோ!

“எதுவோ உன்னை நன்மைக்கெண்டால் நான் என்ன சொல்லப் போகிறன்”

தாய்க்கருகே வந்தமர்கிறான் இமெல்லா. மெல்ல முதுகைப் பிடித்து விட்டவாறே “பஸ் நிலையத்திலையம்மா நல்ல அழகான பெட்டைகள், இளம் பெண்கள், கைக்குழந்தைகளோடு தாய்மார் பிச்சை எடுத்துத் திரியுதுகள்..... ஒரே குப்பையும் அழுக்குந்தான்..... பார்க்க அருவருக்கும்... ஆனால் வடிவானதுகள் பொலிஷ் பண்ணிவிட்டால் நான் தோற்றுப்போவன்... அதிலே ஒன்றைக் கேட்டுப் பார்க்கட்டே”

தாயின் மௌனம் அவளுக்குச் சங்கடத்தைத் தருகிறது,

“அழக்கைக் சமூவலாம், ஆனால் என்ன ஆட்களோ, கெட்ட நடத்தையுள்ளதுகளோ என்றே யோசிக்கிறீங்கள்”

“இல்லை மகள் வீவாவைக் கரைச்சுக் குடிக்கீவ முடியாமல் எத்தனை நாள் பேசாமக் கிடந்திருக்கிறன். ஆசாரம் பாத்து முடியுமே? ஊருக்கை தெரியாமல் இருந்தாக் காணும்”

நிம்மதியோடு படுக்கைக்குச் செல்கிறாள் இமெல்டா.

அதுகளும் இந்த இழிந்த தொழிலை விடுவதுமாகுது. எங்களுக்கும் உதவியாகுது என எண்ணுகிறாள் தாய்.

மறுநாள் வழமையான நேரத்துக்கு வந்தால் தனக்கு அறிமுகமானவர்கள் நிற்பார்களேயென எண்ணி அரைநாள் வீலெடுத்து பஸ்நிலையம் வருகிறாள் இமெல்டா.

துருதுருவெனும் கண்களோடும் பரட்டைத் தலையோடும் பத்துவயதுச் சிறுமியொருத்தி சுரண்டிக் காசு கேட்கிறாள். மறு சமயங்களில் அழுக்குக் கைகளோடு பிச்சை எடுப்போர் சுரண்டிக் கேட்டால் பொல்லாத கோபம் வந்துவிடும் அவளுக்கு. இன்று பேர்சைத் திறந்தவாறே “உனக்கு அம்மா அப்பா இருக்கா”

“ஓம்... காசு?”

“அப்பா எங்கை”

“மூட்டை தூக்கப் போட்டார்... காசு?”

“அம்மா எங்கை”

“காசு தா”

“நீ சொல்லு..”

“அங்கை தம்பியோட பிச்சை எடுக்கிறா”

“பிச்சை எடுக்கிறது கெட்ட பழக்கமல்லே”

பெட்டை முழுசிப் பார்க்கிறான்.

“கெதியாய்த்தா அங்காலை கேக்கவேணும்”

“என்னோடை வீட்டுக்கு வாறியா அம்மா வைக் கேட்டிட்டு? நிறையச் சாப்பாடு தாறன்... பள்ளியில் படிக்க வைப்பன்... நல்ல உடுப்பு காப்பு எல்லாம் தருவன்... அம்மாவுக்கு மாதம் இருபத்தைஞ்சு ரூபா கொடுப்பன்...”

வினோதமாகப் பார்க்கிறான் சிறுமி.

“இடைக்கிடை அம்மா அப்பா எல்லாரையும் பார்க்கக் கூட்டிவருவன்...” அவள் முடிக்கவில்லை “வெவ்வெவ்வெவ்வே. போ - போ - நீ போ. உன்னை காசும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம். சொல்லத் தகாத வார்த்தைகள் இரண்டு தொடர அடுத்தாளிடம் நகர்கிறான் அவள்.

இமெல்டா நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. இன்னொரு சிறுமி வருகிறான். அதே ‘ரேப்’ திருப்பிப் போடப் படுகிறது.

அப்பா அம்மா ஒருவரும் இல்லை. அதனால் ஒருவரையும் கேட்கத் தேவையில்லை.

“அப்ப வாறியா வீட்டுக்கு”

“,வாறேனே”

“யாரிட்டையேன் சொல்லிவிட்டு வாவேன்”

“வாணம்”

அங்கே நின்று பொலிஸ்காரர் ஒருவரிடம் தான் செய்ய இருப்பதை கூறுகிறான் இமெல்டா. முகவரியையும் கொடுக்கிறான்.

“இதுகளை நம்பிக் கூட்டிப் போகாதையும். நீர் பிடிவாதமாய் இருப்பதால் இரண்டு நாளைக்குக் கொண்டு போய் வைச்சிரும். சரியாய் நடந்தால் உங்களுர் பொலிஸ் நிலையத்தில் பதிஞ்சு வையும்”

குதிநடை போட்டுச் சிறுமி வருகிறாள். கூட்டிப் போகவே வெட்கமாக இருக்கிறது. கொஞ்சத் தூரத்தில் வரும்படி பணித்துவிட்டு நடக்கிறாள்.

வீடு சேர்ந்தவுடன் பல் துலக்கச் செய்து நீரள்ளி முழுக வார்க்கிறாள். சந்தன சோப் கரைகிறது. நீண்ட தலைமயிர் அழகாகக் காதோரம்வரை வெட்டப்படுகிறது. அவளது சிறுவயதுச் சட்டை ஒன்று ஒடுக்கித் தைக்கப்படுகிறது. பவுடரும் பொட்டுமாக அம்மா முன்விலையில் கூட்டி வருகிறாள்.

நிறமும் அழகும் புன்னகையும், கழுத்தைச் சாய்ச்கப் பார்க்கும் பார்வையும் இமெல்டாவே அசந்து விடுகிறாள்.

“ஆனைப்பார்த்தால் ஏதோ பெரிய இடத்துப் பிள்ளை போலத்தான் தெரிகிறது. சின்னஞ்சிறியில் யரேன் தூக்கி வந்து நகைநட்டைப் பறிச்சுப்போட்டு விட்டிட்டுப் போட்டானே”

இளமை பற்றி அவளிடம் எதுவும் அறிய முடியாதிருக்கிறது. நினைவு வந்தகாலந்தொட்டுப் பிச்சை எடுக்கிறாள் மற்றப் பிச்சைக்காரரோடு சேர்ந்திருப்பாள். அவ்வளவே.

உணவும் ஆசைவார்த்தைகளும் பரிமாறப்படுகின்றன.

தனது வெளிநாட்டுச் சட்டைகள் இரண்டையும் வேறு இரு சட்டைகளையும் சரிப்படுத்தி ஒரு சிறு பெட்டியில் வைத்துக் கொடுக்கிறாள். தான் பத்திரப்படுத்தி வைத்த தனது பழைய பொருள்களில் றிபன், போனை, காப்பு, சீப்பு, மாலை போன்றனவும் பெட்டிக்குள் சேர்கின்றன. சிறுமியைப் புதுக்கோலத்தில் பார்க்க இருவருக்குமே பரிதாபமாயிருக்கிறது.

அவளும் நீண்டநாட் பழகியவள் போல வளையவருகிறாள். புத்திசாலித்தனமான கேள்விகள் கேட்கிறாள். “பெரியம்மாளைக் கவனமாசப் பார்ப்பேன்; அவர்கள் சொன்ன எல்லாவற்றையும் மறக்காமல் அதன்படி நடப்பேன்” என. விசுவசாததைக் கண்ணிலும் குரலிலும் காட்டிக் கூறுகிறாள்.

‘ஆழங்காணமுடியாத சமுத்திரங்களினடிக் குகைகளிலே எத்தனை ஆயிரம் தூய்மையான ஒளிவீசும் முத்துக்களும் மணிகளும் கிடக்கின்றன’ என்ற இங்கிலிசுப் பாடல் சூப்பகத்துக்கு வருகிறது அம்மாவுக்கு.

சும்மா இருக்கிற நேரத்திலே பாடஞ்சொல்லிக் கொடுத்து ஆளாக்க வேண்டும் என எண்ணுகிறாள் அவள்.

விடியற்காலே “அவளையும் எழுப்பள் ஏதும் உதவி செய்து தருவள்.” தாயின் குரல்-

“வேண்டாமம்மா, கொஞ்சநாள் போகட்டும்”

விடிந்து ஆறுமணி அவளை எழுப்பப்போனாள் இமெல்டா அங்கே..... பாய்தலையணையில்லை, பெட்டியில்லை, ஆவில்லை கூப்பிட்டுப் பார்க்கிறாள். கிணற்றுள் எட்டிப் பார்க்கிறாள். பஸ்தரிப்புக்கு விரைகிறாள்.

“ஒரு அழகான சிறுமியா? பத்து வயதிருக்கும்? பாயொன்று இருக்கியபடி யாழ்ப்பாணம் போக எத்தப்பக்கத்திலே நிற்க வேண்டும் என்று கேட்டது. தேத்தண்ணி வாங்கிக் குடிச்சிட்டு ஐந்துமணி பஸ்ஸிலே போட்டு” என்றார் கடைக்காரர்.

அலுவலகத்துக்குப் போகும்போது எல்லா பஸ்தரிப்புகளையும் நோட்டமிடுகிறாள் இமெல்டா.

தலையெல்லாம் அலங்கோலமாகக் கலைந்து முகத்தில்கரி வழிய இடுப்பில் ஒரு துண்டோடு பிச்சைசேகேட்டுக் கொண்டு நின்றவள் இவளைக் கண்டதும் ஓடிச் சென்று நடைபாதையில் குந்தியிருந்த ஒரு பெண்ணின் பின்னால் மறைந்து கொள்கிறாள்.

தாயாக இருக்க வேண்டும்; அந்தப் பெண் சரேலென எழுந்து இவளையும் இழுத்துக் கொண்டு ஒரு சந்தில் மறைகிறாள்.

இரண்டு நடவடிக்கைகள் சமீபத்தில். இமெல்டாவின் நம்புவாரை தீரவில்லை.

ஒரு சிறு குழந்தையுடன் இருபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண் பிச்சைக்கு வருகிறாள். இளமை சிந்தும் செந்தளிப்பு உடம்பெங்கும் வியாபித்துள்ளது. இமெல்டாவின் கையை நீட்டுகிறாள்.

“குழந்தை எத்தனை மாசம்?”

“ஆறுமாசமுங்க”

ஐப்பதுசத நாணயமொன்றை நீட்டிக்கொண்டே “தகப்பன் எங்கே?”

“தகப்பன் இல்லீங்க”

“எங்காவது வேலைக்குப் போகக் கூடாது?”

“இக் குழந்தையோடு யார் தரப்போகிறாங்க?”

இமெல்டாவுக்கு ஒரு கணம் உள்ளத்தெழுகிறது. தன் விளையை விளக்குகிறாள் இமெல்டா. இக் குழந்தையோடு தான் அவளை வைத்திருப்பதில் அக்கறை கொண்டதாகக் கூறுகிறாள்.

தெரிந்தவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு மறுநாள் அதே நேரத்துக்கு அவ்விடம் வருவதாக கூறிச் செல்கிறாள் அப்பெண்.

முதல் நம்பிக்கையளிப்பதாக இருந்தாலும் இமெல்டாவுக்குச் சந்தேகம் தான்.

மறுநாள் வீடு கவலகக்கிறது. குழந்தைக்கு ஏனை கடப்பாடுகிறது. அம்மாவுக்குக் குழந்தை ஒரு பொழுது போகலாக அமைகிறது. அவளும் அதிகாலையிலேயே எழுந்து உதவிகள் புரிகிறாள். இமெல்டா குனிந்து உடுத்து ஆயத்தம் செய்வதற்குள் உணவுப் பார்சல் மேசைக்கு வந்துவிட்டது. வாழ்வின் பயனை அடைந்து விட்டதாக மகிழ்ச்சிகள் அவள் நிலைக்க வேண்டுமென மாதாவை வேண்டுகிறாள்.

தாயும் மகனும் குழந்தையைப்பற்றிக் கற்பனைக் கோட்டை கட்டுகிறார்கள். மகளை வண்டலுக்கும் அனுப்பத் தயாராகிறாள் தாய். நினைவுச் சின்னம்போல் பொத்தி வைத்திருந்த மகனின் அரைமுடி, சலங்கை குழந்தையின் அரையில் ஏறுகிறது. இமெல்டாவுக்கு வேலைப் பளு வெதுவாதக் குறைந்து போய்விட்டது.

இருவாரங்கள் கழிகின்றன.

எல்வளவு கெதியில் திருப்தி தோன்றியதோ அவ்வளவு சீக்கிரம் சலிப்பும் வருகிறது அப்பெண்ணுக்கு.

“இங்கே வேறு இனத்தார் சனத்தார் வாறதில்லையோ? ஒரே டல்லாயிருக்கு - சிறு ஒழுங்கை ஆபடியால் சனப் போக்குவரத்துமில்லை - நீங்க சினிமா பார்ப்பதில்லையா? கிட்டடியில் படமாளிகை ஒன்றும் இல்லை யா?-- நீங்க கொஞ்ச சாறிதானே வைச்சிருக்கிறீங்க. பஸ் ஸ்ராண்டிலே நின்றால் விதவிதமாய் வண்ணவண்ணமாய் நல்ல சாறிகள் வரும் பார்த்துக்கிட்டே ஆசை தீர்க்கலாம் - அங்கே இருக்கிற கூலியானாக இந்தக் கொளந்தை மேலே கூடிய பிரியமாயிருப்பாங்க, கிழமைக்கு நாலு வார்ட்டி சினிமா பார்ப்பேன்.” இப்படி இப்படி எத்தனையோ - பழகிய - வாழ்க்கையை மறக்கமுடியுமா? அந்த எதிர்பார்ப்புகள் இவளால் கொடுக்கப் படக் கூடியனவா? உணவு, உடை, வசிக்க ஓர் இடம் இவற்றைக் கொடுக்கலாம். மற்றைய எதிர்பார்ப்புகளை? பஸ்நிலையத்தின் கலகலப்பு, தன்னோடொத்தவர்களின் அரவணைப்பு, இளமையும், குழந்தையும், பிரயாணிகளிடம் இருந்து பெற்றுக் கொடுக்கும் கூடிய பணம், நினைத்த பொழுது போக்கு - கட்டுப்பாடற்ற சுதந்திர வாழ்க்கை - இவற்றிற்காக அவள் ஏங்குகிறாள். போக்க முடியுமா இவளால்? வந்தவழியே திரும்பிப் போகிறாள் அப்பெண். பஸ்நிலையத்தில் அவளைக்கண்டால் சிரித்தபடியே வந்து “பெரியம்மா சுகமாய் இருக்காங்களா” என்று விசாரிப்பாள்.

இமெல்டாவின் வாழ்க்கை பழையபடி யந்திரமாக அமைகிறது. சுற்றஞ்சூழல், பந்தபாசம், சட்டதிட்டம், பொறுப்பு, சுமை இவற்றினூடே அவள் ஓய்வு, பொழுது போக்கு, இனிமை, இளமை, எல்லாமே அடகு வைக்கப் பட்டு விட்டன. சொல்லி ஆற ஆளில்லை. நோயாளியைக் கவனிக்க உதவியில்லை. நேரத்துக்கு உணவில்லை, ஓய்வில்லை. யார் திருப்தியற்ற வாழ்வு வாழ்கிறார்கள்? யார் அனாதைகள்?

இவ்வசத்தில் உண்டு சோம்பல் வாழ்வுக்குப் பழகிப் போனவர்களா? ஒரு நாளின் இருபது மணித்தியாலங்களும் உழைப்பு - உழைப்பு - உழைப்பு என மாய்ந்து போகிறவர்களா? இமெல்டா யோசித்துக் கொண்டே வருகிறாள்.

யார் அனாதைகள்?

○ ○ ○

—1981

வாழ்வைத்தேடு

மழை! சாதாரண மழையா? மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்து 'சோ' வெனக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

வீதிக் கரையிலே கொட்டும் மழையிலும் கம்பீரமாகக் காட்சி எடுத்துக்கொண்டிருந்தது "தங்கம்மா நர்சிங் ஹோம்". வைத்தியசாலையின் முன்புறத்திலே அமைக்கப்பட்டுள்ள தண்ணீர் குழாயில் மழையையும் பொருட்படுத்தாது தண்ணீர் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர் கிராமப் பெண்கள். அச் சிறுதூறலுடனே வீடுபோய்ச் சேர்வதற்குக் குடங் கொல்லாம் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் ஒரு பெண் சிறிது தாமதமாகவே நின்றாள். அவள் "கிரிசாம்பாள்" பாடத்தைக் கவனமாகக் கற்றிருப்பாள் போலும் அவள் கண்கள் நாற்புறமும் சுழன்று கொண்டிருந்தன. கூட்டம் குறைந்தது. தெருக்கோடியைப் பார்ந்துப் புன்முறுவல் பூத்தாளவள்.

இந் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் யன்னலாடாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது ஓர் உருவம். எங்கே? தங்கம்மா நர்சிங் ஹோமிலே தான், அவ்வுருவம் தெருக்கோடியைப் பார்த்தது. வாஸிப முறுக்கேறிய கட்டிளங் காளை யொருவன் வந்து அப் பெண்ணுடன் பேசத் தொடங்கினான். குவிரில் விறைத்தும், மழையில் நனைந்தும் இவ்வுலக சிந்தனையே இல்லாமல் அவர்கள் அப்படி என்னதான் பேசினரோ? தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு பெருமூச்செறிந்தது அவ்வுருவம்.

அவள் ான் அபலை இலட்சுமி. இவ் விளங்காதலர்களைக் கண்டு அவள் ஏன் பெருமூச்சுவிடவேண்டும்? இரைந்து பொழி

யும் மழையினோசை பின்னணி கீதம்பாட, தலைவிலே முழங்கி, நெஞ்சிலே இடித்து கண்களிலிருந்தும் மழை பெய்தது. இடைக்கிடையே இடியின் காத்தத்தைப் பொறுக்க முடியாது கிளம்பிய சுழற்காற்று பெருமூச்சாக வெளியேறியது. வாழ்க்கை ஏட்டின் ருசி மிகுந்த அததியாயத்திற்கு நினைவு ஏடுகள் படபடவெனப் புரண்டன. அது அளவெட்டியிற் போய் நின்றது.

அன்றும் இதே போன்ற ஒரு சூழ்நிலை. மழை மூன்று நாட்களாக விட்டபாடிலை. தோட்டங்களெல்லாம் பெள்ளக் காடாயிருந்தன. குடிசையை விட்டு நிலத்திற் கால் படாமலே பதுங்கிக் கொண்டிருந்தனர் மக்கள். இலட்சுமி துள்ளித்திரியும் பசுக்கன்று, ஆடி அசையும் பூங்கொம்பு, கிராம வளத்தின் எழிலோவியம், குறுகுறுத்த குணமுடைய அவளுக்கு வீட்டில் இருப்பே கொள்ளவில்லை மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. “அப்பு, தோட்டத்திலே கிழங்கு பிடுங்கிக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று கடகத்தையும் கொண்டு புறப்பட்டாளவள். இந்தக் குளிரிலே சிறு கிழங்கை அசித்துச் கடக்கடச் சாப்பிடும் இன்பம் அவளுக்கும் அவளைச் சேர்ந்ததாருக்குமல்லவா தெரியும்!

சிறுகிழங்குக் கொடிகள் அவளைப் போலவே வஞ்சக மின்றி வளர்ந்து. பூரண எழிலைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தன. உருண்டு திரண்டு பருத்த அக்கிழங்குகள் தம் மேனியாலே பூமியைக் கவ்விக் கிடக்க, தாயிடமிருந்து சேயைக் கவர்வது போல், தன் வலிமையெல்லாம் கூட்டி நிலத்திலிருந்தும் அவற்றைப் பறித்துக்கொண்டிருந்தாள் இலட்சுமி.

“மோடி கிறுக்குதடி தலையை.

மொந்தைப் பழைய கள்ளைப் போலே”

என்ற பாட்டு எதிரொலித்தது.

திடுக்கிட்டவாறே சேலையைச் சரிசெய்து கொண்டு நிமிர்ந்தாள், வரம்பிலே இருப்பில் கை வைத்தபடி

வண்ணப் புன்னகையுடன் நிற்கும் ஒரு வாலிபனைக் கண்டாள். பழைய கள்ளின் குணம் அவனுக்கீகா அல்லது பாரதியாருக்கோ எப்படித் தெரிய வந்தது, என்ற ஆராய்ச்சி செய்யவில்லை. அவள், முகத்திலே நாணம் செவ்வானக் கோலமிட, கண்கள் சிறுகிழங்குக் கொடியில் கோலமிட்டன. கைவிரல் கோலமிட்டது கிழங்கிலே. மகிழ்ச்சி கோலமிட்டது மனதிலே.

“ஏன் இலட்சுமி, இந்த மழையிலும் சிறு கிழங்கு அவசியமோ?” என்று கேட்டாள் எதிர் வீட்டு இராமநாதன். அந்தஸ்திலோ, கல்வியிலோ அவளிலும் மேம்பட்ட அந்த வீட்டுக்காரரின் ஸ்ரீ மகன் இராமநாதன். சாதாரண கல்லூரி மாணவர்களைப்போன்று ஏராளமான இலட்சியக் கனவுகள் காண்பவன். கல்கத்தாச் சர்வ கலாசாலையில் இரண்டாம் வருடப் பரீட்சை முடிந்து வந்த இராமநாதன், இலட்சுமி கடாட்சம் பெறத் தூடியாய்த் துடித்தான். எட்டாக்கனியென்று தெரிந்திருந்தும், ஏழை இலட்சுமியால் பருவக் கோளாறைத் தடுக்க முடியவில்லை. பருவம் வந்து படர வேண்டிய கொடிக்கு ஆதரவு தேடிவரும் நிலையில் அவள் பெற்றோரின்மையால், கொடி கொம்பை நாடியது - அது இயற்கை - பருவக் கிளர்ச்சி.

சண்களால் மட்டும் பேசிவந்தோர் இன்று நேரில் சுந்தித்தனர். அப்பெரும் வயற்பரப்பிலே, யாரும் நடமாடாத நூரத்திலே இப்படி நிற்பது அவளுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கியது. ஒன்றும் பேசாது கிழங்குகளை வாரிக்கொண்டு நடந்தாள். மழையில் நனைந்து உடலுடன் ஒட்டிக்கொண்ட புடவை விரைவாக நடக்க இடங்கொடுக்காது விடினும் எப்படியோ வாய்க்காலையடைந்தாள். வாய்க்காலில் அழுக்கு நீர் வடிந்துபோக இப்போது தென்சிய வெள்ளம்பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவள் தன்பக்கத்தே வந்து நின்றதை அறிந்தும், அறியாள் போன்று சிறுகிழங்கை நீரில் அலசுந்தொடங்கினாள் இலட்சுமி. படலம் படலமாகக் கிழங்கைச் சுற்றியிருந்த மண் கரையத் தொங்கியது,

கண்ணீரென்னும் தண்ணீரால் பாவமென்னும் மண்ணை கழுவித் தூய்மையடையும் ஒருவனைப்போன்று பரிசுத்தமாகக் காணப்பட்டது சிறுகிழங்கு.

“இலட்சுமி என்ன பேசாதிருக்கிறாய்? கையெல்லாம் சிவந்துவிட்டதே, விடு .. நான் அலசித் தருகிறேன்”. என்று அவளை விலக்கித் தான் அலசத் தொடங்கினான், இராம நாத்தன்.

“கல்லூரிப் பெண்களுக்குத் தான் கைக்குட்டை வைத்திருந்தாலும் கை கன்றிவிடும. எனது கைகள் உழைப்பினால் உரமேறிய கைகளாக்கும்” என்று குனிந்த படியே சொல்லி முடித்தாள் இலட்சுமி. இதைச் சொல்லி முடிக்க அவள் பட்டபாடு! அவளுக்கு எப்போதுமே தான் கல்லூரியில் கால் வைக்கவில்லையே என்ற மனக்குறை. அதனால் தாழ்வு மனப்பான்மை. “ஐயோ அவனுடன் முதல் முதல் பேசிய வார்த்தைகள் - அதிலும் முதல் வார்த்தையிலேயே கல்லூரிப் பெண்களை ஞாபகப்படுத்தி விட்டேனே, சீ, என்ன அபசகுனம்” என்று அவள் மனம் அங்கலாய்த்தது, படபடத்தது. என் பெற்றோரிலும் பார்க்க நீ நன்றாகக் கல்லூரிப் பெண்களைக் கண்டு வைத்திருக்கிறாயே!”

குளிரினால் அவன் சிவந்த கையிலிருந்த ரோமங்கள் குத்திட்டு நின்றன. காற்றினால் படபடத்த தும்புகள் நிறைந்த கிழங்கை அவள் பார்த்தவாறே - “அப்படியிருந்தும் படித்தவர்கள் கல்லூரிப் பெண்களைத்தானே நாடுகிறார்கள்” என்று சொல்லும்போதே அவள் கண்ணில் நீர் அரும்புகட்டியது. அவள் அறியாமையை எண்ணித் தன்னுள்ளேயே பச்சாத்தாய் பட்டுக் கொண்டான் இராமநாத்தன்.

மௌனமாகக் கிழங்குகளை கூடையில் அடுக்கிய படி அவனது அரும்பு மீசையில் பார்வையைச் செலுத்தியவாறு இருந்தாள் இலட்சுமி. மௌனம் கலகநாஸ்தி, என்பார்களே, அந்த மௌனம் இங்கே காதலை வளர்த்தது.

இன்பம் பெருமூச்செறிந்து இரு உள்ளங்களையும் இணைத்தது. வெள்ளம் கலகலவெனப் பாய்ந்துக் கொண்டிருந்தது. காற்று குளு குளு வென வீசியது. மழை பெய்யத் தொடங்கியது. தன்னுணர்வடைந்த இலட்சுமி கடகத்தைத் தூக்கினாள்.

“ என் கூலி எங்கே ? ”

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் கண்கள் கேட்டதை அவள் உள்ளம் அறிந்தது. தலை கவிழ, மகிழ் வோடு கலந்த வெட்கத்தின் ரேகை அவள் கடைவாயில் இளநகையாக நெளிந்தது... அவன் மீண்டும் கேட்டான்.

“ கூலியைத் தருகிறாயா ? ”

நாணம் பின்னுக்கிழுக்க, ஆசை முன்னுக்கிழுக்க “ பிறகு...” என்றாள்,

அவன் விடவில்லை, “ எப்போ ? ”

“நாலு மணிக்கு, என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் ஓட்டம் பிடித்தாள் வீட்டில் கிழங்கைக் கழுவிப் பாணையில் இட்டு அவிக்கத் தொடங்கினாள். பாணை சூடேற அவள் உடம்பும் சூடேறியது. தண்ணீர் வெது வெதுக்க அவள் உள்ளமும் வெது வெதுத்தது. கிழங்கு குதித்துக் குதித்து அவிய நீர்பொங்கி வழிந்தது. மனமும் துள்ளித் துள்ளிக் குதிக்க மகிழ்ச்சி பொங்கி வழிந்தது,

கிழங்கு அடுப்பை விட்டிறங்கியது. நல்ல கிழங்காக இரண்டை எடுத்து வைத்துவிட்டு மிகுதியைத் தந்தையிடம் கொடுத்துவிட்டு “ அப்பு ஆட்டுக்குக் குழை முறித்துக் கொண்டு வருகிறேன்” என்றாள். ஊர்ச்சனங்களெல்லாம் உள்ளடங்கியிருக்க பிள்ளை மாத்திரம் மழையெல்லாம் திரிகிறதே என்று அலுத்துக்கொண்டார் தகப்பனார்.

தோட்டத்திற்கு அவள் போவதைக் கண்ட இராம நாதன் தானும் புறப்பட்டான். பாவம், பட்டணங்களிலே,

வாடிய காய்கறிகள் நிறுத்து விற்கப்படுவதைக் கண்டு பழகிய ஒருவனுக்குக்கிராமத்திலே பச்சைக் காய்கறிகள் செடி கொடிகளிலே தூங்குவதைக் கண்டால் எப்படி இருக்கும்.

மழைக்காக இலட்சுமி ஒதுங்கி நின்றாள் மாட்டுக்குடி லுக்குள். காத்திருந்தவன்போல் வந்தாள் இராமநாதனும்.

“ கூலி கேட்டீர்களே, இதோ ”

பக்குவமாகத் தோல் உரிக்கப்பட்ட கிழங்கு கைமாறி யது. தன்னுடைய கூலி இப்படி வெறுங்கிழங்காக வந்தது பற்றி இராமநாதனுக்குச் சிறிது ஏமாற்றமேயாயினும் அவளுடைய கையிலிருந்து கிடைத்த பங்கை மிக ஆவலோடு குடுத்துச் சாப்பிட்டான்.

பணக்காரன் ஏழை என்ற வித்தியாசமின்றி, கிழங்கு மாறி, மாறி இருவரினது வயிற்றுக்குள்ளும் சென்றுகொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து புறப்பட்ட ஆவி சூடான பெருமூச்சுக் களுடன் கலந்து கொண்டிருந்தது.....

..... குளிக்காற்று சுழன்றடிந்தது. மழை இரைந்து கொண்டு கொட்டியது. வானம் மின்னற்கோடு போட்டது குடிசின் கூரை பிரிந்துபோவது போலக் கிளம்பி விழுந்தது. எங்கும் மம்மலான இருட்டு, சுருங்கச் சொல்லின் வெளியுலகம் புரட்சிகரமாக விளங்கிய அதே நேரத்தில் மாட்டுக் குடிலுள் அமைதி நிலவியது. ஓட்டிக்கொண்ட இரு இதயங்கள் அங்கே இன்ப கீதம் பாடிக்கொண்டு மெய்மறந்திருந்தன.

மீண்டும் அவள் தெருவை நோக்கினாள். தண்ணீர்க் குழாயடியிலிருந்து அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். “இதே நேரம் இதே சூழ்நிலை. இதே பின்னணியில் அன்று அவள் எத்தனை சிரிப்பு முத்துக்களை உதிர்த்தாள். இன்று ..... அதே பின்னணியில் கண்களிலிருந்து மூத்துச் சொரிசின்றது

காதலுக்கு எத்தனையோ வரைவிலக்கணம் எல்லாம் பேசி அத் தெய்விகக் காதலுக்கு மதிப்புக் கொடுத்த இராமநாதன், அக்காதல் தன்னைநாடி வந்தபோதுதான் அதனால் படக்கூடிய துன்பங்களை யெல்லாம் கண்டான். வாய்வேதாந்தம் வாழ்க்கைக்கு உதவாதென்பதை அறிந்தான். மெல்லவும் விழுங்கவும் முடியாத நிலை, சுய கௌரவமும் அந்தஸ்தும். வேதாந்த வாய்க்கு ஒர் பூட்டுப் போட்டன. அறையில் நடக்கும் இரகசியங்களை யெல்லாம் அம்பலந்திற் குக் காட்டும் பெண்களின் தன்மையை நினைந்து வருத்தினான். அது இயற்கையின் நியதி. “படிப்பு முடியும் வரையும் என்னைக் காட்டிக் கொடுக்காதே” எனக் கெஞ்சினான். காதலிக்க மாத்திரம் தெரிந்த அக்கோழை பறந்து விட்டான் இத்தியாவுக்கு.

கல்லூரிப் பெண்களானால் இவ் விவகாரத்தைக் கொடுவரையும் கொண்டு சென்று அக்கோழையின் சாயத்தைக் கழற்றியிருப்பார். பாவம் பேதை, கண்ணகியின் வாரிசு தானென நினைத்துக் கொண்டாள். ஊர் அறிந்தால் ... .. ‘பிடித்தாலும் புனியங்கொம்பாய் பார்த்துப் பிடித்தானே .. யார் யார் இவளுடைய காதலினால், அப்பாவிப் பையனைச் சாட்டுகிறாள்!’ இப்படியாக அந்தஸ்தும் கல்வியும் இரவள் செய்த தவறை ஒருவரிலே சுமத்திவிடும்.

வாழ்வா சாவா? வயது போன தன் தந்தை—

ஊரை விட்டு, உற்றார் பெற்றாரை விட்டு, நீங்காத பழியைச் சுமந்து கொண்டு புறப்பட்டவனுக்குத் ‘தங்கம்மாநர்சிங் ஹோம்’ புகளிடமளித்தது. அவள் குழந்தை அது புத்தியுள்ள பிள்ளைபோலும் பிறந்தவுடனேயே இறந்து விட்டது. மூன்று வருடங்கள் பறந்தன. இன்று அவள் அங்கே ஒரு தொழிலாளி - அவள் வாழ்கிறாள். தன் தந்தைக்காக - அங்கே தன்னுதவி பெறும் எண்ணற்ற ஜீவன்களுக்காக.

அவள் கொடுத்த விலை.

தன்னுள்ளே அடக்கியிருக்கும் எந்தப் பிரயாணிக்கும் தன் அசைவால் ஒரு சிறு இடர்கூட வரக்கூடாது என்ற இரக்க சிந்தை காரணமாகவோ, அல்லது அந்த 1, 200 பிரயாணிகளும் சுமந்து செல்கின்ற இமாலயத் துன்பங்களின் பாரத்தாலோ நத்தை வேகத்தில் யாழ்ப்பாணம் நோக்கி ஊர்ந்து செல்லுகின்றது அந்த இந்தியக் கப்பலான 'நான் கௌரி'.

தலைநகரில் பிழைக்கப் போய் அங்கேயே நிரந்தர வாசிகளாகச் சகல சௌபாக்கியங்களுடனும் மேனாட்டுப் பாணிகலான வாழ்வொன்றை மேற்கொண்டு சொந்த ஊரையே மறந்திருந்த பலர் இன்று உடைமைகளெல்லாம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டும், எரியூட்டப்பட்டும் உடைக்கப்பட்டும், உடுத்த துணியொன்றே உடைமையாக, விட்டு வந்த உறவுகளை நாடி ஒடிவரும் காட்சி ..... ஒ ... கொடிய வேதனை!

கப்பலின் முன்புற மேல் 'டெக்கின்' ஜன்னலில் தன்னந்தனியனாய்க் கடலையெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் 35 வயது மதிக்கத்தக்க வாலிபன் ஒருவன். இப்போது மாத்திரமல்ல; நண்பர்கள் அவனைக் கூட்டி வந்து விட்ட நேரம் தொடக்கம் - இப்படித்தான். உணவில்லை, பேச்சில்லை.

அதோ! 'டெக்கின்' தளத்தின் சுவரோடு சாய்ந்த வண்ணம் 'எங்கே அவன் கடலுள் பாய்ந்து விடுவானோ' எனும் பீதி கண்களில் பிரதிபலிக்க உட்கார்ந்திருக்கிறான்

அவள் மனைவி அந்த இளம் பெண். கலவரம் நிறைந்த ஒரு சோகம் முகத்தில் கப்பியிருந்தது-கண்ணீருக்கு அப்பாற்பட்ட நிலைப்பாடு. அவள் அழகியாக இருக்க வேண்டும். உடம்பு முழுவதும் போர்த்தியிருந்தது. அவளது முகம் கண்டியும் வீங்கியும் காணப்பட்டது.

அவள் அருகே, சூழ்நிலையின் இறுக்கத்தாலோ, தான் கண்டு வந்த சோகங்களின் தாக்கத்தாலோ பெரும்பாலும் மெளனமே பூண்டு தாயின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்த வண்ணம் இருக்கும் அந்த மூன்று வயதுக் குழந்தை; அதன் முகத்தில் இருந்த திகைப்பு கல்லையும் கனிய வைக்கும்.

இந்த மெளன நாடகத்தை அவதானித்தவாறு, சற்றுத் தொலைவில் இருந்த 'பெஞ்சு' ஒன்றில் நடுத்தரப் பெண்மணி ஒருத்தி. அந்த நிலைமையை ஆராயும் கூர்மையும் துயர்தீர்க்கும் ஆர்வமும் அம்மையாரின் கண்களில் குடிகொண்டிருந்தன.

மதிய போசனத்துக்கான மணியோசை. முடிசார்ந்த மன்னரும் ஒரு சாண் வயிற்றுக்கு அடிமையானவர் தாமே! நிர்வாக அதிகாரிகள், வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், பெண்கள், தொழிலாளர்கள், சிறுவர்களைக் கொண்ட, 'கியூ' ஒன்று சில நிமிடங்களிலே அமைந்துவிட்டது.

அந்த இளம்பெண் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு எழுகிறாள். முன்பின் பரிச்சயமில்லாத அந்த அம்மையாரை ஏறிட்டு நோக்குகிறாள். 'அவரைச் சற்றுப் பார்த்துக் கொள்வீர்களா?' என்னும் பார்வை.

'நிச்சயமாக' என ஆதரவு கூறும் அப்பெண்ணின் பார்வையோடு திருப்தியற்றவளாகத் தன் குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு 'கியூ'வில் சேர்ந்து கொள்கிறாள்.

மைந்தன் காதில் ஏதோ சொல்கிறாள் அவ்விளம் பெண். அவன் முகம் ஒரு கணம் மலர்கின்றது. இந்தப் பால்வடி

யும் மலர்ச்சிதான் அவனது இயற்கை வதனம் எனத் தோன்றுகிறது.

தளிர் நடை போட்டுத் தந்தையின் அருகே செல்விறது அக்குழந்தை.

“சாப்பிட வாங்க டாடி, எக்குத் தீத்தி விடுங்கடாடி” என்றவாறு அவர் ஆடையைப் பிடித்து இழுக்கிறது. அரைவே இல்லை.

சயங்கியவாரே எழுந்து அவனிடம் செல்கிறாள் அவள்.

தட்டோடு உணவை வைத்துக் கொண்டே ஏதோ சொல்கிறாள்.

தட்டோடு உணவு கடலுள் பறக்கிறது!

மாலை செய்யும் ஜாலத்தை - கடல் சூரியனை விழுங்கும் காட்சியைத் தம் கவலையினூடே கண்டுகளிக்கின்றனர் பிரயாணிகள். இருந்த இடத்திலேயே தன்னை மறந்து கண்ணயர்ந்திருக்கிறாள் அவ்விளம் பெண். முகச் சிவிர்ப்பு நல்ல ஜூரம் இருப்பது போலக்காட்டுகிறது. குழந்தை மெல்ல எழுந்து அப்பாவிடம் செல்கிறது. திரும்பி அவளைப் பார்த்துக் கிழை. அவள் கண்களில் கொலைவெறி தாண்டவமாடுகிறது. திடீரெனக் குழந்தையை வாரி எடுத்து ஐன்னலுக்கு வெளியே எறிய முயற்சி எடுக்கவே.

“டேய் டேய் !” எனக் கத்தியவாரே அந்த அக்மையார் ஓடிவந்து குழந்தையின் கால்களை இறுகப் பற்றிம் கொள்கிறார். அவரது சத்தம் மற்றையோரை ஈர்க்கவே அவர்கள் ஓடிவந்து அவனிடமிருந்து குழந்தையைப் பறித்தெடுக்கின்றனர்.

அந்த இளம்பெண் ஓடிவந்து குழந்தையை வாங்கிய வாறே ஆவேசத்துடன், “குழந்தைகளை நெருப்பிலே ஏறிகின்ற அந்த இனவெறியர்களுக்கும் தண்ணியிலே ஏறிகின்ற உங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்...? எனக் கத்துகிறாள்.

“போ, போ... நீ அவங்களோடயே போயிடு” என ஆங்கிலத்தில் கத்துகிறாள் அவன். அவள் முகம் இறுகுகிறது.

பைத்தியம் முற்றி விட்டதாகக் கருதிச் சுக பிரயாணிகள் அவனை மருத்துவர் அறைக்கு இழுத்துச் செல்கின்றனர். “என் கடவுளே! என் கடவுளே” என அடிக்கடி ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொள்கிறாள் அவள்.

‘டெக்’ கில் கூட்டம் குறைகிறது ‘நிறம் மாறாத பூக்கள் டெலிவிஷனில் - மாணவிகள் இளைஞர் கூட்டம் அங்கே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒரு சிலரே டெக்கில்.

இளம் பெண் மெல்ல எழுகிறாள். அம்மையார் இருந்த ‘பெஞ்சு’க்கு வருகிறாள் அருகே அமர்கிறாள்.

“மேடம், நீங்கள் டிச்சரா? .....

ஆமெனத் தலையசைக்கிறார்.

“மேடம், மனம் திறந்து யாருடனாவது பேச வேண்டும் போலிருக்கிறது, உங்களைப் பார்த்தால் எங்கள் பெரியக்கார போன்றிருக்கிறது.”

அவரது மனம் நெகிழ்கிறது.

“பரவாயில்லை “அக்கா” என்றே அழையுங்கள். நான் ஒரு சமூக சேவகியும் கூட ஆனபடியால் பயமில்லாது உரிமையோடு மனம் திறந்து பேசுங்கள்.”

கழுத்தைப் போர்த்தியிருந்த சேலையைத் தளர்த்துகிறாள் சட்டையின் மேற் பின்னைக் கழற்றுக்கொள்ளும். ஓ! பயங்கரம்! மேல்மாப்பு, கழுத்து எல்லாம் .....

விம்மி, வீங்கி, சினந்து, சிவந்து சிதல் கட்டிய வேட்டை நாய்களின் பிழுண்டல்கள்! குதறல்கள்!

இன்பமும் துன்பமும் சகலம் தானே எனச் சலனமற்றிருந்த அம்மையாரின் கண்கள் நீரைச் சொரிகின்றன.

இழுத்துத் தோளில் சரித்துக் கொண்டே முதுகைத் தடவுகிறார். ஆறுதல் அளிக்க முற்பட்டதோடு, ஆத்திரமாகக் கேட்கிறார்.

“ஏன் டாக்டருக்குக் காட்டவில்லை இது விஷம் அல்லவா...?”

“எப்போது சாவு வரும் எனக் காத்திருக்கும், எனக்கு ஏன் டாக்டர்? அதிர்ச்சியடைந்திருக்கும் கணவனையும் பச்சிளம் பாலகனையும் தகுந்தவர் கையில் ஒப்படைத்து விட்டு இந்த அவமானம் வெளியே தெரிய வராத வகையில் தீ மூட்டிக் கொள்ளப் போகிறேன்” - தெளிவாகக் கூறுகிறாள் அவள்.

தேவைக்கு அதிகமான வசதிகளுடன் அந்த வீட்டில் அமோகமாக வாழ்ந்த இளங்குடும்பம் அது. மாவலி அபிவிருத்தித் திட்டத்தில் மிகவும் உயர்ந்த பதவி. வெளிநாடுகளில் புலமைப் பரிசில்கள் பெற்றுச் சேர்த்துக் கொண்ட பட்டங்கள். அதி அற்புதமான அந்த அழகியைக் காதலித்துக் கைப்பிடித்தான் அவன். ஒரு தேவதையாகப் பூசித்தான். வேலையாட்கள் ஆறு பேர் சொந்தக் கார். அலுவலகக் காரும் வந்து அவனை ஏற்றிச் செல்லும்.

அன்று அப் பெண் மார்க்கெட்டிலிருந்து வரும் போது இனவெறியர்களால் கார் நிறுத்தப்பட்டது. டிரைவர் இறங்கி அவளையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடினான். அவனைப் பிடித்து இழுத்து வந்து காரூள் தள்ளி நெருப்பு வைத்ததை அவள் கண்டாள் ஓடினான், ஓடினான். வெறியாட்டம் வீடுவரை வரப்போவது நிச்சயம். கணவன் வரும் வரை பொறுத்திருப்போமென அவசியமான சில மூட்டைகளைக் கட்டினான். மகனையும் தயார்ப்படுத்தினான்.

அலுவலகக் கார் வந்து நின்றது.

“சடுதியாக வாரும் ஆபீஸ் காரில் நண்பன் வீடு போக வேண்டும் இங்கே வருவது ஆபத்து என்று ஒருவரும் என்னைப் போகவிடவில்லை. நான் உம்மைக் கூட்டி வருகிறேன் என்று வந்தேன்” எனக் கூறிக்கொண்டே குழந்தையைத் தூசுக்கி கொண்டு ஓடினான். அதற்கிடையில் பலத்த கூச்சல் - கார்க் கண்ணாடி நொருங்கும் சத்தம் - கதவைமோதி உள்ளே ஓடி வரும் அரவம் - வெளியே போக வழியில்லை. பாய்ந்து மேலே ஏறி ஏ. சி. அறையில் தாளிட்டுக் கொண்டனர்.

தடதடவென்று படக்கட்டுகளில் ஏறும் சத்தம். ஒருவரை யொருவர் கட்டிப்பிடித்தபடி பீதியுடன் சாவை நோக்கிக் காத்திருந்தனர். கதவு உடைக்கப்படுகிறது.

“இந்த நாட்டு ராசாக்களான எங்களை விரட்டி விரட்டி வேலை வாங்கினாயே. என்ன பாடுபடுத்தினாய். இந்தியக் கூலிப் பிசாசே!” எனக் கத்திக் கொண்டே ஓடி வந்த முதலாவது குண்டனின் இரும்புக் கம்பி மண்டையில் இறங்கும் முன்னரே கை இரண்டையும் உயர்த்தி அதைத்தாங்கிக் கொண்டான் அவன். மனைவியிடம் இருந்து பிரித்து இழுத்தான் அடுத்தவன் நெஞ்சை நோக்கிக் கத்தியை ஒங்கிக் கொண்டே பாய்ந்து வந்தான் மூன்றாமவன்.

அதிர்ச்சியில் வெலவெலத்துப்போயிருந்த அவள், அந்தக் கணத்தில் சுய உணர்வு வரப் பெற்றவளாய் பாய்ந்து சென்று அக் குண்டனின் கைகளைப் பற்றினாள். அவனது மொழியில் கெஞ்சினாள் அமுதாள் மனோடினாள். அவனது அந்தக் கறுத்த விகாரமான அரக்கத் தாடைகளை வருடினாள் கும்பிட்டாள்.

“ஐயோ அவரை விட்டுவிடுங்கள். இனி இந்தப் பக்கமே வரமாட்டோம். இது சத்தியம். ஊரிம் பிச்சை எடுத்துண் போம்”

அவன் கைகளார்ந்தது. கத்தியை இறக்கினான் இரத்த வெறிமாறி வேறு வெறி ஏறுவதை அவன் கண்டான் பெரும் விலை கேட்டான் அந்தக் குண்டன், அதில் பங்கு கேட்டனர் சகாக்கள். கணவனிடம் தஞ்சம் புகுந்த அவன் கல்லுளி மங்கனாக அவன் நிற்பதையும் அவன் பின்னால் தன் குழந்தை ஒண்டி நிற்பதையும் கண்டான். குண்டர் களுக்கோ அடுத்த வீடுகளுக்கும் போகும் அவசரம்.

மெல்ல முகர்ந்து மெதுவாக மலர்த்தி அன்பின் எல்லைக்கு இட்டுச் செல்பவனின் முன்னிலையிலேயே அந்த மலர் பிய்த்துப் பிடுங்கிக் குதறப்பட்டது.

எவ்வளவு நேரம் சென்றதோ? அவள் கண்ணை விழித்த போது வீடு அமைதியாக இருந்தது. உடம்பை அசைக்க முடியவில்லை. நினைவு தெளிவாக இல்லை. வாசலில் அவர்களின் சர்டிபிக்கேட்டுகள், பாஸ்போர்ட்டுகள், காணி உறுதி, பங்குப் பத்திரங்கள் மற்றும் ஆவணங்கள் எரிந்து புகைந்து கொண்டிருக்கின்றன. உடனே நினைவு வருகிறது. தலையைத் தூக்கிச் சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறாள். ஒரு புறத்தில் குழந்தை கிடக்கிறது. கணவன்? ?

அதோ, அவன் அதே இடத்தில், தான் இழுத்து வீழ்த்தப்படுகிறபோது எப்படி அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றானோ அதே பார்வையோடு நிற்கிறாள். உடல் காயங்களில் இருந்து இரத்தம் கசிய அவன் மெல்ல எழுகிறாள்.

“தாங்க் காட்” உங்களைத் தப்பவிட்டு விட்டார்களா? பேச்சு மூச்சில்லை.

எழுந்து நின்று தள்ளாடுகிறாள்.

“ஆ, மூச்சு விடமுடியவில்லை” என்றவாறே அவன் ஆதரவை எதிர்பார்த்து இரண்டு அடி எடுத்து வைக்கிறாள்.

கோபமும் குரோதமும் கொப்புளிக்கும் கண்களுடன் அவன் காறித் துப்பினான்

“ஓ, மானங்கெட்டவனே! என்னை அவர்கள் கொல்ல விட்டிருக்கலாமே ..”

அந்நேரத்தில் பொலிலார் வந்து அவர்களை அகதிகள் முகாமுக்கு இட்டுச் சென்றனர். அன்று தொடக்கம் அவன் இப்படித்தான் இருக்கிறான்.

“இவர் மென்மையான உணர்வுகளைக் கொண்டவர் அக்கா. அவருடைய அந்த அன்பில் திளைத்தபோதெல்லாம் இந்த அன்பு, வாழ் நாள் பூராவும் நிலைக்குமா, கண்டிடு விடுமா என்றெல்லாம் ஐயுறுவேன், அவர் காட்டிய அன்புக்கு அவருடைய உயிரைக் காப்பாற்றி விட்டேன் என்ற நினைவு தியே என்னை வாழவைக்கிறது. அவர் பெற்றோரைச் சந்திக்கும் வரை ஒன்றும் நடைபெறக்கூடாது.”

இதைக் கேட்டு அந்த அம்மையார் பாகாய் உருகுநிறர் ‘எத்தகைய ஒன்றை இழந்து எத்தகைய வேதனைகளைக் அனுபவித்து அவன் உயிரைக் காப்பாற்றினான் - மனைவியாக இல்லாவிடினும் நன்றிக்காக - இல்லை உயிர்களிடத்து வைக்கும் இரக்கத்துக்காக, வைத்திய வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கலாமே! அவமானம் என நினைத்துவிட்டவர் இதைக் கிடையே தூற்றிக்காட்டுபவன் போல வார்த்தைகளை உதிர்க்கிறானே’ என ஓடுகிறது அவர் சிந்தனை.

“உனக்கு அவமானம் ஏற்படத் தொடங்கிய போகே தன்னுயிரைத் திரணமாக மதித்து உன்னைக் காப்பாற்றியிருக்கலாமே” என்கிறார் அவர்.

“ஐயையோ! நல்ல வேளை அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை அவர் கொலை செய்யப்பட்டிருந்தால் நானும் வாழ்ந்திருமாட்டேன்! குழந்தை அநாதையாயிருக்கும் ..”

“தங்காய். இவையெல்லாம் - எல்லாமே, உடல் காயங்கள் தாம். கணவன் உயிரைக் காத்த கற்பு உன்னைச் சுற்றிப் பரிவட்டமாக ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அவன் உள்ளம் ஒருநாள் பண்படும். அதுவரை இந்த அரிய விலைதிக்க முடியாத உயிரை ஒன்றும் செய்துவிடாதே. உனது சேவை இன்றைய சமூகத்தில் எமக்குத் தேவை, புரிகிறதா? ஒரு வனுக்கென்று வாழ்ந்தாய். அவன் வேண்டாம் என்றால் எத்தனையோ அநாதை உயிர்கள் உன் அன்புச் சேவைக்காகக் காத்திருக்கின்றன.”

அவள் கரங்களைப் பற்றி பிறர் அறியாவண்ணம் வைத்தியம் செய்வதற்காகக் கப்பலின் நலன்புரி அலுவலர் சியாமளாவிடம் அழைத்துச் செல்கிறார் அம்மையார்.

எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அவர் பின்னே செல்கிறாள் அந்த இளம் பெண். நிச்சயம் காலம் அவளுக்கு வழிகாட்டும்.

1983

கனலும் தாய்மையின் மடியில்

“தலையிட்யும் காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும் என்று சும்மாவே சொல்லிச்சினம். வாத்தியார் பிள்ளை மக்காம், வைத்தியர் பிள்ளை நோயாளியாம். எங்களுக்கே கடவுள் இப்படி விதிச்சார்”

அக்கா யோகேஸ்வரி கத்துகிறா. அங்கும் இங்கும் ஆத்திரத்தோடு நடக்கிறா.

அவபாவம்! சமுதாயத்தின் தலையிடி காய்ச்சல்களுக்குப் பரிகாரம் தேடப்போறவ. இப்ப தன் வீட்டுக்குள் வந்ததும் செயலற்றுப் போய்க் குதிக்கிறா.

குணமத்தானின் குரலே இதுவரை கேட்கவில்லை அவர் தம் அறைக்குள் முடங்கிக் கிடக்கிறார் போலும்.

அக்காவின் குரலில் இப்போ சிறிது கெஞ்சல் குழையல் “மீனா, சொல்லம்மா, யாரவன்? சந்தி சிரிக்க முந்திக் கட்டி வைக்கிறன்”

இதெல்லாம் ஒரு நாடகமாக நவரசங்களும், பல்வேறு பாவங்களும், குரல் மாற்றங்களும் கொண்ட உரையாடலாக எனக்குப் படுகிறது. அவ முகத்தில் மாறும் பாவங்

களைக் கலையுணர்வோடு ரசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் காதுகள் செவிடாகிக் கிடக்கின்றன. அவ பார்வைதான் என் சண்டனைச் சந்திக்க முடியாமல் அடிக்கடி தவித்துத் தாவுகிறது.

* * *

அக்கா மீது நான் கொண்ட பாசம் ஒரு தேவதா விசுவாசம். சடவுளில் ஒரு குற்றத்தைக் கண்டாலுங் கூட என்னில் ஒரு பிழையுங் காணாத அக்கா, பாவம் தன் கோட்டை சரிந்ததைக் கண்டு புழுவாகத் துடிக்கிறா, ஆனால் என் இடெசியம், என் தீர்மானம், என் முடிபு சைத்யம் மாற்றமுடியாத அழுத்தக் காரியாக நான் நிற்கின்றேன்.

அத்தானின் குரல் திடீரெனக் கேட்கிறது. “யோகேஸ் என்னை தான் எல்லோரும் ஏனைத்தோடு பார்க்கப்போகின்றனம். ஏன், நீர்! கடத்தான் ஜமிச்சப்படுகிறீர். சொந்தத் தங்கை மாநிர்ப் பாசம் வைத்த எனக்கு இந்தப் பழி தடுமோ யீரு? வாயைத் திறந்து என் வயிற்றிலை பால் வாராமன்”.

அத்தான்! ஐயோ பாவம் உங்கள் மனைவி உங்களைச் சந்தேகித்தால் அவள் வீசர்! இன்னும் உங்களைப் பூரணமாகப் புரிந்து சொன்னவீங்கை. எப்பதுதான் அர்த்தம்.

“கொத்தான் சொல்லுது கேட்குதே மீனா எனக்கு இரவிரவாகப் பொலிஸ்காரன் வேலையும், பகல்பக? லாக சீஜை வேலையும் பார்க்க ஏலுமே? அவரெண்டாலும் சொல்லித் தொலை தங்கைதானே என்று பங்கு போட்டுக் கொள்கிறேன்.”

சீ, என்ன அச்சா இவ? தன்னையே ஆதர்ஸ பெண்ணாகக் கருதும் என்னையும், அவவையே சுற்றிவரும் அப்பாவி அத்தானையும் இப்படிச் சந்தேகிக்கலாமா? அவவுக்கு

எங்களால் துரோகம் பண்ண முடியுமா? ஏதோ தியாகம் செய்வது போலப் பிச்சைபோடுகிறோவாம்.

உள்ளம் ஊமை யழுகை அழுதாலும் என் கண்கள் அலைத் தீன்ரமாகப் பார்ப்பதை நிறுத்தவில்லை.

* * *

யோகேஸ் அக்கா என்றால் அவவுடன் கூடப் பிறந்ததே எனக்குப் பெருமை. நல்ல கெட்டிக்காரி நன்றாகப் பாடுவா, ஆடுவா, பேசுவா, நடிப்பா, சாதுரியமும் சாமர்த்தியமும் உள்ள சகலகலாவல்லி யாராவது அவவைக் குறைகுற்றம் சொல்வதாயின் அது பொருமையின் நிமித்தமே என அடித்துச் சொல்லாம். உயர்ந்த நினைவுகள்! உயர்ந்த செயல்கள்!

அக்கா, மாதர் இயக்கமொன்றில் சேர்ந்து அபலைப் பெண்களுக்குச் சேவை செய்பவ. பிரிந்திருக்கும் தம்பதி களைச் சேர்த்து வைத்தல், தகராறு தீர்த்தல், வஞ்சிக்க பட்ட பெண்களுக்கு வழிவகை காட்டல். அனாதை, அக திப் பெண்களுக்கும் புனர்வாழ்வு முயற்சி செய்தல் எனும் மாதர் இயக்க இலட்சியங்களில் முன்னின்று செயற்படுபவ. அந்தச் சாமர்த்தியம் எல்லோருக்கும் வராது, ஆனால் அவ வுக்கு அது கைவந்த கலை.

அக்கா மீது கொண்ட அன்பினாலோ அல்லது இயற் கையாகவே சேவை நாட்டமோ, அத்தானும் அச்சேவை களை மதித்ததோடு, உற்சாகமளித்து உகவிகளும் செய் வார். எத்தனைக்கெத்தனை அவ நேரங்கழித்து வருகிறாலோ அத்தனைக்கு எமக்கு மகிழ்ச்சி. ஏனெனில் அது அவப் பொழுதல்ல, தவப்பொழுது. எங்கோ ஒரு குடும்பத்தில் அமைதி நிலை நாட்டப்பட்டிருக்கும். களைத்துவரும் அக்கா லின் தேவைகளும் வசதிகளும் ஏற்கனவே செய்து முடிக்கப் பட்டிருக்கும். அநேகமாக இச்சேவை இரவு 10, 11 மணி வரை நீடிக்கும். அப்போதெல்லாம் அத்தான் ஸ்கூட்டரில் அழைத்துச் செல்வார். மாலையின் பின்தானே சிலரை வீட்டில் சந்திக்கலாம்,

அக்காவுக்கு இது ஒரு காதற்கல்யாணம் அத்தானின் நண்பர் ஒருவருக்கு வீட்டில் நிம்மதியில்லாத வாழ்க்கை ஏறுமாறாக நடந்து எதிர்க்கதை பேசிக் குடும்பத்தில் குழப்பத்தை உண்டுபடுத்தும் மனைவி சீதனப் பெருமையால் கொடுங்கோல் ஆட்சிக்குட்பட்டு மௌனக் கண்ணீர் விடும் தாய், நண்பர் அவமானத்தால் தற்கொலையை நாடும் அளவுக்கு விவகாரம். அக்காவின் பொதுத்தொண்டு பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அத்தான் வந்து சந்தித்தார். அக்கா அப்பெண்ணோடு தொடர்பு கொண்டு ஒரு மாதத்திலேயே வீட்டில் மகிழ்ச்சி நிலவ வைத்து விட்டா அக்காவின் பேச்சில் அத்தானும் மருண்டு விட்டார் போலும்.

எனக்கு வயது 32 ஆகி விட்டது. என் மீது உயிரையே வைத்திருக்கும் அக்கா, எத்தனையோ முயற்சி செய்தும் ஏலத்தில் ஏற்றவனை வாங்க முடியாத நிலை. இதில் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். படித்தேன், பட்டம் பெற்றேன், தொழில் பார்க்கிறேன். எதற்கும் அக்காவின் சொல் கேட்டுத்தான். 'சரி' சொன்னாள் தான் — ஆனால் இதில்?

அம்மா முந்திச் சொல்லுவா "வாயும் திறவாது அழுக்தம், அன்பையும் பாசத்தையும் மனம் நிறைய வைத்துக் கொண்டு வெளியில் காட்டக் கூடத்தெரியாது. ஒரு வாயடி கையடியும் இல்லை. எப்படித்தான் பிழைக்கப் போகுதோ"? ஆனால் அக்காவுக்கு என் மீது ஒரு மதிப்பு. ஒரு பயங்கலந்த அன்பு, இன்று அது வரம்பு மீறிவிட்டது.

* * *

'கேட்டீங்களே, தலையைக் குனிந்தாளா? கண்களைத் தாழ்த்தினாளா? வைத்தகண் வாங்காமல் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு..... ஏதா நான் தான் குற்றவாளி மாதிரி. முகத்தில் ஒரு சலனம்? ஒரு வேதனை? ஒரு துக்கம்? உடனும் செய்யுறதைச் செய் என்ற மாதிரி'.

"இப்படிப்பட்ட கேஸ் எவ்வளவு உம்மிடம் வந்து ஒப் பேற்றியிருக்கிறீர். இதென்ன அறியாமல் மாட்டுப்படுகிற

வயதே? விபரம் தெரிந்து தானே எல்லாம் நடந்திருக்கு. கணநேரச் சலனமென்றால் அதன் பின் எத்தனையோ வழி வகையுண்டே' அத்தான் நல்ல அறிவுஜீவி. சிந்தனைக்கு இடம் கொடுத்து இருக்கிறார். அக்கா இப்படி உணர்ச்சி வசப்படுகிறாள். தந்தனக்கென்றால் இப்படித் தானாகும்.

‘சரி இப்ப எத்தனை மாசம்?’

வாயைத் திறக்கிறேன் ‘‘ஆறு முடிஞ்சது’’

‘‘கடவுளே! ஒன்றும் செய்ய முடியாத அளவுக்குப் போட்டுதே’’.

ஆற்றாமையோடு கதிரையில் உட்கார்ந்து விடுகிறாள். அக்கா. அக்கா ஸ்ரொக்கில் வைத்திருக்கிற சக்தி வாய்ந்த உடலுக்குத் தீங்கு விளைவிக்காத ஜேர்மன் குளிசைகளை நான் அறியேனா? இதற்குத் தானே ஆறுமாதமும் என் கஷ்டங்களை அடக்கி, கண்ணில் அதிகம் படாது உடைகளால் மறைத்து வந்திருந்தேன். அவரின் ‘சேர்த்து வைக்கும்’ முதலாவது தொழில் நுட்பம் நடக்கமுடியாத கேஸ்களிலே உபயோகப்படும் இரண்டாவது தொழில் நுட்பம் இது. இதுவும் போனால் மூன்றாவது நான்காவது தொழில் நுட்பங்களுமுன். நான்காவதற்கே நான் காத்திருக்கிறேன்.

‘‘அப்ப வா, எங்காவது மாற்றம் பெற்றுப் போய் அலுவல் முடிந்ததும் யாருக்காவது கொடுத்து விட்டு வரலாம்’’ இது மூன்றாவது.

என் மொளனப் பிடிவாகும் அவவை ஏங்கு வைக்கிறது எதிர் நீச்சல் அடிக்கத் துணிந்து விட்டமை புரிகிறது அதற்காக ஏங்கிச் சாகாமல் அவவும் தன்னைத் தறார் படுத்தட்டும். என்னளவு நெஞ்சம் அவவுக்கு இல்லைத்தான்.

“இவளுக்குச் சின்ன வயசிவிருந்தே குழந்தைகள் என்றால் உயிர். என்ன மாதிரி ராஜியையும், கோபியையும் வளர்த்தாள்! தூக்குவதும், அலங்கரிப்பதும், செல்லங்கொட்டுவதும், இன்னு மொரு குழந்தைக்கு ஆசையென்றால் மானம் போகாமல் நானே பெற்றுத் தந்திருப்பேனே”

அக்கா என்னுள்ளத்தின் நொந்திருந்த உயிர் நாடியில் தொட்டுவிட்டாள், ராஜிக்கு வயது 6 கோபிக்கு வயது 4 அவள் பெற்றதோடு சரி. கழுவித் துடைத்து; புகட்டி ஊட்டி, கதை சொல்லிச் சீராட்டி; விளையாடித் தாலாட்டி; வளர்த்தவள் நான். அக்கா நின்றாலுங் கூட வேலைக்குப் போகுமுன் வலிந்து எல்லாம் செய்துவிட்டே போவேன் அத்தனை ஆசை எனக்கு. சின்னச் சின்ன சட்டைகளைக் கழுவும் போது, அவர்சனையே அணைப்பது போலப் பரவசம். ஆத்மமார்த்த திருப்தி.

ஆனால் அவள் அமிர்த கலசங்களில் பொச்சடித்துப் பாலருந்தும் போது என்னுள் ஒரு ஏக்கம். நானும் என் இரத்தத்தைப் பாலாக்கி அவர்களுக்கு ஊட்டும் மேலான இன்பத்தை அனுபவிக்கத் துடிப்பு. இந்தப் பிணைப்புத்தான் அக்காவைக் கண்டதும் என்னை உதறித்தள்ளி ‘அம்மா’ எனப் பாய்ந்தோடிக் கட்டித் தொங்குவதும், நான் செய்த ஓராயிரம் செயல்களையும் சொல்லாமல், செய்யத் தவறிய ஒன்றைப் பிடித்து சித்தி மீது முறைப்பாடு வைப்பதும் இதனால் தானோ? என்னுள்ளம் ஏமாற்றத்தால் தவிக்கும் அழுதுவடியும். குழந்தைகள் தானே என்றெண்ணத் தோன்றது. தாய்ப்பாசம் விநோதமானது தான், எத்தனை அன்பைப் பொழிந்தாலும் பிறத்தியாள் தானே!

தவிர்க்கமுடியாமல் நான் தாய்மைப் பேறடைந்த போது திகிலைக்காட்டிலும் அடிநாதமாக ஒரு பூரிப்பு உள்ளத்தை நிறைத்தது. உள்ளங்களின் பிணைப்போடு உடற்சங்கமத்தையும் வலிந்து பெற்றேன் வாழ்நாள் பூரா அந்நினைப்போடு

வாழ்ந்து விடலாம் என. ஆனால் வாரிசே ஒன்று உருவாகி விட்டது. இரட்டிப்புப் பரிசே என மகிழ்ந்தேன். அதுவும் எப்பேர்ப்பட்ட தாய்! ஊரிலுள்ள அத்தனை தாய்மாரிலும் உயர்ந்த தாய் இந்தப் பெருமிதம் தான் என தலையை நிமிர்த்தி வைத்திருக்கிறது உயர்ந்த இலட்சியங்களுக்காக அஞ்சியஞ்சி இருட்டில் வாழ்வோரை இவ்வுலகம் அறியுமா? எதையாவது வாய் உழையும் மட்டும் பேசட்டும்.

அக்கா என்றுமே பரபரப்பு. நின்று நிதானிப்பதில்லை காலில் சக்கரம் பூட்டியது மாதிரி. குழந்தைகளின் மாற்றம் கூடத் தென்படாது. சுட்டிக் காட்டினால் பின் ஓடி ஓடிச் செயற்படுவா.

அன்றொரு நாள். கோபியை என்னிடம் இருந்து வாங்கும் போது “என்ன முகம் வாடிச் சோர்ந்திருக்கு? சாப்பாட்டைக் கவனிப்பதில்லையோ?” என்றவாறே சென்று விட்டா அப்போது மாதம் இரண்டு

அவவுக்குத் தைத்த பிளவுலைக் கொடுத்துப் போட்டுப் பார்க்கச் செய்தபோது.

“என்ன முகம் அதைச்சுப் போயிருக்கு? டாக்டரிடம் காட்டு, செவ்விளநீரிலே குடி” என்று.

அப்போது மாதம் நான்கு. —

என் அறைக்குள் வந்தபோது நான் பேபி ஸ்வெட்டர் பின்னிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு—

“இப்படிப் பின்னிப் பின்னி யார் யாருக்கோ பிரசண்ட் பண்ணிக் கொண்டிரு எப்போ தான் உனக்கும் பின்னக் காலம் வருமோ?” அப்போது மாதம் ஆறு.—

நேற்றுத்தான் நான் குளிக்கும்போது வயிற்றைக் கண்டு பயந்து விட்டா.

“ஏதாவது கட்டி வளருதோ தெரியவில்லை. வா, டாக்டரிடம் போவோம்” என்ற போதுதான் என் மெளனம் நிலைமையைத் தெளிவாக்கிற்று. இந்த 24 மணிநேரமாக வீடு அவலப்படுகிறது.

யோகேஸ் அக்கா பேசுகிற சொற்பொழிவுகளைச் சிலசமயம் அத்தான் ‘ரேப்’ செய்வதுண்டு. அதை நான் பத்திரப்படுத்தி வைப்பதுண்டு. மெளனம் நிலவத் தொடங்கியதும் அதில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை முடுக்கி விடுகிறேன்.

“...சீதனப் பிரச்சனையால் பெண்ணுக்கு மனைவி என்றஸ்தானம் பறிபோகிறது. அதனால் அவள் எதற்காகப் படைக்கப்பட்டாளோ அந்தத் தாய்மை உணர்வுமல்லவா பறிபோகிறது. தாய்மை பெண்ணின் பிறப்புரிமை. இயல்புக்கங்களுள் ஒன்று. தாய்மையடையாத எப்பெண்ணும் பூரணத்துவமான பெண்ணாகாள். பண்டமென்னும் பசாசினாலே படைப்பின் நோக்கத்தையே பரிசு கெடுத்து விட்டார்களே! அத்தாய்மையை மறுக்க நீங்கள் யார்? ..... தாய்மைதான் தெய்வமாக விகசிப்பதெனச் சற்று முன்பொழிந்து தள்ளினார்களே! அத் தகுதியைக் கெடுக்க நீங்கள் யார்? நலிந்து செல்லும் நம் சமூகத்திற்கு நல்லவாரிசுகளை உருவாக்குவதைத் தடுக்க நீங்கள் யார்?”

அத்தோடு நிறுத்திகிறேன். அதன்பின் யாருக்கும் எதுவும்பேச இடமில்லையே.

இப்போதெல்லாம் நல்ல உணவுவகை தேவையான பொருள்கள் வாங்கித்தந்து மெளனமாகவே கவனிக்கப்படுகிறேன். நாட்டிலும் குண்டு வெடிப்புக்களும் இன அழிப்புகளும் மக்கள் உள்ளத்தில் பயத்தையும் திகிலையும் அளித்து வருகின்றன. இப்பயங்கரங்களின் மத்தியிலும் மெல்ல மெல்லக் கிசுகிசுப்புப் பரவுகிறது.

உண்மை பொய் அறிவதற்கு இவ்வளவுநாளும் வராத சனங்கொல்லாம் ஏதோ ஒவ்வொரு சாட்டை வைத்து வேவு பார்க்க வந்து போகிறார்கள். மாதிரியக்கமும் தோழி பொருட்டு வந்து முயன்று தோற்றுப் போகின்றது.

“குனிந்த தலை நிமிராத தங்கப் பவுணை பெடிச்சி. நெருப்பையும் பஞ்சையும் ஒன்றாக வைத்திட்டுக் காலநேரம் தெரியாது அவளுக்கு ஊருலாத்து, அதுகள் என்ன செய்யும்” இப்படி உளவியலாய்வும் நடக்கிறது.

அத்தான் பாவம் வெளியில் தலைகாட்டமுடியாத தவிப்பு

நான் என்பாட்டில் வேலைக்குப் போய் வருகிறேன் கனக்கக் கதைக்காதவர்களிடம் யாரும் விடுப்புப் பிடுங்க மாட்டார்கள் .... ஆனால் அக்கா.

‘கடவுள் தந்திட்டார் என்ன செய்கிறது’ என மெளனித்து விடுவா. கடவுளும் எந்தக் காட்டிலோ, எந்தமேட்டிலோ ?

எட்டு மாதம் முடிந்து விட்டது. அன்று வேலைக்குப் போய் மினி பஸ்ஸில் வந்த களை. கிழக்கு மரகாணப் பயங்கரச் செய்திகள், கண்ணிவெடிகள், தமிழர் கூட்டங் கூட்டமாகச் சுட்டுப் பொசுக்கப்படுதல், அகதிகளின் யாழ் வருகை. இவற்றைச் சிந்தித்தவாறே கட்டிலில் சாய்ந்து என் எண்ணங்களால் என் மகனுக்கு வீரத்தை ஊட்டுகிறேன்.

அரசியல் புதினங்கள் அலசவரும் அடுத்தவீட்டு ரவியண்ணு வந்துவிட்டார். காதைக் கொடுத்துக் கேட்கிறேன்.

“குளத்தடி கண்மணியக்காவின் மகன் ஏழெட்டு வருடங்களுக்குமுன் ஓடிப் போனான். அந்த இமகரன் ..... அ, அவன்தான்— கொஞ்சக்காலத்துக்கு முன் திரும்பி வந்து ஒருநாள் முழுதும் தாயோடு நின்றவனும், தாய் அழுது மற்த்தவவாய், மறுநாள், ‘அம்மா, நாங்கள் பந்த பாசங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட வர்கள். கடமை காரணமாகத் தான் இந்த நாட்டில் காலடி வைத்தேன். இன்று கிழக்கு நாட்டுக்குப் போகிறேன் இலட்சியம் நிறைவேறினால் திரும்பி

வருவேன்' என்று சொல்லிப் போட்டுப் போனபொழுது, இன்று அந்த வீட்டிலே அழுதால் கேட்குவதன்று கேள்விப் பட்டு போனான். முந்தநாள் போரில் இரத்தம் சிந்தியசக்க என்று இரகசியத் தகவலாம்....."

மிகுதியைக் கேட்கவிடாமல் என் தலைநோ அதிகரித்து கண்கள் இருண்டு விடுகின்றன— மீண்டும் உணர்வு வந்த போது ரவியண்ணாவின் "போய்வருகிறீர்கள்" கேட்கிறது.

தொடர்ந்து அக்காவின் குரல் இரகசியமாக ஒலிக்கிறது.

'கேட்டியளே உந்தப் பெடியன்தான் அந்தக்காலத்திலே மீனாவைச் சுத்தித் திரிந்தவன். அவன் படிப்பைக் குழப்பிப் போட்டு ஜீப்புகளுக்கு எறிஞ்சு திரியிறான். கவனமாய் நட என்று நான் புத்திமதி சொன்னபடி! நல்ல காலம் அவன் ஓடினபிறகுதான் எனக்கு நிம்மதி. அதுக்குப் பிறகுதான் எங்கள் கலியாணம் நடந்தது. பாவம்! நல்ல கெட்டிக் காரன்!'

அன்றிரவே எனக்கு வலி எடுக்கிறது.

'கிடங்கு முடங்கு பாராமல் உந்த மினியஸ்க்கள் பிறேக்' கிலைதானே ஓடுதுகள் 'கியரே' தேவையில்லை. சுழுத்துச் சுழுக்கு, நெஞ்சவலி, பிரசவவலி எல்லாம் வந்துவிடும்'. அக்கா அலட்டுகிறா.

'ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்கிறா —

"குழந்தைக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்? ரோகணி நட்சத்திரமாம். 'வ' வரியில் வைக்க வேணுமாம்".

அக்கா எங்கோ பார்த்தபடி முனுகுகிறா. நேர்ப்பேச்சு இன்னமும் இல்லை.

"கல்கியின் நூல்களைத் தானே நெடுக வாசிப்பது ஏதாவது நல்ல தமிழ்ப் பெயராசு..." இழுக்கிறா.

'ராஜேந்திர சோழன் என வையுங்கோ'

“அந்தப் புத்தகத்தைத் தானே நெடுகப் பாடமாக்கின படி...”

நான் சிந்திப்பதற்குக் கூட அந்த நூலைப் புரட்டிய வாறே இவர்களுக்குப் போக்குக் காட்டுவேன் அதுதான்.

“பத்திரத்தில் தந்தையின் பெயர் கேட்கப்பட்டுள்ளது அத்தானின் பெயரைப் போடுவம்” தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்ளும் பாவனை.

“வேண்டாம் வேண்டாம்” என்கிறேன் அவசரமாக.

அவன் ஒரு வீர புருஷனின் மைந்தன், அதில் இனி ஒழிப்பு மறைப்புத் தேவையில்லை.

முதன் முதலாக அக்கா என்னை நேராகப் பார்க்கிற.

“அப்ப...?”

“இமகரன்”

என் முகத்தில் விவரிக்க வொண்ணாப் பெருமை. தாம் சார்ந்த நிறுவனங்களின் ஒழுங்குகள் மீறப்பட்டால் ஏதாவது தண்டனை கிடைக்கக் கூடுமோ என்ற பயத்தில் மெளனித்த நான் முதன் முதலாக என் அக்காவுக்குச் சொல்கிறேன். என்மீது உயிரையே வைத்து, வந்த அவமானங்களைத் தாங்கி வாழ்வளித்த — என் அக்காவுக்குச் சொல்கிறதில் எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி.

அக்காவின் கண்கள் புரிந்து கொண்ட ஆச்சரியத்தால் விரிகின்றன. முகத்தில் இதுவரை மறைந்திருந்த ஒளி பரவுகிறது. ஒரு நிமிடம்தான். கண்களில் நீர் கோர்க்கிறது. மாலை மாலையாகச் சொரிகிறது. ஓடிவந்து என் முகத்தோடு முகம் வைத்து.

“ஓ! மீனா! உன் வீரம்தான் அசைக்க முடியாத காந்தியின் வீரம்.”

கண்ணீர் மாலைகள் என்னை வாழ்த்துகின்றன.

தியாகங்கள் பல கண்ட செம்மல் ஒருவரின் வாரிசைத் தாங்கி இறுகிய சோகம் ஐக்கண்ணீர் அஞ்சலிக்குத் தலை சாய்த்து இளகிக் கவிகிறது.

ந ன் றி

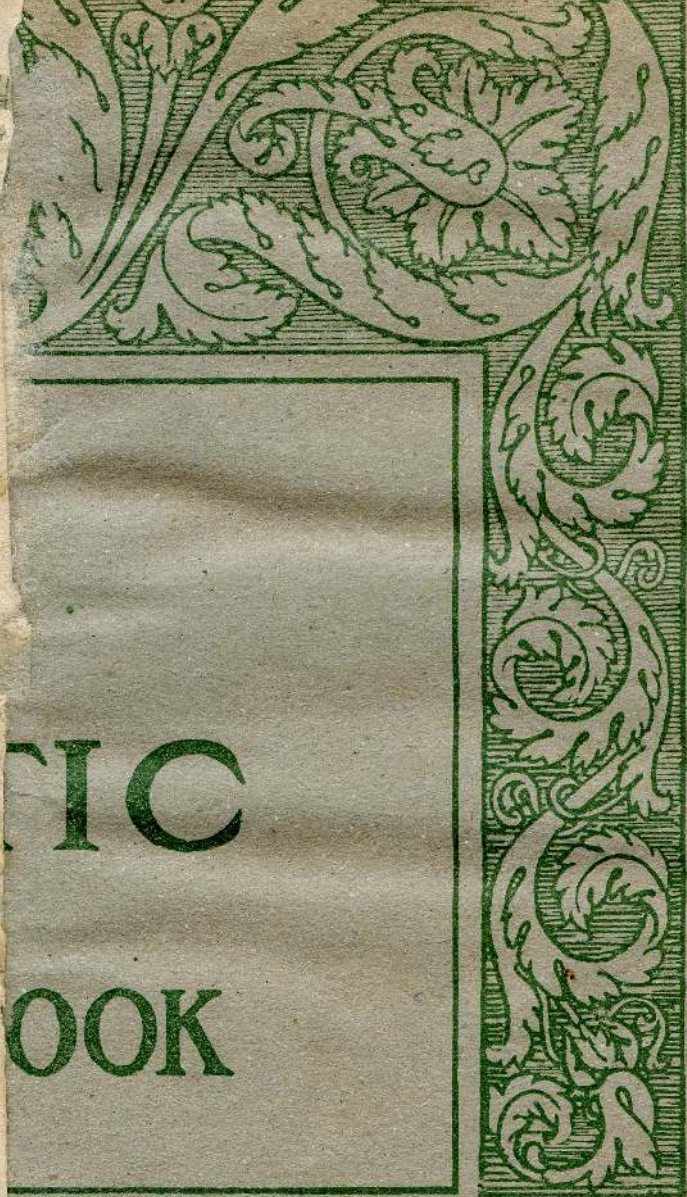
- இத் தொகுப்பில் வந்துள்ள சிறு கதைகளைப் பிரசுரித்த ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு, ஈழமுரசு, ஆனந்தன், சிந்தாமணி, மல்லிகை, வானொலி மஞ்சரி, அமிர்தகங்கை, ஆனந்த விகடன், இளம்பிறை முதலிய வார மாத இதழ்களின் ஆசிரியர்களுக்கும் —
- சிறு கதைகளைத் தெரிவு செய்வதில் உதவியளித்த கோகிலா மகேந்திரன், சு. இராசநாயகன், செங்கையாழியான் அவர்களுக்கும் —
- தொகுதியை வெளியிட ஊக்கியும், ஆலோசனைகள் வழங்கியும் உற்சாக முட்டிய நா. சுப்பிரமணியன், டொயினிக் ஜீவா, சன் மார்க்க சபை, அநு. வை. நாகராஜன், செம்பியன் செல்வன், மயிலங் கூடலார் போன்ற பல நண்பர்களுக்கும்—
- இந்நூல் வெளி வருவதில் ஆர்வங்காட்டித் துணைநின்ற எமது குடும்ப அங்கத்தவர்கள், தங்கை ராணி குணநாயகம், நண்பி விஜயதேவி வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்கும்—
- இந்நூலை அச்சிட்டுப் பிரதி பார்த்தும், தெரிவில் பல ஆலோசனைகளை வழங்கியும், தனது நூலே போன்று அலைந்து உலைந்து உதவிகள் புரிந்தும், நன்முறையில் உருவாக்கித் தந்த சோதரர், எழுத்தாளர் நாவண்ணன் அவர்களுக்கும் —
- அட்டைப் படத்தின் முழுப் பெறுப்பையும் ஏற்றுச் செவ்வனே முடித்துத் தந்த எமது அரிய முன்னாள் மாணவன் (ஹென்றியரசர் கல்லூரி) மோகன் அவர்களுக்கும்.
- யாழ் இலக்கிய வட்டத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் அதிக அக்கறையும் பங்களிப்பும் நல்கிய காரணத்தால் முதலாவது தொகுதி வட்ட வெளியீடாக மலர வேண்டும் எனும் எமது ஆவலை, மகிழ்வோடு ஏற்று வெளியீட்டுத் தந்த யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினருக்கும் எமது இதயம் கலந்த மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்,

‘திருப்தி’

கல்லூரி வீதி,
காங்கேசன்துறை.

—வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்.

TIC
OOK

நல்லூர் பிரதேச சபை
பொதுசன நூலகம்

1310

.....
கழக குறிக்கப்பட்டுள்ள நாள்க்குப் பிந்தும் ஒவ்வொரு
நாள்க்கும் ரூபா 1.00 குற்றப்பணம் அறவிடப்படும்.
இப் புத்தகத்தை எவருக்கும் பரிமாறக்கூடாது. கீறுதல்,
எழுதுதல், பக்கங்கள் எ மடித்தல் முதலியன தவிர்க்கப்
பட்டுள்ளன.

31/08/22
897

47

